

HET DRIE VERDIEPINGEN WERELDBEELD VAN DE BIJBEL

Fritz Braun - 1949 en later

Vertaling: Vlichthus - 2023

Maar zie, dit heb ik gevonden, dat God de mens recht heeft geschapen, maar zij hebben vele berekeningen bedacht!

Prediker 7 : 29 (letterlijk vertaald)

1. VOORWOORD BIJ DE EERSTE OPLAGE

Dit boekje is alleen bedoeld voor mensen die de grote genade hebben ontvangen om alle woorden van de Bijbel letterlijk te kunnen nemen. Het is ontstaan uit een serie artikelen in het tijdschrift "Wort und Zeit" ("Woord en Tijd") en is bedoeld om de Gemeente van gelovigen in Christus te waarschuwen niets te geloven dat in strijd is met de bewoordingen van de Bijbel, het Woord van God.

Het is waar dat 2 Korinthe 3 : 6 zegt dat de letter doodt. Maar juist daarom houden we vast aan de letter van de door God geopenbaarde Bijbel, omdat daardoor ons menselijke verstand en ons natuurlijke gevoel gedood worden, en omdat alleen dan de Geest de waarheid in ons levend kan maken. Want uit de dood komt leven volgens de Schrift en volgens de prediking van de natuur. En wie zijn leven liefheeft (zelfs dat van zijn verstand) zal het verliezen! Dus hij die waarschuwt tegen geloven wat er geschreven staat, spreekt zoals Petrus: "... *dit zal U geenszins geschieden*". (Mattheüs 16 : 22) Hierop antwoordt altijd de Christus in ons, de Petrus in ons: "*Ga weg achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn.*" Het goddelijke is het sterven, het niet-willen-sterven is het menselijke. Zelfs het verstand wil bij het Bijbellezend niet sterven, maar wil leven door te begrijpen en te interpreteren, wat men theologie noemt. Alleen Degene die als eerste erft, heeft het gezag van de Geest op dit gebied, die in alle waarheid leidt! (2 Korinthe 10 : 5)

Dit begrip van het Woord bestraft echter het vandaag nog steeds geldende wereldbeeld van de wereldse wetenschapsleugen dat. Alles wat tegen de Bijbel, het Woord van de Waarheid, is, is van de vader van de leugen, de duivel, ook al is het gekleed in het gewaad van zelfs de meest aannemelijke bewijzen van de rede. Maar dit wordt alleen herkend door hen die van de Waarheid zijn. Dit boek is aan hen gericht. Moge de Heer het op hun harten zegenen!

Neckargemünd, oktober 1949

Fritz Braun

2. VOORWOORD BIJ DE TWEEDE OPLAGE

De eerste editie van dit boek van een paar jaar geleden, onder de titel "*Het wereldbeeld van de Bijbel!*", was een groot geloofswaagstuk. Het getuigenis van het christendom tegen de wetenschap en voor het op z'n woord geloven van het Bijbelse Woord Gods, ook op het gebied van schepping en natuur, was te ongewoon, te ongehoord en klonk te aanmatigend. Het werd alom ronduit afgewezen. Het dood-zwijgen, de elegante manier om zich te ontdoen van een lastige roepende, werd overvloedig beoefend. Uit primitievere en massalere hoeken kwamen evenzo overvloedige spot en beschimpingen. Zoals altijd bevestigden zij op de meest effectieve manier de oprechtheid van de zaak en de missie. Wat Satan, de vorst van de huidige wereldtijd, zeer doet, daar gaat hij op de een of andere manier tegenin. En niets doet hem zoveel pijn als een getuigenis van kinderlijk geloof in het Woord van de Bijbel. Hij opent dan alle sluizen van spot en rede, en als die niet werken, komen de soldaten er achteraan!

Maar er waren ook verrassend veel goedkeurende antwoorden. Sommigen schreven met regelrechte dankbaarheid over het licht dat nu in de Bijbel over hen was gekomen. Dit waren de eenvoudigen en onmondigen aan wie God geloof kon schenken in zijn openbaring, die hij voor wijzen en verstandigen verborgen had gehouden.

Deze tweede editie is sterk herzien en uitgebreid. Daarbij kon ik niet besluiten om de tegenstelling tussen menselijke wetenschap en goddelijke openbaring, die in de eerste editie zeer scherp was uitgewerkt, los te laten. Het beslissende punt is te laten zien dat Gods woord en Gods wijsheid alleen groter voor ons worden ten koste van het woord en de wijsheid van de mens.

Ik heb niks met de moeizame pogingen om wetenschap en bijbeluitspraken met elkaar te verzoenen of in harmonie te brengen. Het een of het ander! Het hinken aan beide kanten is onderdeel van lauwheid. Alle menselijke wetenschap is op de bodem zelfverlossings-religie, de Toren van Babel, bewust of onbewust. Daarom staat de menselijke wetenschap altijd vijandig tegenover openbaring. Het is een uitdrukking van de hardnekkige wil van het menselijke ego om zichzelf door middel van zijn natuurlijke intelligentie te laten gelden, tegenover de absolute aanspraak op heerschappij van de Geest van God in ons en buiten ons.

Overigens is niet het schaamteloze ongeloof zo gevaarlijk, maar de gebruikelijke vermenging van geloof met het aanvaarden van wereldvreemde bevindingen en beweringen, de hoerige combinatie van het goddelijke met het menselijke, de "leer van Bileam, de zoon van Beor". Deze leer van Bileam, waarover Openbaring spreekt, is niets anders dan een interpretatie van de Heilige Schrift waardoor de dienst van God en de dienst van de wereld verenigd worden: "*De Bijbel is zeker een goed boek, het wijst de weg van verlossing, maar in wetenschappelijke kwesties is het niet competent, daar moeten we de wetenschap en haar bewezen resultaten laten gelden. We moeten de wetenschap en haar "bewezen resultaten" laten gelden.*" Deze gevaarlijke vermenging en compromis van het geloof verzwakt van veel gelovigen de geestelijke groei en maakt gelovigen erg kwetsbaar voor de aanvallen van de vijand in de wereld. Hoe meer de vijand zich laat voelen op alle gebieden in onze eindtijd, hoe listiger hij

zich camoufleert, hoe resoluter hij moet worden bestreden door radicaal geloof in het hele Woord van de Bijbel. "Het woord zullen zij laten staan en er niet dankbaar voor zijn!"

Ondertussen kreeg dit schrijven een speciale rechtvaardiging door het feit dat theologie-professor Bultmann zijn alom bekende aanval tegen het conventionele Bijbelgeloof baseerde in de vorm van de "ontmythologisering" van het Nieuwe Testament op het moderne, d.w.z. Copernicaanse astronomische wereldbeeld van de wetenschap. Hij schreef onder andere dat het drie verdiepingen tellende wereldbeeld van de Bijbel voor moderne mensen niet langer acceptabel was en door niemand werd geloofd. Evenzo zouden alle mythische voorstellingen van de Bijbel binnen het kader van dit wereldbeeld als afgedaan moeten worden beschouwd. De bijbehorende uitspraken van Bultmann zijn binnenin gedetailleerd weergegeven.

Er is geen sterkere steun voor de zaak waaraan dit boek is gewijd. De zaak is om tegen het christendom te zeggen: Geloof ook wat de Bijbel zegt, d.w.z. openbaart, over natuurlijke processen in het algemeen en over astronomie in het bijzonder, zelfs als dit je in grote oppositie plaatst tegen de menselijke wetenschap en je een dwaas maakt voor alle geleerden en hun medereizigers! Want dan kan de rest van de inhoud van de Bijbel je niet ontnomen worden! (Lukas 9 : 26)

Menig gelovig christen heeft tegen mij gezegd: Het kan best zijn dat de Bijbel op de een of andere manier gelijk heeft, dat het universum heel anders is dan de wetenschappelijke opvatting, dat we misschien van binnen leven en niet van buiten. Maar dat stoort ons niet. Wij houden ons met heel andere dingen bezig. Of de wereld rond of achthoekig is, maakt ons niet uit. Het belangrijkste is dat we kinderen van God zijn, gered door geloof in de Here Jezus. Afgezien daarvan houden de dingen inzake ons aardse beroep en het overleven van onze families ons meer bezig dan de verre uithoeken van de ruimte. We citeren ook graag de woorden van Tersteegen: "*Ik ben Gods kind, niet Gods vertrouwenspersoon!*" (*Ich bin Gottes Kind, nicht Gottes Geheimrat!*)

Wie in deze kinderlijke fase gelukkig, geborgen en tevreden zijn, kan dat natuurlijk vrijelijk zijn. Maar anderen willen groeien en toenemen in genade en kennis, en met deze groei ontwaakt het besef van het belang om in het universum te kijken, in zijn lengte, breedte, hoogte en diepte. Ze zijn niet langer alleen in heilig egoïsme bezig met hun eigen zielenheil en misschien dat van hun naaste familieleden, maar zijn meer en meer bewust van Gods eer, die ontheilgd wordt als Zijn Woord niet langer serieus genomen wordt. Het Evangelie bestaat niet alleen uit het woord: Bekeert u, het Koninkrijk der hemelen is nabij! Of in het woord: Laat u redden uit dit perverse geslacht! Maar ook in de grote waarheid dat in Christus alle schatten der wijsheid en kennis verborgen liggen, dat het universum in Hem is en wij ook in Hem, en dat we in Christus, hier al, tot volmaakte mensheid moeten rijpen. Daartoe hebben we de Heilige Geest ontvangen, toen we tot geloof kwamen. De Geest van God die alle dingen doorzoekt, zelfs de diepten van de Godheid (1 Korinthe 2 : 10) Wie een kind is, heeft kinderlijke handelingen en zorgen. Maar wie een man is, heeft weggedaan wat kinderlijk was, en hij verheugt zich in de hoge roeping om Gods medearbeider te worden, en daartoe heeft hij zich hier al door de Geest van God laten invoeren in de goedheid van God, die zo hoog is als de hemelen boven de aarde, (Psalm 103 : 11) en Zijn waarheid, die reikt zover de wolken gaan. (Psalm 36 : 6)

Het gaat mij in eerste instantie om de eensluidende verklaringen van het Woord van God over het universum aan gelovige christenen van alle denominaties en gemeenschappen te laten zien. Het geloof in de wetenschap en haar wereldbeeld moet in de gelovigen door elkaar worden geschud en omvergeworpen door het Woord van God, niet door tegenbewijs op het wetenschappelijke niveau van het verstand en zijn bewijsmiddelen. Daarom worden wetenschappelijke, rationele argumenten tegen de traditionele doctrine van de oneindige ruimte en haar vermeende draaiende reuzenzonnen slechts af en toe terloops genoemd.

Wie zichzelf intellectueel wil overtuigen, en niet alleen qua geloof, van de onjuistheid van het huidige wereldbeeld en de wetenschappelijke verklaringen over het universum, moet de relevante literatuur raadplegen, zoals het boek "[Welträtsel Universum](#)" (*Wereldraadsel Universum*) van P.A. Müller of schrijven naar de redacteur van "Geokosmos", H. Diehl, godsdienstleraar, 7057 Winnenden, Petristraße 36.

Bijzondere dank ben ik verschuldigd aan leraar Anton Meyer voor het beschikbaar stellen van zijn verzameling literatuur over de aardse wereld, en aan juffrouw Lotte Pasenau, Stuttgart, voor de artistieke afbeeldingen, in het bijzonder voor het titelontwerp.

Moge de Heer, die als de Christus Jezus Schepper, Onderhouder, Verlosser en Voleinder is van ons mensen en van het hele universum, en in wie alle schatten van wijsheid besloten zijn, ook Zijn zegen schenken over deze poging om bij te dragen aan de verheerlijking van Zijn grote naam. Moge Hij dit boek maken tot een volledig bekrachtigd, door de Geest bewerkte getuigenis van de waarheid door, naar Zijn belofte, machtig te worden in de zwakheid van de schrijver.

Neckargemünd, januari 1955

Fritz Braun

3. VOORWOORD BIJ DE DERDE OPLAGE

Na de eerste ruimteraketten!

Voor zo'n zwaar onderwerp en voor zo'n kleine uitgeverij, die niet de middelen heeft om veel publiciteit te maken voor een boek, betekent het veel als er al na een jaar of vijf een nieuwe editie nodig is. Een nieuwe editie is noodzakelijk. In deze afgelopen vijf jaar heeft de moderne Babylonische toren van technologie bijna de hemel bereikt, namelijk ruimteraketten. En toen de eerste Russische en later ook de Amerikaanse Spoetniks en maanraketten onder grote propagandakreten de lucht in gingen en het nieuws op het geduldige papier van de dagbladders vertelde over duizenden, tienduizenden, zelfs honderdduizenden kilometers ver weg, leek het Copernicaanse wereldbeeld voor velen zijn definitieve bevestiging te hebben gekregen. Omdat ook veel nog ongeestelijke gelovigen zich steeds weer laten imponeren door de gebeurtenissen van de dag boven verstand en gevoel en de Bijbel met zijn onmodieuze wijsheid na de korte toewijding snel vergeten, is het niet verwonderlijk dat de redacteur van dit boek juist van gelovigen de vraag kreeg: "Wat zegt u nu? Als je nog een restant van je boek over het drie verdiepingen tellende universum van de Bijbel in voorraad hebt, kun je dat bijna niet meer verkopen." Ja, een predikende broeder, voor wie het geloof in de menselijke wetenschap minstens zo groot is als zijn geloof in God en in Gods Woord, zei in een samenkomst: "We moeten bidden voor de arme broeder Braun, want de Russische raketten hebben bewezen dat de Bijbelse opvatting van het heelal, die hij in zijn boek benadrukt, niet waar is of op een andere manier geïnterpreteerd moet worden!"

Het is bij deze gelegenheid beangstigend duidelijk geworden hoe weinig standvastig geloof gebaseerd op Gods Woord er is, zelfs onder anderszins vrome predikers. Eén schot van de goddeloze bolsjewieken, vergezeld van veel propagandageluiden, is in staat om deze zwakke christenen omver te werpen. Ze geloven onmiddellijk wat de hele wereld, die toch in de knoei zit, ook gelooft en wat ze zich laten wijsmaken door de kranten en hun wetenschappelijke helpers. De afstanden en andere cijfers, die de kranten geven, komen allemaal van de berekeningen van de geleerden op papier en zelfs daar kloppen ze niet, want bijna iedereen berekent een andere uitkomst en komt met andere cijfers. Maar dit is geen enkel probleem voor de kranten, ze drukken elke dag zonder remming een andere bewering met andere cijfers af, in de zekerheid dat het bericht en de bewering van gisteren allang vergeten en onderdrukt is. Alles wat over deze ruimteraketten, over hun vlieghoogte, over hun ononderbroken vlucht om de zon, hun vlucht naar een of andere planeet en om de achterkant van de maan, omgeven met veel populair-wetenschappelijk schuim, door de massamedia van pers, radio en televisie is gecommuniceerd, is veronderstelling, combinatie en berekening met elastische, onzekere factoren op papier, maar geen zekerheid of waarheid. Het is gewoon zo dat de onwetende mensen wat ze gedrukt zien, en voorzien van geleerde cijfers, graag aannemen en absorberen als absolute waarheid. De wijdverspreide eerbied voor de menselijke wetenschap is in feite de aanbidding van de mens, die 2 Thessalonicenzen 2 : 4 voorspelt aangaande de tijd vóór de Dag des Heeren.

Maar er zijn ook dingen verborgen in de vaak tegenstrijdige rapporten over deze raketvluchten die niet worden meegedeeld, maar opzettelijk worden verdoezeld. Want de belangrijkste bevindingen over de ruimte, die zogenaamd afkomstig zijn van de radiosignalen van de raketten, worden behandeld als militaire geheimen. Wat al is uitgelekt, geeft aan dat het heelal heel anders moet zijn dan geleerden zich tot nu toe hebben voorgesteld.

Foto's van de "planeet Aarde", genomen vanaf de maan door de "maanreizigers", moesten de "bolvorm" van de aarde keer op keer "bewijzen" aan de kranten-gelovigen. De Amerikaanse maanreizigers zwierven een paar uur rond op de maan, ze konden er de weg niet vinden, omdat alles er heel anders was, en toen brachten ze veel stenen mee terug voor de wetenschap op aarde. Omdat dit de politici en zakenmensen in Amerika een slechte zaak leek - de maanstenen kostten vele miljarden dollars - werden de fondsen voor verdere ruimtevluchten sterk verminderd.

We moeten toegeven dat de Amerikaanse maanraketten de maan altijd precies op tijd hebben bereikt en gevonden. Toch geloven we niet in een vermeende "Aardebol", die door deze oneindige ruimte zweeft, want wat op de foto's een ronde planeet leek, kan net zo goed een kijkcirkel op de binnenste schil van de Aarde zijn geweest, waarbij de luchtschil rond de aarde als lens fungeerde!

Het licht op onze aarde is sinds de zondeval misleidend geweest. Het Copernicaanse wereldbeeld is door wiskundigen en astronomen ontwikkeld tot een goed werkend rekenmodel. Dit model komt echter niet noodzakelijkerwijs overeen met de werkelijkheid. De werkelijkheid is eerder versluierd en vervormd door de sterke kromming van de lichtstralen. De zogenaamd hoge beginsnelheid van de raketten verandert al snel in gewichtloosheid en traagheid. De in Gods Woord ongelovige, anders zo slimme mens, wordt voortdurend, zonder dat hij het merkt, misleid in deze gevallen wereld, waarvan de vorst Satan is, de vader van de leugen, (Johannes 8 : 44; 12 : 31)

De duivel als gevallen Lucifer of Lichtvorst regeert vandaag over een gevallen en verdorven koninkrijk van licht. Het rechte of rechtvaardige pad van Gods licht werd gebogen door de val van Lucifer en later van de mens. Want de val van Satan of Lucifer (Jesaja 14, Ezechiël 28) en later de val van de eerste mensen had enorme kosmische gevolgen, de natuur en haar wetten veranderden abrupt en de mens werd wat hij nu is! Sindsdien kan de mens geen waarheid of werkelijkheid meer herkennen met zijn uiterlijke zintuigen, maar leeft hij in leugens en bedrog. Vals licht is duisternis! Vandaag de dag bedekt duisternis de aarde en donkerte de naties. (Jesaja 60 : 2) De wetenschap van de naties wordt ook bedekt door duisternis of pervers licht gemaakt van gebogen lichtstralen totdat de Heer, het licht van de wereld, zal verschijnen. De duisternis gaat voorbij en het ware licht verschijnt al. (1 Johannes 2 : 8) Met de komst van de Heer, zal de kromming van het licht veranderen in een rechte lijn van licht. Volgens Jesaja 30 : 26 zal het licht van de maan zijn als het licht van de zon, en het licht van de zon zal zeven keer helderder zijn dan nu, op het moment dat de Heer het leed van Zijn volk zal verbinden en hun wonden zal helen!

Wat we vandaag door de ogen en door de camera's zien, is nooit waarheid, maar schijn, bedrog, leugens. Maar de mensen van vandaag geloven leugens, vooral als ze in wetenschappelijke kleding verschijnen, omdat ze de liefde voor de waarheid niet hebben aangenomen. (2 Thessalonicenzen 2 : 11) Ook de zogenaamde ruimtevaart met zijn zogenaamde successen en beeldbewijzen behoort tot de machtige dwalingen die God in de eindtijd, de tijd van afval, op de ongelovigen afstuurt! Op zijn minst zouden de gelovigen dit moeten erkennen en dus niet meer ten prooi vallen aan wetenschappelijke en andere leugens.

Wat ik zie, is nooit een definitief bewijs van de waarheid, al was het maar omdat de waarheid blijft, maar de leugen voorbijgaat. Alles wat zichtbaar is, gaat voorbij, samen met de sterren, manen en zonnen, en dat snel! (2 Korinthe 4 : 18)

In deze nieuwste satanische energie die zich ontvouwt door middel van "ruimteraketten", is een boek dat wijst op de aanspraken van Gods Woord over de ruimte en de hemellichamen nog harder nodig dan vóór de raket-gekte. Wij gelovigen kijken in alles naar Gods Woord en dat zegt ons: *"Laat niemand u op welke manier dan ook misleiden en dan zullen de goddelozen geopenbaard worden ... wiens toekomst zal zijn overeenkomstig de werking van Satan met allerlei leugenachtige krachten, en tekenen en wonderen, en met allerlei misleidingen tot ongerechtigheid onder hen die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet hebben ontvangen, opdat zij behouden zouden worden. Daarom zal God hun een sterke misleiding zenden, opdat zij een leugen geloven, opdat zij allen geoordeeld worden, die de waarheid niet geloven, maar lust hebben in ongerechtigheid."* (2 Thessalonicenzen 2 : 3-12)

De tijd is al gekomen dat mensen leugens voor waarheid aannemen en ze daarom geloven. En de krachtige dwalingen in wetenschap en technologie en allerlei andere leringen van demonen en mensen zijn er ook al. Wie de geest van de waarheid heeft, kan dit duidelijk herkennen.

"Maar wij moeten God altijd danken voor u, geliefde broeders van de Heer, dat God u van het begin af uitverkoren heeft tot zaligheid, in heiliging van de Geest en in het geloof van de waarheid ... !" (2 Thessalonicenzen 2 : 13)

Rauschenberg, 30 juni 1960

De uitgever

4. VOORWOORD BIJ DE VIERDE OPLAGE

Voor de Engelse vertaling van dit boek, dat in 1972 verscheen, schreef Wolfgang Braun, een natuurkundige en wiskundeleraar op een middelbare school, een goed voorwoord, dat op indrukwekkende wijze het probleem schetst en ook ruimte laat voor eerdere en voorgaande ideeën. Het is bijzonder opmerkelijk dat dit werk niet alleen van een geleerd man komt, maar ook van een man die in de Bijbel gelooft. Je vindt dit voorwoord op de volgende pagina onder de titel: "Model en Werkelijkheid".

Vergeleken met de eerdere edities is de tekst van het boek op sommige plaatsen herzien en uitgebreid. De vraag over het universum ontwaakt meer en meer in de kringen van bijbelgelovigen en daarmee ook de vraag naar dit boekje, dat tot nu toe waarschijnlijk het enige werk is dat dit onderwerp vanuit een strikt Bijbels-fundamentalistisch standpunt behandelt.

We moeten ook een zeer goede studie noemen van Hermann Diehl (Winnenden) en Dieter Braun (Bieselsberg) in de vorm van een klein boekje van twintig pagina's met de titel "*Het goddelijke centrum en de gevolgen van de opheffing ervan*". (*Die göttliche Mitte und die Auswirkungen ihrer Beseitigung.*) De auteurs presenteren op een paar pagina's de inhoud van dit boekje in een beknopte vorm en interpreteren de chaos, de ontbinding in onze tijd, als een gevolg van het verlies van het goddelijke centrum, dat een gevolg is van het omgekeerde moderne wereldbeeld. De tabernakel stond ook in het midden van het twaalfstammen-volk dat eromheen was gelegerd. We raden onze lezers aan om dit kleine, maar uitstekende boekje aan te schaffen bij Morgenland Verlag, 7541 Bieselsberg via Neuenbürg. Door dit boekje zijn al veel lezers bewust gemaakt van "Het drie verdiepingen tellende universum van de Bijbel".

Die Duitse lezers die familie of kennissen en vrienden hebben in de Engels-Amerikaans sprekende wereld, wijzen wij op de Engelse editie van dit boek, dat in Amerika is uitgegeven onder de titel "*Space and Universe*" en ook verkrijgbaar is bij de Morgenland Verlag, 7541 Bieselsberg.

De uitgever

5. MODEL EN WERKELIJKHEID - WOLFGANG BRAUN

In de geschiedenis van de mensheid zijn er vele wereldbeelden geweest. Een wereldbeeld is het product van de poging om aan twee behoeften van de onderzoekende en vragende menselijke geest te voldoen:

1. objectieve waarnemingen interpreteren met behulp van concepten uit de menselijke ervaringswereld. Kortom: een wereldbeeld wordt verondersteld natuurlijke verschijningen te "verklaren".
2. om de diversiteit van natuurlijke verschijningen samen te brengen in een ordeningssysteem, dat het mogelijk maakt om via causale verbanden voorspellingen te doen over de toekomst en het onbekende.

Een wereldbeeld wordt daarom altijd gevormd en bepaald door de breedte of engte van het ervaringsgebied en de spirituele horizon van een cultuur. Het Babylonische wereldbeeld wordt tegenwoordig als onjuist afgewezen. Het was echter volledig geschikt voor de behoeften van de mensheid in die tijd en moet in die zin als correct worden beschreven. In die zin was het geocentrische wereldbeeld van Ptolemaeus ook correct. Het bood uitstekende diensten, bijvoorbeeld in de voorspelling van planeetposities en eclipsen. Het voldoet dus aan de criteria van de moderne wetenschap! Waarom wordt het vandaag dan fout genoemd? Ons huidige Copernicaanse-Kepler-Newtoniaanse wereldbeeld komt heel goed overeen met de eisen van deze tijd tot aan de wens om de ruimte in te kunnen vliegen, die door dit wereldbeeld is vervuld. Het wordt daarom door iedereen volledig geaccepteerd. Niemand denkt dat dit wereldbeeld ooit verkeerd verklaard zou kunnen worden, omdat het niet in staat is om diepere vragen te beantwoorden. Het is zeker een prachtig systeem waaraan de grootste denkers van de mensheid vele eeuwen hebben gewerkt. De innerlijke samenhang is fascinerend en het kan antwoorden geven op praktisch elke mogelijke vraag in het causale veld van het menselijk denken. Ook zal niemand het praktische nut ervan in veel dingen ontkennen.

Maar het zwijgt over de zeer grote vraag naar God, de Schepper, zijn troon en zijn heilsplan met de mensheid en de kosmos. Dit is een cruciale tekortkoming, die geen van de eerdere wereldbeelden had. Deze vraag raakt de wortel van het menselijk bestaan. Als we er niet in slagen het antwoord te vinden, moet dit ernstige en op de lange termijn verwoestende gevolgen hebben voor de mensheid. De taak en het doel van dit boek is om op deze gevolgen te wijzen, om de consequenties en verbanden te belichten. Het stopt echter niet bij het probleem, maar brengt ook de oplossing. Het laat zien dat het drie verdiepingen tellende wereldbeeld van hemel, aarde en onder aarde, zoals dat gebaseerd is op de Bijbel, overeenkomt met de diepste vragen en verlangens van het menselijk hart. Wie gedreven wordt door de Geest van God en dit boek heeft gelezen, zal ongetwijfeld uitroepen: *"O, was het maar zo, was het heelal maar zo opgebouwd, dan had ik de hemel gevonden, dan kon ik opkijken naar de troon van God, dan was ik verlost van de nachtmerrie van de leegte en de ijzige oneindigheid van de ruimte, waarin geen hemel is en waarin de aarde ronddwaalt als een schamel stofdeeltje tussen gloeiende gasbollen, overgelaten aan toeval en verderf. Maar*

verbiedt de rede mij niet om dit Bijbelse wereldbeeld te accepteren? Brengt dat me niet in conflict met de wetenschap, die dankzij haar overweldigende successen boven kritiek en twijfel staat? Het hart zegt ja, het verstand zegt nee!"

Ook ik ken deze innerlijke worstelingen, heb ze doorstaan en ben beloond met gelukzalige zekerheid. Ik heb het mezelf niet gemakkelijk gemaakt, heb grondig onderzoek gedaan, ben opgeleid tot wetenschapper, heb natuurkunde gestudeerd en heb zo toegang gekregen tot de uiteindelijke wortels van onze huidige kennis van de natuur en van natuurwetenschappelijk onderzoek. Ik realiseerde me dat ons huidige wetenschappelijke denken een modelkarakter heeft. Voor de wetenschapper is een model een hulpmiddel bij het denken dat het mogelijk maakt om bepaalde vragen te beantwoorden en bepaalde uitspraken te doen. Als deze overeenkomen met de waarneming van de werkelijkheid, is het model goed en wordt het als bruikbaar geaccepteerd. Zo kon ik inzien dat het Copernicaans-Newtoniaanse systeem van de huidige astronomie ook een uitstekend rekenmodel is (tenminste op het gebied van het planetenstelsel), met behulp waarvan zeer bruikbare en nauwkeurige resultaten kunnen worden verkregen. Maar een model, hoe nuttig en bewezen ook, mag nooit gelijkgesteld worden aan de werkelijkheid. Dat zou een ernstige fout zijn, waar Albert Einstein ook voor waarschuwde. Maar de astronomie van vandaag is in deze fatale fout vervallen. Ze moet worden verweten dat ze in de loop van haar successen geleidelijk is vergeten onderscheid te maken tussen het wiskundige model en de werkelijkheid. Dit heeft zeer ernstige, onvoorspelbare gevolgen voor alle gebieden van het menselijk bestaan. Dit is het punt waarop de menselijke geest tragisch faalt wanneer hij vergeet dat zijn denken modelmatig is, maar dat de werkelijkheid niet kan worden uitgedacht, maar alleen kan worden geopenbaard en gezien.

Maar God wil dat mensen de werkelijkheid erkennen, want zijn Woord, de Bijbel, doet heel duidelijke uitspraken over de bouw van de kosmos. Dit is wat dit boek ons vertelt. Maar als de Bijbel zegt dat de hele voor ons zichtbare kosmos, ingesloten is in het omhulsel van de aarde, dan betekent dit dat het hele universum, met zijn voor Copernicaanse begrippen onvoorstelbare afmetingen, zich binnen de ruimte van de aarde bevindt. De sterrenhemel die voor ons zichtbaar is, is in werkelijkheid een bol in het centrum van de ruimte. De zon en de maan zijn veel kleiner dan wordt aangenomen! Staan deze beweringen niet in onverzoenlijke tegenspraak met alles wat de wetenschap heeft uitgewerkt en erkend in de loop van eeuwen van harde strijd? Zijn er hier niet twee wereldbeelden die net zo onvereenigbaar zijn als vuur en water? Bijbels wereldbeeld of wetenschappelijk wereldbeeld? Sluit het ene het andere niet uit?

Als een bliksemopenbaring worden al deze vragen beantwoord en verdwijnen de tegenstellingen als men de zogenaamde "transformatie door [omgekeerde](#) (reciproke) stralen" toepast. Door deze operatie relateert de wiskundige de buitenruimte van een bol aan zijn binnenruimte. Als je deze transformatie toepast op het Copernicaanse wereldbeeld, zie je plotseling een wereld die tot in de kleinste details overeenkomt met het drie verdiepingen tellende wereldbeeld van de Bijbel! Tegelijkertijd blijven de wetten en correlaties zoals ze door Kepler en Newton op een modelmatige manier zijn gevonden. Maar de angstaanjagende afstanden van miljarden lichtjaren, de oneindige leegte en zinloosheid zijn verdwenen; men herkent de hemel als de Troon van God in het centrum van de ruimte.

Door deze transformatie worden de rechte lichtstralen van de Copernicaanse manier van kijken gebogen stralen. Dit verklaart het feit dat de kleine vaste sterrenbol in het centrum enorm vergroot lijkt, zodat je een hemelgewelf ziet. De constante lichtsnelheid in het hele universum van de Copernicaanse theorie wordt na de transformatie een sterk afnemende lichtsnelheid naar het centrum toe. Dit verklaart bijvoorbeeld dat de transittijd van een lichtstraal van de zon naar het aardoppervlak ongeveer 8 minuten is, zelfs als de afstand veel kleiner is dan volgens de Copernicaanse theorie. Zoals bekend duurt een sonde naar Mars enkele maanden. Toegegeven, de af te leggen afstand is veel kleiner volgens het Bijbelse wereldbeeld dan volgens het Copernicaanse. Maar na de transformatie blijken de snelheden van raketten ook veel kleiner te zijn dan waar de wetenschap haar berekeningen op baseert. Dus ook hier is geen sprake van tegenstrijdigheid.

Dit waren een paar voorbeelden om aan te tonen dat het wereldbeeld van de Bijbel niet hopeloos verouderd en achterhaald is, maar dat het juist heel actueel en actueel is, sterker nog, dat het ver voorbij onze tijd naar de toekomst wijst. In die zin vormt het Bijbelse wereldbeeld geen breuk met wat voorafging. Het behoudt zijn geldigheid. De wetten van Kepler en Newton over planeetbewegingen en gravitatie blijven geldig, zelfs in het Bijbelse wereldbeeld! Alleen worden ze hier in een getransformeerde vorm gevonden.

Het Copernicaanse wereldbeeld is niet de werkelijkheid, maar een modelopvatting. De werkelijkheid wordt weergegeven in de Bijbel. De brug van het model naar de werkelijkheid wordt geslagen door de hierboven genoemde transformatie. Maar alleen zij die de waarheid met heel hun hart zoeken, kunnen deze brug oversteken. Gods wijsheid weet de ongeroepen weg te houden. Het Bijbelse getuigenis is er voor iedereen. Maar niet iedereen kan het accepteren. "Maar wie oren heeft om te horen, die hore!"

Wolfgang Braun, afgestudeerd natuurkundige

6. DE GROTE KOSMISCHE AANVAL OP GODS WOORD

"De wijsheid van deze wereld (kosmos) is dwaasheid bij God. Want er staat geschreven: Die de wijzen in hun listigheid vangt. En wederom: de Heer kent de redeneringen der wijzen, dat zij ijdel zijn."

1 Korinthe 3 : 19, 20 (Knoch)

Voor ons gelovigen is de hele Bijbel Gods Woord. De Bijbel beweegt zich nu eenvormig in de opvatting, sterker nog, hij leert het uitdrukkelijk - zoals later zal blijken - dat de aarde in rust is, de hemel erboven een eindige ruimte is en de hemellichamen aan de hemel om de aarde en dus tegelijkertijd om de hemel bewegen.

Tegenwoordig wordt deze opvatting als totaal achterhaald en primitief beschouwd, want sinds de zogenaamde Copernicaanse revolutie heerst de opvatting als wetenschappelijk, dat wil zeggen als onaantastbaar, dat de aarde een bol is, die zich samen met andere bolvormige wereldlichamen in een oneindig "heelal" om de grote vuurbol van de zon heen draait.

Vóór Copernicus - een tijdgenoot van Maarten Luther - was de algemene opvatting anders. Eén van de oude Grieken, [Aristarchus van Samos](#), had al gezegd dat de aarde een grote bol was en dat de zon een bol van gloeiend ijzer was, ongeveer zes keer zo groot, die stil leek te staan terwijl de aarde misschien daaromheen cirkelde. De Griekse wiskundige [Archimedes](#) (± 280 v. Christus) nam dit idee over en wilde het in getallen uitdrukken. Deze Griekse denkers vonden echter geen navolgers.

Het oude wereldbeeld

De Griekse astronoom Claudius Ptolemaios (Latijn: [Ptolemaeus](#)) stelde rond 150 na Christus zijn alom bekende wereldsysteem vast op basis van waarnemingen in Alexandrië. Het bleef onbetwist tot de tijd van Copernicus, omdat het niet in tegenspraak was met wat gezien werd en ook niet met de Bijbel.

Ptolemaeus erkende en onderwees: De aarde is rond en zweeft in het centrum van het universum. Om de aarde draaien de maan, de zon en de vijf (toen bekende) planeten in cirkelbanen, op hun plaats gehouden door zeven kristallen bollen. Elk van deze zeven glazen bollen beweegt langzaam rond de aarde en neemt de maan, de zon en de planeten met zich mee.

De aarde, als centrum van het universum, herbergt een eeuwig vuur in haar binnenste, dat zich zichtbaar manifesteert door vulkaanuitbarstingen. De mens wandelt op de aardkorst. Boven hem bevinden zich de zeven kristallen bollen. Aan de onderste is de maan bevestigd. De tweede draagt Mercurius, de derde Venus, de vierde de Zon, de vijfde Mars, de zesde Jupiter en de zevende Saturnus rond de Aarde.

Dit hele universum werd aan de bovenkant begrensd door het ijzeren gewelf, dat de vloer van de hemelen vormde waar God met zijn engelen verbleef. De Melkweg is een pad dat veel gebruikt is door God en de engelen en daarom versleten is, waardoor glinsterend licht door de slijtage heen schijnt. De overgebleven sterren zijn niets meer dan gaten in dit gewelf waardoor het hemelse licht schijnt. Omdat deze gaten voor altijd vastzaten, werden ze vaste sterren genoemd. Tussen hemel en aarde bewegen de engelen of hemelse boodschappers op en neer tussen de kristallen bollen door.

Deze voorstelling van de wereld, prachtig in haar eenvoud en eenheid, lijkt vandaag de dag erg primitief voor de mens, maar alleen omdat zijn denken is afgedwaald van de waarheid en zich onafhankelijk heeft gemaakt via het ver weg doen van God en via de leugen. In werkelijkheid stond dit totaalbeeld van Ptolemaeus veel dichterbij de waarheid dan wij vandaag. En bovenal past het zonder tegenspraak in alle voorstellingen van de Bijbel. Zijn idee van een dubbele cirkelbeweging laat zien hoe geestelijk Ptolemaeus keek en redeneerde: Elke planeet beweegt met zijn kristallen bol, d.w.z. in een cirkel, rond een centrum, dat op zijn beurt in een cirkel rond de aarde draait. Ptolemaeus had dus al het onzichtbare firmament bedacht als het centrum van alle bewegingen.

De Kerk steunde deze kijk op het universum, omdat de aarde, als de plaats waar de Zoon van God werkzaam was, hierin haar rechtmatige plaats in het centrum van het universum kreeg.

Tegen het einde van de Middeleeuwen verschenen er telescopen en keken ontdekkingsreizigers nieuwsgierig omhoog naar de sterren. Daarbij realiseerden ze zich dat de banen van de planeten erg ingewikkeld waren, ze konden niet worden verklaard. Keizer Karel V - de keizer in Duitsland aan het begin van de Reformatie - was ook een amateur-astronoom. Hij zei eens dat God de banen van de planeten op een onzinnige manier had opgesteld. Als God hem om raad had gevraagd, had hij hem veel betere instructies kunnen geven voor het instellen van deze banen! Uit deze openbare, serieus bedoelde opmerking, kun je opmaken met hoeveel domheid de wereld de wereld toen al geregeerd werd.

Het nieuwe wereldbeeld

De geleerde [kanunnik](#) in Frauenburg, [Nicolaas Copernicus](#), wilde aan het begin van de zestiende eeuw ook de planeetbanen verklaren. Hij observeerde vooral de planeet Mars tegen de achtergrond van de vaste sterrenhemel, waarvan hij aannam dat die in rust was, wat niet houdbaar is. Het leek hem vreemd dat Mars een lus door de ruimte maakte, één keer vooruit en dan weer achteruit. Deze baan moest een illusie zijn. In zijn zoektocht naar een verklaring kwam Copernicus op de gedachte (wie geeft deze gedachten in? "*Waarom komen zulke gedachten in uw hart?*" vraagt de Here Jezus in Lukas 24 : 38): Als de aarde op voldoende afstand van de zon zou bewegen, zou Mars vanaf de ene kant van de aardbaan links van de vergelijkingssterren te zien moeten zijn en vanaf de andere kant rechts. Als de aarde rond de zon zou bewegen, zou de waarneming van de verschijning kunnen zijn dat Mars kennelijk een lus trekt. Vanuit deze overweging beweerde Copernicus nu:

1. de dagelijkse omwenteling van de hemel is slechts schijnbaar en wordt veroorzaakt door een dagelijkse omwenteling van de aarde om een as die door haar middelpunt gaat.
2. de aarde is een van de planeten en draait om de zon als bewegingscentrum. Het ware centrum van de planetaire beweging is daarom niet de aarde, maar de zon.

Men kan dergelijke beweringen noch bewijzen noch weerleggen met aardse observatie- en rekenmiddelen, "omdat alleen relatieve bewegingen een bevestigbare zin hebben. De vraag of [Tycho Brahe](#) (rustende aarde) of Copernicus (draaiende aarde) gelijk heeft, is daarom irrelevant." (Erich Schneider)

Copernicus meende destijds dat de aarde zes miljoen kilometer van de zon verwijderd was. Inmiddels hebben geleerden nauwkeuriger gemeten en denken dat het ongeveer 150 miljoen kilometer is. Hoe dan ook, de verschuiving van het centrum naar de zon en de plaatsing van de aarde in de volgorde van de planeten werd geleidelijk overal geaccepteerd in de kringen van geleerden.

Het heliocentrische wereldsysteem, dat de zon (Grieks: "helios") tot middelpunt maakte, verving het geocentrische wereldbeeld van Ptolemaeus, dat de aarde (Grieks: "Gä") als middelpunt had. Het is in de wetenschap hetzelfde als in de kledingwereld: nieuwe mode vervangt altijd de oude. Satans kosmische aanval op Gods woord had dus de eerste slag op aarde gewonnen.

Een blik achter de schermen!

Waarom ontstond in de zestiende eeuw plotseling het idee om de eerdere opvatting van de wereld te veranderen? Bij wie zou dat in vredesnaam in het concept kunnen passen? Men zegt: "Toevallig" bestudeerde iemand net de planetaire banen en zocht naar een verklaring. Maar we weten wie deze toevalligheden en ideeën controleert. Wie heeft er belang bij, vooral in de tijd van de Reformatie, toen het Woord van God weer naar voren kwam, om het op een belangrijk punt opnieuw in twijfel te trekken. Wie heeft er eigenlijk belang bij de "voortgang" van de mensheid? Waar moet het heen? Van waar en naar welke bestemming? Wat is het doel van al die vele spirituele inzichten, alle wetenschappelijke en technisch-praktische "prestaties" van de mensheid? Zijn die niet steeds verder verwijderd van God en zijn openbaring van waarheid in natuur en wet en zoon?

Is het grote doel dat aan het einde van de menselijke ontwikkeling op deze aarde staat eens het antichristelijke wereldrijk, dat alle mensen die van hun leven houden zal dwingen de valse Christus te aanbidden? En elke nieuwe kennis, elke voortgang op aarde dient dit doel. Daarom zal alles wat de naties aan het scheppen zijn op een dag in vuur worden verbrand op de Dag des Heeren. (Habakuk 2 : 13) Ook de geleerdheid van de volkeren, wat dwaasheid is voor God.

Mensen leefden duizenden jaren zonder te weten dat de aarde waarop ze woonden een snel roterende gigantische bol was, die rond de veel grotere bol van de zon draaide. Ook de vele vrome mensen, zieners en profeten wisten dit niet en verkondigden het ook niet. Waarom wordt aan het einde van het millennium deze "wijsheid", die zal leiden tot het antichristelijke koninkrijk nu plotseling geopenbaard? Uitgerekend nu! Mensen zijn niet wijzer, gelukkiger of beter geworden sinds Copernicus en de ongekende vooruitgang in wetenschap en cultuur op alle gebieden. In tegendeel, ze zijn in toenemende mate ongelukkig, gehaast, onvrij, wankel geworden, bewust of onbewust alle afgoden dienend.

We moeten niet alleen de uitvinding van het buskruit, de drukpers en de stoommachine zien, maar ook het idee van Copernicus en de verspreiding ervan in de grotere context van de laatste eeuwen van dit millennium, die culmineerde in de grote antichristelijke opstand tegen God en zijn Christus. Dan kunnen we beter de beslissende koers herkennen die door de geestelijke wereld werd uitgezet, die met Copernicus plaatsvond.

Zoals elke Bijbellezer weet, regeert de vorst van deze tijd met zijn leger in deze aion ("*eeuw*", *tijdperk*) vanuit de hemel over de koninkrijken der aarde die aan hem zijn overgedragen. (Efeze 2 : 2; Lukas 4 : 5, 6) Hoe regeert hij? Door gedachten en voornemens in de harten van mensen te genereren. Want hij heeft zijn werk in de zonen der ongehoorzaamheid, zodat zij de wil van het vlees en van de rede (dé rede!) doen. (Efeze 2 : 2, 3) Zo worden ideeën en uitvindingen geïnspireerd en gepromoot door de geestenwereld in de harten van mensen, die openstaan voor dergelijke inspiraties door de wegen van de "zuivere rede" te zoeken en te overdenken. Op deze wijze regeert in de lucht daarboven de geestelijke satanische wereld over de mensheid.

Het hoeven niet altijd lage gedachten aan moord of andere grove zonden te zijn die worden opgewekt, niet altijd alleen maar "wil van het vlees", maar vaak heel mooie, hoogvliegende, nuttige en nobele gedachten en onthullingen - "de wil van rede" - die opkomen in het hart van de onderzoeker. Volgens de Schrift beginnen gedachten in het hart, niet in het hoofd. Het zijn gedachten die op een gegeven moment het grote einddoel van de vorst van deze wereld moeten dienen: de aanbidding van zijn persoon naar het beeld van het beest door alle mensen. (Openbaring 13 : 15) Het grootste deel van de mensheid kent dit uiteindelijke doel echter nog steeds niet. Daarom worden deze onderzoekers en uitvinders, met hun bijdragen aan de zogenaamde progressieve ontwikkeling alleen maar verleid, misbruikt. Ze hebben elk in hun ambitie een steentje moeten bijdragen op weg naar het grote einddoel: aanbidding van het dier naar zijn evenbeeld.

Tegenwoordig haasten de uitvindingen zich, omdat het de eindtijd is en omdat de satanische geestenwereld erboven in grote beroering verkeert. De duivel zal spoedig op de aarde worden geworpen, wetende dat zijn tijd kort is. (Openbaring 12 : 12) Wetenschap en technologie horen bij elkaar. Wetenschap levert de vereisten voor technologie. En aan het begin van de moderne wetenschap, bevrijd van kerkelijk toezicht, maar ook van het Woord van God, was er o.a. Copernicus, die de deur opende naar het nieuwe grenzeloze wereldbeeld en wereldgevoel van de moderne mens door het middelpunt van de universum. Overstappen naar waar? Misschien naar God in de hemel, dat volgens het Woord van God de troon van God is? Ach nee, maar

naar de zichtbare zon, die altijd de zoonanbidders heeft aangetrokken, terwijl de hemel en haar God onzichtbaar zijn en alleen zichtbaar wordt door het geloof. (Hebreeën 11 : 1, 2)

Het is van vitaal belang op te merken dat Copernicus, die ongetwijfeld persoonlijk een eerlijk man was, er niet aan dacht om de Bijbel als Gods Woord te raadplegen, hij wist het nauwelijks, want de Reformatie was pas begonnen in Duitsland, terwijl hij, in Italië en vervolgens aan de Pools-Duitse grens, nadacht over de banen van de sterren. Dit onrustig innerlijk vragen en zoeken naar de oplossing van een vraag of een probleem, noodzaakt de nodige mentale en spirituele bereidheid om de gedachtezaden uit de onzichtbare wereld van de lucht op te nemen. Dit proces wordt keer op keer herhaald door alle uitvinders op een bepaald gebied. Iedereen die zichzelf vraagt en niet God, zal het antwoord krijgen uit het rijk van de "geest die altijd loochent". Gehoorzaam en in gebed met God houdt hij zich bezig met de wereld die niet van God is, zonder dat hij het weet. We moeten kijken naar de hele ontwikkeling van de mensheid, vooral in de laatste eeuwen, als een doelbewust gecontroleerd ding, dat alle uitvindingen en ontdekkingen, hoe nuttig ze ook in detail lijken, min of meer moeten dienen.

"Kwade conclusies komen uit het hart, moord, overspel, ontucht, diefstal, valse getuigenissen, godslastering." (Mattheüs 15 : 19) Dus ook valse getuigenissen! Dit betekent niet alleen valse verklaringen in een rechtszitting, maar ook het opstellen van wetenschappelijke beweringen, die de uitspraken van het woord van God tegenspreken. Wie vult het hart met wat er daarna uit de mond komt? Want alleen als het hart vol is, spreekt de mond. Satan wordt in de Schriften de "boze" genoemd. Hij bewerkt in het hart de slechte conclusies, de verkeerde conclusies in logische gedaante. Het woord van de Heer aan het kruis zal ook van toepassing zijn op de uitvinders en onderzoekers: ze weten niet wat ze doen. Vandaag, omdat in het breken van het atoom en de gevolgen ervan een deel van het satanische einddoel van wetenschap en technologie angstaanjagend zichtbaar is geworden voor de mensheid, weerspreken niet zoveel mensen het als men hen wijst op het doelgerichte satanische werk in de meer recente geschiedenis van de mensheid.

Copernicus durfde tijdens zijn leven zijn hypothese en het wijselijk aan de paus opgedragen Latijnse boek daarover niet te publiceren. Ter gelegenheid van de [Galileo-verwarring](#) werd het boek van Copernicus in 1616 ook door de Rooms-Katholieke kerk op de index van verboden boeken geplaatst. In 1757 werd het uit die index verwijderd en in 1882 werd het drukken van alle boeken die de beweging van de aarde onderwezen, door de kerk toegestaan. Aangezien de evangelische kerk en haar theologie al veel eerder waren bezweken, had de vorst van deze tijd het belangrijke deeldoel bereikt dat de christelijke kerken op aarde, die het bijbelboek in huis hadden, niet langer zouden tegenspreken als de wetenschap het tegenovergestelde zou leren van wat er in Gods Woord stond. Hoe dit deelresultaat vervolgens door Bultmann verder werd geëvalueerd voor de laatste grote aanval op Gods Woord zal later worden uitgelegd.

Het Copernicaanse idee werd in die op alle gebieden zeer turbulente tijd, die op alle terreinen de kerkelijke [paternalisme](#) naar buiten werkte en de rede als God begon te aanbidden, positief ontvangen en werd vervolgens door geleerden in de loop van moderne tijden voortdurend uitgebreid.

[Pierre Gassendi](#), een Parijse professor in de filosofie, legde de basis voor het moderne filosofische materialisme, de [Theorie van Antoine](#) en voor het mechanische wereldbeeld. De Italiaanse geleerde [Giordano Bruno](#) daarentegen bracht vanuit zijn enthousiasme voor het Griekse idealisme het moderne oneindigheid-kosmische beeld op speculatieve wijze naar voren. Hij werd hiervoor in 1600 verbrand door de inquisitie in Rome, nadat hij standvastig had geweigerd zijn geloof te herroepen.

Terwijl Copernicus eigenlijk in de "smalte" van het uiteindelijk ontworpen zonnestelsel bleef en alleen het centrum ervan had verschoven, had Galileo zijn eigen waarnemingen toegevoegd maar ze vervolgens voor de ketterse-rechtbank ingetrokken. [Kepler](#) leverde de wiskundig-astronomische wetten hiervoor. De voormalige Dominicaanse Monnik en later rusteloos in Europa rondreizende Italiaanse filosoof Giordano Bruno, veel werkend met fantasie en intuïtie (emotioneel totaalbeeld of ingeving!), liet de eindigheid van het Copernicaanse wereldbeeld en ontploffen. Als eerste sprak hij in een gedicht de oneindigheid en onbegrensdsheid van het heelal uit.

Bruno verbrijzelt de vaste sterrenhemel, waarin Copernicus, net als de Middeleeuwen en de oudheid, geloofde en die de Bijbel leert, en hij staart nu in eindeloze vlakten. Zo uniek is de hemel, de onmetelijke ruimte, de universele baarmoeder, het alomvattende, het etherische gebied waarin alles zich roert en beweegt. Talrijke sterren, hemellichamen, bollen, zonnen en aarden zijn daarin zichtbaar waarneembaar en talloze andere moeten redelijkerwijs worden aangenomen. Er zijn nu oneindig veel zonnen en werelden. Noch onze aarde, noch onze zon is het centrum van de wereld. Er is geen centrum meer in het heelal. Er is ook geen boven en onder meer. (Precies dat, wat de duivel wil!)

Deze opvatting, die niet bewezen kan worden, maar een intuïtie is (gevoelsmatige kennis, ideaal), heeft zich in de moderne tijd doen gelden en heeft het middeleeuwse, beperkte wereldbeeld, met zijn stationaire middelpunt de aarde, tot een relikwie gemaakt. (Uit Hofer: "*De wereldbeelden van de moderne tijd*")

En deze sentimentele visie lijkt inderdaad te zijn bevestigd door de nieuwste onderzoeken van astronomen met hun grote telescopen. Ze ontdekken altijd nieuwe "diepten in de oneindige ruimte", gigantische zonnen, spiraalvormige nevels, Melkwegen en sterrenhopen, die allemaal ergens in beweging lijken te zijn. De gedachte is opgetuigd dat het uitgestrekte, oneindige universum als een granaat is, die op het punt staat ontploffen, en dat de brokstukken, deze "werelden", in "oneindigheid" uit elkaar vliegen. Een andere denker antwoordde dat de explosie al voorbij was, de stukken "vlogen al terug", allemaal naar één punt! Wie lacht daar?!

We willen wijzen op de grote fout die sterrenkijkers hier maken. Het zal later uitgebreider worden behandeld. Ze denken dat het licht altijd recht vooruit straalt en brengen ongevroegd de fysische omstandigheden van het aardoppervlak gewoon over op de ruimtes boven ons. Ze kijken in andere dimensies en strekken die uit tot het raamwerk van de aardse - zichtbare - drie dimensies. Het resultaat is de onzin van een oneindige, grenzeloze, maar zichtbare "ruimte", waarvan getracht wordt de tijd gescheiden te houden door miljarden lichtjaren te introduceren. Met andere woorden, de telescopen staren omhoog in sferen van de eeuwigheid, men probeert

dat dan om wat ze zien te vertalen in aardse termen van tijd en ruimte, een poging die natuurlijk verder moet gaan dan de aardse termen. 500 meter eeuwigheid in de hoogte worden dan 500 miljoen lichtjaar op aarde, wat overigens geen professor meer kan voorstellen, want dit getal bevat te veel nullen, d.w.z. eeuwigheids-elementen!

De grote menselijke geest!

Tegenwoordig delen de sterrenwachten de ruimte als volgt in:

Gebied I - Zonnestelsel

Licht (naar verluidt 300.000 kilometer per seconde!) doet er van de aarde tot de zon acht minuten over en elf uur tot het einde van het zonnestelsel.

Gebied II - Melkweg

Het kost licht - naar verluidt altijd! - 100.000 jaar om de volgende ster naast de zon ("vaste ster") te bereiken.

Gebied III - Universum

Het kost licht een miljoen jaar om het volgende sterrenstelsel (of de volgende "Melkweg") te bereiken, de Andromedanevel! Het duurt drie miljoen jaar om het "Messier 81" sterrenstelsel te bereiken. (Galaxy is het Griekse woord voor Melkweg.) Het licht doet er immers een miljard jaar over om de uiterste limiet van zichtbaarheid van de 200-inch telescoop op Mount Palomar in de VS te bereiken.

Dronken van hun technologische "vooruitgang" dromen mensen nu van "het veroveren van de ruimte". Maar zelfs als hun ruimteraketten zo snel zouden vliegen als de veronderstelde lichtsnelheid, wat zou dat dan zijn in deze grenzeloosheid? De miljoenen sterrenstelsels of spiraalvormige nevels die zich (zogenaamd!) buiten onze Melkweg bevinden, zouden tijdens het leven van de bemanning van het ruimtevaartuig nooit bereikbaar zijn, zelfs niet met de snelheid van het licht. Ruimte en tijd beginnen elkaar vreemd te raken en kruisen daar in de zogenaamd oneindige ruimte. Men denkt vandaag al in de sterrenwachten dat men niet meer "slechts" één miljard, maar al twee miljard lichtjaar ver "in de kosmos" kan zien.

Natuurlijk wordt de mens daarbij heel klein in deze oneindig vergrote "ruimte", in deze brutale overdracht van lineair en driedimensionaal denken van vlees en bloed naar de onzichtbare wereld, waarin meer dan drie verticalen op één punt kunnen staan! Dat laat zich voorkomen! Des te groter wordt de geest van de mens die denkt dat hij dit alles bevatten en beheersen kan.

"De Egyptenaren beschouwden hun Nijldal nog steeds als het centrum van het heelal en beschouwden de sterren alleen als een soort hangende lampen, die de nacht voor hen moesten opfleuren. De middeleeuwen zag de hele aarde. Copernicus en Kepler zagen al de zon als de as van de schepping. Maar nu is zelfs onze Melkweg, waarin de Zon slechts één van de miljoenen stellaire zonnen was, niet meer van cruciaal belang. Het is zelf slechts één van de talloze stergroepen, die elkaar waarschijnlijk in razend tempo aan het verliezen zijn in de ruimte. Wij zijn

slechts bewoners van een derderangs planeet, relatief zo groot als een zandkorrel, die in een baan om een zon van de vierde orde draait, die zelf alleen behoort tot een sterrenstelsel van middelmatig kaliber. Maar (!) we zijn in staat om de aard van het machtige universum te bestuderen, om geleidelijk ons eigen niets te ontdekken en toch verder te leven met de kennis ervan!" (Uit een artikel in de *Stuttgarter Zeitung* 1954.)

Dit is hoe de mens, die zich bevindt op de weg om de antichristelijke superman te worden, reageert: We kunnen nooit fysiek de grenzen van ons eigen sterrenstelsel bereiken, maar "de menselijke geest" kan verbazingwekkend ver reizen, hij is in staat ongelooflijke fantasie-ritten te maken. De mens hoeft maar een modern astronomisch dagboek open te slaan en we zullen bijvoorbeeld leren dat "het centrale deel van de Melkweg, Messier 32" (een miljoen lichtjaar!) volledig is uitgebrand." Of dat "de Andromedanevel tot in de kern uit sterren bestaat," d.w.z. dat hij nog niet is opgebrand. Dit zijn de "verbazingwekkende overwinningen van de menselijke geest in tijd en ruimte"!

De gevolgen

De Copernicaanse revolutie had ingrijpende gevolgen, die gemakkelijk over het hoofd worden gezien. De Ptolemeïsche (net zoals de Bijbelse) aarde werd nog steeds overweld door een hemel die de ultieme realiteit betekende. De aarde weerspiegelde alleen deze hemel. Volgens de ideeën en overtuigingen van mensen kwam alles wat er op aarde gebeurde op de een of andere manier overeen met een eeuwig archetype in de hemelsferen, zodat uiteindelijk de hele zin des levens in overeenstemming met de hemelse realiteit, met hemelse precedentes en archetype kon worden beschreven. Als nu plotseling deze aarde, waarop we leven, een planeet wordt, die deelneemt aan de planetaire omwentelingen van de hemel in een ruimte die nergens grenzen kent, betekende dat een ontdekking van het "mysterie van de hemel". Men was daarmee een soort van, "achter de zwendel" gekomen. Want nu "wist" men dat de stralende sterren, die zo lang hun magie op mensen hadden uitgeoefend, helemaal niets anders zijn dan "slechts" andere "aarden".

De aarde had dus geen hemel meer die erbij hoorde, die zich erover boog en die de hemelse werkelijkheid bevatte, de hemelse modellen. De zin van het leven kon niet meer bestaan in het nabootsen van een veilig, verheven model in een hemelse "wereld". Veel meer beschouwt men nu als de zin van het leven het bereiken en vervullen van een of ander toekomstig ideaal, een aards en menselijk doel van eigen stempel. De hemel verliest zijn bovennatuurlijke karakter, de troon van God wordt onttroond, opgelost in een oneindige koude leegte, en de mensheid begint uit allen macht zich te wenden tot aardse, menselijke, zichtbare doelen. Het was dezelfde kreet die Friedrich Nietzsche later uitte met de woorden: "*Broeders, blijf trouw aan de aarde!*", of Heinrich Heine in zijn bekende satirische vers: "*Peultjes de hele tijd - zolang de peulen maar barsten. We laten de hemel over aan de engelen en de mussen!*"

Een blik op de verandering in het wereldbeeld door de eeuwen heen laat zien dat de kosmos een beeld is van de mens en de mens een beeld is van zijn kosmisch beeld.

Het idee van de orde van het universum en de orde van de samenleving en de persoonlijke levensorde vormen een eenheid. Elke cultuur heeft zijn eigen beeld van de natuur. Het was geen toeval dat de Copernicaanse omkering van de relaties tussen aarde en zon gepaard ging met een omkering van de relaties tussen mensen, tussen boven en onder, tussen vorst en volk, individu en gemeenschap, man en vrouw. En er zit een diepe waarheid in de woorden van die Poolse Purim-Rabbi die zei: "*Omdat van de zon werd verteld stil te staan en de aarde te draaien, tolt mijn hoofd sindsdien!*" Er is een direct verband tussen de vrijheid van de moderne mens en de ontbinding van de sterrenwereld in een oneindig universum met een oneindig aantal werelden. Evenzo gaan de verwoede pogingen van de Europeanen van vandaag om bindende regels te vinden voor het leven van mensen onderling hand in hand met de inspanningen van de hedendaagse filosofie en astronomie om de vormloze oneindige chaos te verdringen door een, op de een of andere manier eindige, vormgegeven kosmos. ("*Hochland*", Volume 27, pagina 292).

We herkennen hier nu al zonder moeite de satanische koerswijziging die in 1543 plaatsvond met de publicatie van Copernicus' boek. In bredere zin was het de inleiding tot de eindtijd, het openen van de weg naar het beeld van het beest! (Openbaring 13 : 15)

Descartes, Leibniz, Spinoza, Pascal - universele geleerden of polyhistorici van de 17e eeuw, - zagen zich voor de taak gesteld om de omwenteling in het Copernicaanse wereldbeeld te beheersen, zowel intellectueel als religieus. De laatste, een gelovige, vrome wiskundige en filosoof, ziet zichzelf in "*Pensées sur la Religion*" (gepubliceerd in 1670), net als zijn hele tijdperk, geplaatst onder die nieuwe vreselijke "stille" oneindigheid die vanaf 1600 virulent (gevaarlijk, besmettelijk) wordt en alle wetenschappelijke en religieuze horizonten lossen op.

In het "zijn" gevallen, blootgesteld aan "beide oneindigheden" (microfysica en kosmisch), door niets bedreigd, vergaat de mens in irreële (onwerkelijkheid), zinloos en niet-substantiële ontkenning. God staat verborgen tegen ons. Het wonder van het geloof in het hart transformeert de afgrond van niets in de pracht van Christus' doxa (*aanziën, roem*), en een nieuwe wereld van liefde, gratie en heiligheid vult (in plaats van het verbrijzelde Ptolemeïsche huis van hemelsferen) de nacht van ijzige oneindigheid. God woont niet langer in het gouden glazen imperium (hemel van het licht) van scholastiek (middeleeuwse filosofie en schoolwijsheid). Christus is het nieuwe centrum van alle zijn, en christen zijn betekent de rigoureuze vastberadenheid om de wereld, God en mens, leven en dood te zien door middel van Jezus Christus. Zo ontstaat "nieuwe hemel en nieuwe aarde", de sublieme nieuwe orde van liefde.

Pascal, die Nietzsches geheime tegenstander is, ontmaskert het menselijk bestaan met dodelijke zekerheid als wanhoop, die zich redt in "afleiding" en in "verveling", maar wel zijn eigen zinloosheid doorziet. Het wonder van de genade vernieuwt de mens. Christus, als reddend medium, heft de vervreemding op en rukt de mens weg van de middelpuntvliedende krachten die hem van het ene krankzinnige uiterste in het andere smijten.

Aangezien de situatie van de barokmens van vóór de oneindigheid sindsdien niet fundamenteel is veranderd, is het hele heden in Pascal terug te vinden. Heel de late barok en haar Christuspoëzie trachtten door de gruwel van de dode oneindigheid heen te breken!

Luther en Copernicus

Het spreekwoord zegt: *"Waar God een kerk bouwt, bouwt de duivel er een kapel naast."* Deze kapel is niet altijd een herberg of een bioscoop, het kan ook een nieuwe wetenschappelijke theorie zijn. De duivel, als de vorst van deze wereldtijd, heeft ongetwijfeld, naast de machtige doorbraak van het Woord-geloof in de Maarten Luther-Reformatie, de doorbraak van een astronomische wetenschap gezet, die nogal nadrukkelijk in schril contrast stond met de heldere uitspraken van het woord van God over het heelal.

Luther en Melanchthon, met hun scherpe gevoel voor afwijkingen van het woord van God, erkenden ook onmiddellijk dat deze nieuw opkomende Copernicaanse leer van de rond de zon draaiende wereldbol, een grote aanval was op de openbaring van het woord van God. Zo lezen we in Luther's tafelreden (Walch, pagina 2.260) bijvoorbeeld: *"Wat te denken van een nieuwe astroloog die wilde bewijzen dat de aarde bewoog en in een baan zou omlopen, dus niet de lucht of het firmament, zon en maan, net zoals wanneer iemand in een strijdswagen of in een schip zit en wordt bewogen," meende hij. Hij zat stil en rustte, maar de aarde en de bomen gingen en bewogen zich. Maar nu is het zo: als je slim wilt zijn, moet zich iets eigens maken. Hoe hij het maakt, moet het allerbeste zijn! De dwaas wil de hele kunst van de astronomie omkeren. Maar zoals de Heilige Schrift aangeeft, gebood Jozua de zon om stil te staan en niet het aardrijk!"*

Natuurlijk lieten de wijzen van deze wereld deze gelegenheid niet onbenut om de vrome hervormer de les te lezen en uit te leggen: je kunt zien hoe achterlijk deze Luther was! De geleerde kerkelijke verdedigers van Luther kwamen niet op het idee dat Luther volkomen gelijk had kunnen hebben, omdat de hele natuurwetenschap sinds Copernicus het pad van de dwazen volgt. Daarvoor was haar eerbied voor de wijsheid van deze wereld te groot. Ze hebben allemaal zelf van de boom der wetenschap en hun eer gegeten! Luther werd zo verdedigd, dat men zei dat hij in dergelijke kwesties nog een kind was van zijn tijd en de daarbij horende ontoereikende wetenschappelijke kennis. Men moet daarom geen aanstoot nemen aan deze opmerking.

Een paar jaar geleden publiceerde de Zweedse bibliothecaris Wilhelm Nordlind een essay in het *"Jaarboek voor de astronomische samenleving Tycho Brahe"* waarin wordt gezegd dat het beroemde tafelgesprek uit de pen van [Aurifaber](#) kwam, die deze gesprekken vaak zeer onbetrouwbaar samenvatte om ze vervolgens als zodanig op te schrijven. [Lauterbach](#), een andere berichtgever van Luthers toespraken, wees er op basis van zijn eigen aantekeningen terecht op dat Luther de worsteling om de waarheid van Copernicus volledig onderschreef. Luther wilde aan het systeem van Copernicus de voorkeur geven boven het Ptolemeïsche wereldbeeld vanwege de grotere duidelijkheid, maar maakte vervolgens de beperking dat dit laatste wereldbeeld zijn steun in de Heilige Schrift kende, en daarom volgde hij het. Luther verwierp Copernicus dus niet uit achterlijkheid, maar uit gehoorzaamheid aan de Bijbel. Voor

het overige valt de houding van Luther samen met die van de grote Zweedse astronoom Tycho Brahe! (Dit werd ook afgewezen door Copernicus!)

Vandaag moeten we zeggen dat deze pogingen om Luthers reputatie te redden in de ogen van seculiere geleerden volkomen onnodig zijn. Luther had gelijk, net als al diegenen die consequent vasthouden aan het Woord van God en altijd gelijk hebben, en zich er niet van laten afleiden door enig rationeel bewijs van het moment, hoe plausibel ook. Het zou beter zijn geweest als Luthers volgelingen ook op dit gebied onvoorwaardelijke trouw aan het Woord van God hadden bewezen, in plaats van compromissen te sluiten met wereldse wijsheid. Omdat de theologie niet meer zo standvastig als Luther vasthield aan het woord van God in de Bijbel, verkeert ze vandaag in de ellendige staat dat ze probeert vast te houden aan een deel van de Bijbel met de traditionele, historische heilsgebeurtenissen en waarheden, maar dat lukt niet meer omdat ze het andere deel, met zijn uitspraken over schepping en natuur, al lang aan de wolven van de wetenschap - dat heet verstandsverering - hebben gegeven.

En dan komt er als logisch gevolg een stem langs die zegt: als je het wereldbeeld van de Bijbel hebt weggegeven en er niet meer in gelooft, dan moet je ook de andere "mythische verslagen" van de Bijbel opgeven als je moderne, verlichte, wetenschappelijke mensen zijn wilt, als je niet als dwazen uitgelachen wilt worden.

Het is waar dat de kerk en de theologie in het algemeen deze laatste stap van het Woord van God niet willen nemen, ze schrikken terug voor de enorme omvang van dit risico. Maar ze hebben geen overtuigende kracht en autoriteit om hun dubbelzinnige tussenpositie te verdedigen. Als je een bolwerk van het fort hebt opgegeven, dan kun je de rest van het fort alleen behouden als je het verloren bolwerk terugwint.

De aanval via Bultmann

Nadat de Copernicaanse inspiratie aan alle kanten zo wetenschappelijk mogelijk was onderbouwd en uitgewerkt, zodat bijna geen enkele christen eraan durfde te twijfelen, deed de vorst van deze tijd, die heerst in de lucht, opnieuw een serieuze aanval op het Woord van God en daarmee op de gemeenschap van gelovigen op aarde, wat hen volkomen onvoorbereid trof. Het was weer de oude slangenvraag, alleen in een zeer theologische gedaante: heeft God echt gezegd? Omdat de vijand er altijd op uit is de kerk van God te misleiden. Hij heeft al de wereld van ongelovigen. Ze gaat kritiekloos mee met elke spirituele beweging in de wereld van de duisternis, zelfs tot openlijke afvalligheid toe, omdat de duivel haar regeert!

In zijn essay over het "Nieuwe Testament en de mythologie", dat tot ver buiten vakkringen bekend en berucht is, schreef de protestantse professor in de theologie Bultmann, Marburg, enkele jaren geleden onder meer:

"Het wereldbeeld van het Nieuwe Testament is mythisch. De wereld is verdeeld in drie verdiepingen. In het midden is de aarde, daarboven de lucht, daaronder de onderwereld. De hemel is de woonplaats van God en van de hemelse wezens, de engelen; de onderwereld is de hel, de plaats van de kwekking, maar de aarde is niet alleen de plaats van alledaagse

natuurgebeurtenissen, van zorg en werk dat op orde en regels rekent, maar is ook het toneel van het werk van bovennatuurlijke krachten van God en zijn engelen, satan en zijn demonen.

De bovennatuurlijke krachten grijpen in op de natuurlijke gebeurtenissen en in het denken, willen en handelen van de mensen, wonderen zijn niet ongewoon. De mens is zichzelf niet meester, demonen kunnen hem bezitten, satan kan hem slechte gedachten geven, maar God kan zijn gedachten en zijn wil sturen, kan hem hemelse visioenen laten zien, hem Zijn gebiedende of troostende woord laten horen, kan hem het bovennatuurlijke de kracht van zijn Geest schenken...

Dit alles is mythologische spraak, en de individuele motieven zijn gemakkelijk terug te voeren op de hedendaagse mythologie van de joodse apocalyptiek en de gnostische mythe van verlossing. Voor zover het mythologische spraak is, is het voor de mens van vandaag ongeloofwaardig, want voor hem is het mythische beeld van de wereld verdwenen. De hedendaagse christelijke verkondiging staat daarom voor de vraag of zij, wanneer zij van mensen geloof vraagt, van hen verwacht dat zij het mythische wereldbeeld van vroeger erkennen. Als dit onmogelijk is, rijst voor hen de vraag of de verkondiging van het Nieuwe Testament een waarheid kent die onafhankelijk is van het mythische wereldbeeld; en dan zou het de taak van de theologie zijn om de christelijke verkondiging te ontmythologiseren.

Kan de christelijke proclamatie van mensen verwachten dat ze het mythische wereldbeeld als waar erkennen? Dit is zinloos en onmogelijk. Zinloos, omdat het mythische wereldbeeld als zodanig helemaal niets specifiek christelijk is, maar gewoon het wereldbeeld van een vervlogen tijdperk, dat nog niet door wetenschappelijk denken is gevormd. Onmogelijk, want een wereldbeeld kan men niet verkrijgen door een beslissing (?! - uitgever), maar het is de mens alreeds gegeven met zijn historische situatie. Het is natuurlijk niet onveranderlijk en individuen kunnen ook aan hun transformatie werken. Maar de enige manier waarop hij dit kan doen, is door de onmogelijkheid van het traditionele wereldbeeld in te zien op basis van enkele feiten, die hem reëel lijken, en door op basis van die feiten het wereldbeeld aan te passen of een nieuw wereldbeeld te ontwerpen. Het wereldbeeld kan bijvoorbeeld veranderen als gevolg van de Copernicaanse ontdekking of als gevolg van de atoomtheorie; of anders wanneer de Romantiek ontdekt dat het menselijk subject ingewikkelder en rijker is dan door de Verlichting en het Idealisme-wereldbeeld zou kunnen worden begrepen; of doordat de betekenis van geschiedenis en folklore opnieuw tot bewustzijn komt.

Het is nu heel goed mogelijk dat in een mythisch wereldbeeld uit het verleden waarheden worden herontdekt, die verloren waren gegaan in het tijdperk van de Verlichting, en de theologie heeft alle reden om deze vraag ook te stellen in relatie tot het wereldbeeld van het Nieuwe Testament. Maar het is onmogelijk om met een simpele beslissing een wereldbeeld uit het verleden opnieuw tot leven te wekken (opnieuw in te voeren), en bovenal is het onmogelijk om het mythische wereldbeeld opnieuw tot leven te wekken nadat al ons denken onherroepelijk (! - de uitgever) door de wetenschap is gevormd. Een blinde aanvaarding (aannemen) van de nieuwtestamentische mythologie zou willekeurig zijn (nee; geloof! - de uitgever); en zo'n eis stellen als een eis van het geloof, zou het geloof tot een werk reduceren, zoals Wilhelm Herrmann - men zou menen, een voor voor allemaal - duidelijk gemaakt heeft. Voldoen aan de

eis zou een gedwongen sacrificium intellectus ("verstand doet afstand van het begrijpen") zijn, en wie het ook deed, zou bijzonder verdeeld en onwaarachtig zijn. Want hij zou voor zijn geloof, zijn religie een wereldbeeld bevestigen dat hij anders in zijn leven ontkent. (Waarom zou hij het anders in het leven ontkennen, misschien uit angst voor de geleerden? - de uitgever.) Met het moderne denken, zoals het door onze geschiedenis tot ons is gekomen (dit moderne denken komt van de duivel! - de auteur.), is de kritiek op het nieuwtestamentische wereldbeeld gekomen.

Wereldervaring en beheersing van de wereld zijn zo ver ontwikkeld in wetenschap en technologie dat niemand serieus kan vasthouden aan het nieuwtestamentische wereldbeeld. Wat voor zin heeft het vandaag de dag om te bekennen: "neergedaald naar de hel", of "opgestegen naar de hemel", als de professor het mythische wereldbeeld van de drie verdiepingen waarop deze formuleringen zijn gebaseerd niet deelt? Dergelijke stellingen kunnen alleen oprecht in de openbaarheid komen als het mogelijk is hun waarheid te ontdoen van de mythologische opvatting waarin ze is ingekaderd - als zo'n waarheid bestaat. Want dat is de vraag die theologisch gesteld moet worden. Geen volwassen mens stelt zich God voor als een wezen dat boven in de hemel bestaat (daarom: tenzij je als kinderen wordt! Mattheüs 18 : 2 - de uitgever); ja, de "hemel" in de oude betekenis bestaat niet meer voor ons. En evenmin bestaat de hoogte, de mythische onderwereld onder de grond waarop onze voeten staan. De verhalen van de reis naar de hemel en de hel zijn daarmee afgelopen, voleindigd is de verwachting dat de "Zoon des Mensen" met de wolken des hemels komt en dat de gelovigen in de lucht worden weggerukt om hem te ontmoeten." (1 Thessalonicenzen 4 : 15 e.v.).

Het bovennatuurlijke antwoord

De christelijke gemeenschap in Duitsland, die tot op zekere hoogte nog in de Bijbel gelooft, was terecht verontwaardigd over deze leer van de theologieprofessor Bultmann. Waar gaan we heen als leraren van toekomstige predikanten het Nieuwe Testament uitleggen als een verzameling sprookjes, want het aangeleerde buitenlandse woord "mythe" betekent zoiets als: legende of sprookje. Professor Bultmann streeft ernaar het christelijk geloof dichter bij de moderne mens te brengen, zonder zijn traditionele vormen, ruimtelijke concepten en banden met de gebeurtenissen in Palestina en in de onzichtbare wereld tweeduizend jaar geleden. Het gaat om de bruikbare betekenis van de verhalen; de vorm is een mythe, dat is "tijdelijke aankleding".

Maar de gemeenschap herkent in deze aanval een gevaarlijke insteek, omdat satan altijd de vleeswording van het Woord zou willen ontkennen, het is dodelijk voor hem. Nu is Jezus Christus echter niet alleen met een doel gestorven, maar werkelijk met veel pijn doodgebloed aan het kruis; hij is ook werkelijk, niet alleen symbolisch, mens geworden en even werkelijk opgestaan uit de dood en opgevaren naar de hemel. De Here Jezus zelf had al te maken met liberale professoren in de theologie. Ze werden toen Sadduceeën genoemd, en zelfs toen geloofden ze niet in geesten, noch in engelen, noch in een opstanding. De Heer zei tegen hen: "U vergist zich, want u kent de Schriften noch de macht van God." (Mattheüs 22 : 23-29) Liberale ontkenning van de feiten en waarheden van redding is dus een gevolg van het niet kennen van de Bijbel en van de kracht van God, dat is de Heilige Geest, geen idee heeft. Dat is

vandaag de dag nog steeds het geval. Dwaling en onwetendheid over Gods openbaring is de basis van menselijke wetenschap en geleerdheid.

Maar we moeten professor Bultmann eenduidigheid toewijzen. Hij zegt tegen de vele half- en driekwart-gelovigen van onze tijd: Je gelooft al lang niet meer letterlijk in de hele Bijbel, maar je aanvaardt het wetenschappelijke wereldbeeld als correct, je legt de wereldbol op je bureau terwijl de Bijbel er nog is leert een heel ander wereldbeeld dat drie verdiepingen heeft. Als je nu stilzwijgend dit wereldbeeld van de Bijbel verwerpt en het wetenschappelijke wereldbeeld accepteert, dan kunnen en moeten we consequent op deze weg doorgaan en alle tijdgerelateerde verhalen en geschiedenissen van de Bijbel weglaten die in dit drie verdiepingen tellende concept zijn ingebouwd, zodat de onvergankelijke, bruikbare kern en betekenis van de boodschap overblijft.

Als men delen van de Bijbel als niet-bindend begint te verklaren en meer gaat geloven in de wereld die onder de heerschappij staat van de vorst van deze wereld, waarom zou men dan nog bij de voltooiing van het Bijbelse wereldbeeld blijven stilstaan en niet beginnen met een groot opruimen in dat oude Bijbelboek, dat de moderne geest zoveel ergernis bezorgt? Daar heeft professor Bultmann gelijk in. Voor degenen die het wereldbeeld van de Bijbel niet langer geloven, is het hele opbouwen van de feiten van redding voor hen voorbij, of ze het nu erkennen en toegeven of niet.

Het enige dat werk is, vanwege de verdediging tegen de ontmythologisering van het Nieuwe Testament, dat is de verklaring ervan tot een verzameling sprookjes, is dat men terugkeert naar het onvoorwaardelijk kinderlijke geloof in de hele Heilige Schrift als Gods geopenbaarde Woord, inclusief de acceptatie van het wereldbeeld dat de Bijbel leert, of beter gezegd als vanzelfsprekend uiteenzet. Christenen die in de Bijbel geloven zouden daarom vandaag nadrukkelijk moeten betuigen: Wij geloven ook in het drie verdiepingen tellende, ruimtelijk begrensde universum van de Bijbel. Dus lach ons uit en noem ons dwazen! Het geeft ons een des te zekerder gevoel en u kunt dan niets meer van het Woord van God afnemen, want wij geven zelf niet het kleinste stukje op!

Toegegeven, de kringen van protestantse hoogleraren theologie gaven aan dat Bultmann uitging van een verouderd, achterhaald wereldbeeld. Dit is tegenwoordig niet meer wetenschappelijk, omdat het laatste onderzoek in de atoomfysica ook het Copernicaanse wereldbeeld aan het wankelen heeft gebracht, omdat sinds Einstein het vermoeden is ontstaan dat het universum eindig - en dus niet oneindig - zou kunnen zijn. Hoogleraar theologie Walter Künneth legde uit dat het wereldbeeld van de natuurwetenschap een fundamentele verandering onderging door de nieuwste inzichten in de astrofysica en de atoomfysica. Bultmann vindt nog steeds dat hij het achterhaalde wereldbeeld van de [mechanistisch-materialistische natuurwetenschap](#) moet verdedigen, dat hij zich herhaaldelijk beroept op het concept van een voorspelbare causale samenhang (het causale verband) en het determinisme (noodzaak van een gebeurtenis om oorzaken te bepalen), die elk wonder aan de wet van de natuur tegenstrijdig doet lijken. Dit deterministische denken (d.w.z. geloof in de onwrikbare wet van oorzaak en gevolg in alles!) begint echter op te lossen in het wereldbeeld van vandaag.

Vooral de serieuze onderzoeker zal op elk moment rekening houden met het binnendringen van nieuwe energieën in de kosmos en dus met de mogelijkheid van een verandering in eerdere ervaringen en begrensde kennis van de natuur. Dit betekent, zo niet nog het begin van het geloof, dan wel een openheid voor de mogelijkheid van geloofsbelijdenissen. De stelling van Bultmann is hopeloos achterhaald, de wetenschap levert vandaag geen argumenten tegen het geloof in wonderen in de Bijbelse getuigenissen.

Bultmann ziet ook over het hoofd, vervolgt Künneth, dat de moderne mens zich weer tot het mythische wereldbeeld wendt. Het ontstaan van een nieuw verlangen naar het irrationele (super-verstandige), het transcendent (buitenaardse) is kenmerkend voor de moderne mens. Bultmann gaat dus voorbij aan de ware situatie van de moderne mens. Hij ontkent de actualiteit van onverklaarbare gebeurtenissen niet, maar vraagt eerder, parallel aan de vroegchristelijke situatie, naar de oorzaak van dergelijke gebeurtenissen, hij vraagt zich af of er binnenwereldse, kosmische energieën aan het werk zijn bij dergelijke gebeurtenissen, of dat er demonen aan het werk zijn, of dat het ingrijpen van God zelf daarin zichtbaar is. Vanuit dit aspect (opvatting) van de moderniteit lijken de remedies die door Bultmann worden aangeboden even verouderd (achterhaald), als diegene die geen hulp meer kunnen bieden.

Deze belangrijke opmerkingen van professor Künneth gaan een stuk in de richting waarin ons hele boek zich beweegt, maar naar onze mening gaan ze niet ver genoeg. Er zijn wonderen, demonen, geesten, engelen, zegt de theoloog die in de Bijbel gelooft, en zelfs de mensen van vandaag ontkennen ze helemaal niet, integendeel, ze beginnen er weer naar te vragen, want twee wereldoorlogen met alles erop en eraan hebben hem erg geschokt in zijn geloof in het zelfverlossende vermogen van de natuurwetenschap en haar liefste maar meest kwaadaardige kind, de technologie. Maar we wachten nog op de theologen die zullen antwoorden: Er zijn niet alleen wonderen, engelen, geesten en demonen, zoals de Bijbel ze zo vaak noemt, maar er zijn ook drie ruimtelijke verdiepingen in het heelal: hemel, aarde, onder de aarde. We zijn ervan overtuigd dat de professor die dit vandaag zou durven publiceren zijn wetenschappelijke reputatie volledig zou moeten opgeven onder het spottende gelach van al zijn collega's van alle faculteiten. Dus zolang geen professor het zegt, zeggen wij kinderachtige leken het, voor ons is het geen bijzondere prestatie, want we hebben geen aanzien in de wetenschappelijke wereld. Gelukkig hebben we geen manier om eer van anderen af te nemen en daardoor het vermogen om te geloven te verliezen. (Johannes 5 : 44) Het belangrijkste is dat het getuigenis weerklinkt en groeit, tot eer van de Here God, en tot een getuigenis voor allen die horen.

Geestelijk beoordeelt herkennen we van Copernicus tot aan Bultmann doelbewuste grootschalige aanvallen op Gods woord, door de vorst van deze wereld, die heerst in de lucht en die vandaag zijn werk heeft in de kinderen van het ongeloof. We weten ook dat deze aanvallen in de geschiedenis niet met Copernicus zijn begonnen. De eerste aanval, die toen niet in wetenschappelijke gedaante, maar in de gedaante van een slang werd gepresenteerd, was: "*Heeft God gezegd dat je van geen enkele boom in de tuin mag eten?*" (Genesis 3 : 1) Zou God gezegd hebben: de aarde staat stil, de zon loopt van de ene kant van de hemel naar de andere kant, de sterren vallen uit de lucht op de aarde, het universum bestaat uit: hemel, aarde, onder de aarde? We zien de vermomming van de aanvaller veranderen, maar zijn vraag blijft altijd dezelfde: had God moeten zeggen? Zou dat de waarheid zijn, wat je leest en hoort

en gelooft? Kijk naar de vrucht hoe mooi het is en hoe slim het maakt. Kijk door de telescoop en je zult zien wat God je heeft onthouden en je zult als God zijn! Je gaat er in geen geval dood aan!

Eva had zich destijds niet moeten mengen in een discussie met de slang, ze had zich gewoon aan het Woord van God moeten houden, zoals Adam later deed, die eerste pantoffelheld, die het Woord van God had moeten gehoorzamen in plaats van de stem van zijn vrouw. De geschiedenis van de mensheid, inclusief de geschiedenis van de kerk, bestaat dus eigenlijk altijd uit min of meer succesvolle aanvallen van de vijand op Gods Woord met daaropvolgend het oordeel van God over hen die zich niet aan Zijn Woord hebben gehouden. Dat oordeel is altijd de dood. *"De dag dat je ervan eet, ga je dood!"* De dood die de mensheid vandaag sterft, is de verboden vrucht van de technologie en haar hele cultuur. De verdrijving uit het natuurlijke paradijs, en dus uit de nabijheid van God, heeft nu al plaatsgevonden. De mens werkt op het vervloekte grondgebied van pogingen tot zelfverlossing via de technologie en vergiftigt en vernietigt zichzelf daarbij.

In zijn boek *"Kerygma und Mythos"* schrijft H.W. Bartsch: *"De vraag naar een juiste interpretatie van de "mythologische" delen van het Nieuwe Testament werd niet alleen de laatste tijd gesteld. Het laatste antwoord, dat werd geprobeerd te geven, was dat van de zogenaamde liberale theologie, voor zover men als antwoord niet het "supernaturalistische", het bovennatuurlijke, dat om een erkenning van dit wereldbeeld riep, als antwoord wil erkennen."*

De vraag moet gesteld worden, wie begon het wereldbeeld te veranderen dat vorm gaf aan de nieuwtestamentische periode? Wat was de naam van de doelgerichte wil die erachter zat en nog steeds is? Voor ons bijbelgelovigen wordt hij Satan genoemd.

Wij roepen gelovigen in Christus op om dit bovennatuurlijke antwoord overal duidelijk te maken. Het wereldbeeld van de Bijbel te erkennen en er van te getuigen! Dit is de weg terug naar God. En tegelijkertijd de sterkste slag voor Satan en zijn werk. *"Want wij hebben niet te strijden met vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de autoriteiten, tegen de heersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten!"* (Efeze 6 : 12) Opdat we ons niet laten misbruiken door Satan, *"want zijn gedachten zijn ons niet onbekend."* (2 Korinthe 2 : 11)

Deze terugkeer naar het wereldbeeld van de Bijbel is tegenwoordig zo gemakkelijk gemaakt dat het geen speciale geloofsdaad meer inhoudt. Want het wetenschappelijke wereldbeeld van de oneindige ruimte met zijn ontelbare rondcirkelende zonnen en sterren, geïntroduceerd en gerechtvaardigd door Copernicus, is in de wetenschap zelf al aan het wankelen gebracht, vooral van de kant van de natuurkunde, en wordt steeds meer ter discussie gesteld.

Wij, gelovige christenen, moeten echter niet het juiste beeld van de wereld, de kennis van de structuur en de vorm van het universum, ontvangen uit de handen van de ongelovige wereld en haar voortdurend gecorrigeerde wetenschap, maar uit het Woord van God, dat we eens verlaten hebben om andere goden na te lopen (waaronder de Baäl van de wetenschap en wereldwijsheid), zoals de profeten in het Oude Testament zo vaak treffend de afval van Gods

Woord karakteriseren. Het is hoog tijd dat de Kerk van Jezus Christus ook terugkeert naar de natuurlijke en scheppingsinformatie van de Bijbel, want de tijd is nabij dat de hemelen zullen worden opgerold als een boekrol. (Openbaring 6 : 14) Dan zullen alle mensen het eindige heelal zien en zo bang zijn voor de troon van God die in het midden zichtbaar is geworden, dat ze tegen de bergen en tegen de rotsen zullen zeggen: "*Val op ons en verberg ons voor het aangezicht van hem die zit. op de troon en voor de toorn van het Lam.*" (Openbaring 16 : 16)

Ik ben blij om met uw voorschriften om te gaan, vergeet uw woord niet.

*Denk aan dat woord van uw dienaar
je geeft me hoop!
Dit is mijn troost in mijn verdriet,
dat uw woord mij de moed geeft om te leven.
Zoveel als aanmatigend mij bespotten,
Ik zal niet afwijken van Uw leer.
volgens uw instructies, de oude,
Ik denk en voel me getroost, Heer.*

*Omwille van de goddelozen word ik gegrepen door woede,
die minachtend uw leer verlaten.*

*Uw voorschriften zijn lofliederen voor mij geworden
in het huis waar ik als vreemdeling woon.
Ik denk, Heer, aan Uw naam in de nacht
aan uw onderwijs, zelfs in het middernachtelijk uur.
Dit werd mijn principe
omdat ik geef om uw regels.*

Psalm 119 : 16, 49-56 - (Katholieke vertaling Riessler-Storr)

7. GODS WOORD OVER DE SCHEPPING

Tot nu toe is aangetoond hoe mensen denken over het universum en over de schepping en hoe ze uiteindelijk hun vindingsrijkheid gebruiken om een grote aanval op Gods woord te lanceren, dat ons door openbaring zeer nauwkeurige informatie geeft over de schepping. Iedereen die deze openbaring niet als waar wil en kan accepteren, moet zelf zoeken en onderzoeken en dan voor waarheid aannemen wat hij met zijn vijf zintuigen en zijn verstand heeft gevonden. Als wat hij zelf heeft gevonden, of wat anderen hem vertellen, echter rechtstreeks in tegenspraak is met de waarheidsgetrouwe openbaring van het Woord van God in de Bijbel, of er op de een of andere manier niet door wordt bevestigd, dan houden wij gelovigen ons aan het Woord van God. Hiermee verklaren we: we geloven de wetenschap niet, ook al kunnen we de bronnen van fouten niet aanwijzen.

Maar degenen die het slechtst af zijn, zijn degenen die een tussenpositie innemen, die blijven proberen een compromis te vinden tussen wetenschap en goddelijke openbaring, dat wil zeggen, die een mengeling willen creëren tussen licht en duisternis. Of het nu koud of warm is, niets is weerzinwekkender dan het lauwe, het hinken naar beide kanten! Maar dat is wat je doet als je verkondigt: *"Het christelijk geloof is niet gebonden aan het wereldbeeld van voorbije eeuwen, het is heel verenigbaar met het veranderde wereldbeeld van de moderne natuurwetenschap."* Dat ontkennen wij resoluut! Wij gelovigen zien dat als een devaluatie en erosie van het Woord van God door de ingenieuze truc van ontmythologisering, die al duizenden jaren wordt gebruikt met de oude slangenvraag: *Heeft God gezegd...?* (Genesis 3 : 1) Deze truc wordt tegenwoordig als volgt gebruikt: men haalt uit de overleveringen van het Woord Gods wat je emotioneel en intellectueel aanspreekt, wat je zo ongeveer kunt goedkeuren en bevestigen zonder je reputatie als ontwikkeld persoon te verliezen, wat je misschien zelfs wat licht kan geven en je innerlijk kan helpen. Vervolgens zet men al het andere weg als achterhaald, omdat het bedacht en geschreven is in de verbeelding van een vervlogen tijd. Daarmee eer je de wetenschappelijke vooruitgang van de mens, ten koste van het Woord van God. Men waagt het niet om daaraan te twijfelen of door elkaar te schudden. Professor Bultmann heeft deze methode van "opruimen" tot het uiterste doorgevoerd, maar de methode zelf is een zeer oude zogenaamde vooruitgang, voor zover ze ingaat tegen Gods Woord. Daartoe houden we resoluut vast aan de bewoordingen van de Bijbelse getuigenissen, vooral in die delen die hopeloos achterhaald lijken voor de huidige stand van de wetenschap en haar kennis.

Wij geloven dat de Heilige Geest niets verkeerd, fouts, "tijdelijks" in de Bijbel heeft ingeblazen. Want het zou ronduit gelogen zijn als men in de Bijbel leest dat de sterren van de hemel op de aarde zullen vallen, de zon zal "lopen", de aarde stil zal staan en niet beven. Bovendien zou de Heilige Geest vergeten zijn de aanbeveling in de Bijbel te inspireren dat de opvattingen over de natuur, de schepping en het universum in de Schrift naar believen uitwisselbaar zijn, zodat gelovigen uiteindelijk niet worden uitgelachen van de dag dat ze nog in de Bijbel geloven. Veel predikers brengen deze verandering echter uit eigen beweging aan, ze hebben geen hogere toestemming nodig. Natuurlijk kan iemand ook gelovig zijn en gered worden als hij slechts een fractie van Gods woorden kent en aanneemt: *"Geloof in de Heer*

Jezus, u en uw huis zullen gezegend worden", d.w.z. "gered worden". Aan het begin van ons geloofsleven houden we nog steeds veel dingen in de wereld voor juist en goed, die in werkelijkheid verkeerd en satanisch zijn, en toch genieten we al van de vergeving van zonden en de hoop op het eeuwige leven. We kunnen dus veilig geloven dat de aarde een bol is die door de lege, koude, oneindige ruimte wervelt en de tegenstrijdigheid met het woord van God helemaal niet opmerken of als onwezenlijk beschouwen. Een kind weet nog niet veel dingen die een volwassene weet, en toch leeft het en geniet van het leven. De kwestie wordt pas kritiek wanneer een geestelijk volwassen persoon, vooral een prediker van het Woord van God, zich bewust wordt van de spanning tussen de Bijbelse uitspraken en de menselijke, wetenschappelijke claims. Als hij dan kalmeert, zoals wordt geleerd op de academies en seminars, met het feit dat de Bijbel is geschreven in de voorstellingen van de toenmalige tijd, maar dat het gaat om de betekenis en niet om de "uiterlijke dingen", dan heeft hij praktisch gekozen voor ontmythologisering. En duidelijk is te zien dat de gelovigen die zich door deze ontoereikende uitleg laten geruststellen, geen echte innerlijke "groei" meer vertonen. Ze stoppen geestelijk en worden meer en meer geleerd. Omdat de mens een vervanger moet hebben. hebben. Of hij groeit in genade en begripen, óf in verstand. De sleutel tot kennis wordt weggenomen wanneer men de leiding van de Heilige Geest in alle waarheid verlaat en zich toevertrouwt aan de leiding van geleerden. Het verkeerde intellectuele pad is al te herkennen aan het feit dat het aangenaam is en geen tegenstelling oproept met de wereld en haar wijsheid. Derhalve geen vervolging en spot! De weg onder de discipline en leiding van de Heilige Geest is altijd herkenbaar, in toenemend contrast met bij collega's, dat wat betreft de wereld en haar wetenschap de spanningen over alles wat de massa gelooft en goed acht steeds groter worden.

Theologie van de marsmannetjes

Uit een rondvraag onder verschillende protestantse en katholieke theologieprofessoren bleek hoe sterk geleerden zijn gevallen voor het idee van een oneindig universum, of "op andere sterren" mensen ook zouden kunnen leven en hoe hun zonde en verlossing zou zijn. De twee vragen waren: "Is de christelijke leer überhaupt verenigbaar met de aanname dat er buitenaardse, mensachtige, rationele wezens zijn?" En: "tot welke theologische overwegingen leidt de bevestiging van het bestaan van zulke wezens?" De antwoorden van de geleerde heren verschenen in vele kranten. Ze waren erg inzichtelijk. Maar bovenal bleek uit de manier waarop de vraag werd gesteld dat de vermeende verschijning van "marsmannetjes" in "vliegende schotels" bij denkende mensen meteen de vraag deed oprijzen: hoe zou zoiets de christelijke religie beïnvloeden, aangezien die alleen maar spreekt over hemel en aarde en van de verlossing van de mensheid op aarde? Dat hebben de leken zeer correct geconcludeerd. Als op een dag "marsmannetjes" of iets dergelijks echt bij ons zouden landen, dan zouden we ons terecht moeten afvragen: waarom heeft God ons dit in zijn woord onthouden, zo'n geweldige gebeurtenis? Waarom werd ons niet verteld over de vele "andere werelden"? Maar we kunnen er zeker van zijn: "Marsmannetjes" zullen nooit landen, omdat ze niet bestaan. Op een dag zullen Satan en zijn leger hier landen en de demonen zullen op een dag verschijnen. (Openbaring 9 : 13-21) De hemel valt, want daar zijn geen "kosmische lichamen in het oneindige universum", maar lichten aan het firmament van de hemel.

Omdat de ondervraagde professoren niet eens het ketterse idee hadden dat de wetenschappelijke opvatting van het universum totaal verkeerd zou kunnen zijn, of omdat ze zo'n gedachte niet durfden te uiten, moesten ze proberen het "probleem" op een andere manier aan te pakken. Het was nog steeds het eenvoudigst geweest als ze hadden uitgelegd: de Bijbel zegt dat alle dingen zullen worden verzoend door Christus, en dat alle knieën (inclusief die van marsmannetjes) in de hemel, op aarde en onder de aarde zullen buigen voor Christus, zodat ook alle "ontelbare hemellichamen en hun bewoners" onder de heerschappij van Christus staan en hem daarom nodig hebben. Maar de antwoorden van de theologen waren niet zo Bijbels plausibel. Ze luidden veel meer als volgt:

Professor Ph. Dessauer (Katholiek): *"De wezens van andere werelden zouden een heel ander lot kunnen hebben dan het onze - zonder de val en de verlossing. Ze zouden heel anders naar hun redding kunnen worden geleid. Misschien zou de ontmoeting met de aardse mensen een test van hun aard voor hen zijn."* Prof. Dessauer suggereert heel stiller "dat het deel uitmaakt van de alertheid en bereidheid van mensen om de tekens aan de hemel niet over het hoofd te zien en verkeerd te begrijpen."

Prof. dr. Söhngen - München (Katholiek): *"Het is ijdel en gevaarlijk fanatisme om vooraf iets te willen zeggen over de aard van mogelijke openbaringen van God op andere hemellichamen. Het enige dat zeker is, is dat de openbarende God zichzelf nooit kan tegenspreken. Christenen en christelijke theologen hebben momenteel andere en dringender zorgen. De Aziaten bezorgen ons Europeanen momenteel al genoeg problemen en zeker geen schijnproblemen. Nucleaire bommen zijn tegenwoordig dichter bij de wereld dan vliegende schotels."*

Prelaat prof. dr. M. Schmaus - München (Katholiek): *"De veronderstelling dat er buitenaardse rationale wezens zijn, is niet in tegenspraak met het geloof van de kerk (!). De theologie kan de feitelijke vraag dus zonder aarzelen (!) overlaten aan de natuurwetenschap. Zulke wezens op andere hemellichamen zouden ook een bestemming voor Christus hebben. De Heilige Schrift geeft echter geen informatie over de functie die Christus voor zulke wezens uitoefent en of hij ook voor hen de betekenis van verlosser heeft (!!). Het is mogelijk dat God deze wezens helemaal geen bovennatuurlijk doel heeft gesteld, maar hen heeft voorbestemd voor natuurlijke perfectie."*

Prof. dr. Staab - Würzburg (Katholiek): *"Het zou echt verrassend zijn als onze aarde de enige drager zou zijn van rationale, moreel verantwoordelijke wezens die geroepen zijn tot een eeuwig, gelukkig leven in God (!). Als er buitenaardse wezens bestaan, vallen ze niet (!) binnen de orde van verlossing die voor mensen geldt! Ze zijn niet onderworpen aan de erfzonde en hebben daarom geen verlossing nodig, zoals de gevallen kinderen van Adam!"*

Prof. dr. E. Stakemeier - Paderborn (Katholiek): *"De christelijke leer is verenigbaar met de veronderstelling dat er buitenaardse, mensachtige wezens bestaan (!). In wezen kan worden gezegd dat de christelijke heilsorde door God is gerealiseerd voor deze wereld en haar bewoners. Hoewel Christus de Heer van de hele schepping is, gelden zijn orde van verlossing, zijn kerk en zijn sacramenten alleen voor de mensheid die in Adam is gevallen en in Christus is opgewekt. Het is mogelijk dat mensachtige wezens bestaan op andere sterren waarvoor God*

een puur natuurlijke orde heeft gerealiseerd. In dit geval zou hun levensdoel niet de genadige contemplatie van God en deelname aan zijn diepste geheim van het leven zijn, maar een natuurlijk geluk in de andere wereld na de dood. De almacht en wijsheid en liefde van God hebben middelen tot hun beschikking die we ons niet eens kunnen voorstellen."

De antwoorden van de professoren in de evangelische theologie waren niet veel Bijbels, maar evenzeer geleerd en indirect. Prof. dr. Radeker-Kiel meende: *"Als de moderne astronomie ons geen enkel bewijs heeft gegeven voor het bestaan van dergelijke wezens, aan de andere kant is het bestaan van mensachtig leven op een andere ster niet buiten het bereik van de mogelijkheid... Deze christelijke kijk op de wereld is echter niet gebonden aan het geocentrische wereldbeeld van de voorbije eeuwen en is vrij verenigbaar met het veranderde wereldbeeld van de moderne wetenschap..."*

Prof. D. Gogarten - Göttingen, vermeed het bijzonder verstandig en elegant. Hij legde uit dat hij op vakantie moest, wat hij hard nodig had. De marsmannetjes zouden persoonlijk moeten verschijnen om met hen af te rekenen. En dan is het beter om ze eerst te laten praten, voordat je iets over ze zegt. Ook in andere opzichten laat je de bezoeker het eerste woord hebben. Ook in de theologie hoeft men zich geen zorgen te maken over het aanleggen van voorraden.

Daarmee heeft deze professor zich in ieder geval niet er aan gecommitteerd en kan hij gemakkelijker opstaan uit het puinveld van de komende ineenstorting van miljarden lichtjaren. Prof. D.H. Thielicke - Hamburg (voorheen Tübingen) onderzocht de vraag zeer grondig. Hij schreef onder andere: *"Het bestaan van buitenaardse wezens zou alleen onverenigbaar zijn met het christelijk geloof als het onlosmakelijk (!) verbonden zou zijn met het geocentrische wereldbeeld. Ook al veronderstelt de Bijbel dat wereldbeeld - of zelfs slechts vroege vormen van dit wereldbeeld - om historische redenen, er zijn genoeg duidelijke aanwijzingen die wijzen op een feitelijke loskoppeling van de uitspraken over verlossing van deze tijdgerelateerde ideeën en als zodanig ook door theologen van beide denominaties eeuwenlang waargenomen en betuigd werden. De bindende kracht van de Bijbelse boodschap heeft alleen (!) betrekking op de heilsgebeurtenis en de heilsverklaring en niet op de tijdgebonden uitspraak-middelen die gebaseerd zijn op de huidige stand van kennis!"*

Men moet ook de Johannes-zin: *"God had de wereld zo lief, dat hij zijn eniggeboren Zoon gaf..."* heroverwegen, want niet alleen "onze planeet", maar het universum zelf zou onder deze generieke term "wereld" moeten vallen, en de boodschap van de uniciteit van de verschijning van Christus zou ook moeten worden verduidelijkt in zijn kosmische stelling (goed!) ... Hoe zit het als de mogelijke buitenaardse bewoners van de "vliegende schotels" ... niet onze aardse vorm van rede, maar alleen een technische geest bezaten, dus als ze - zonder begiftigd te zijn met hart en geest - slechts een soort "hogere" intellectuele insecten waren? ... Zouden zij net als wij mensen ook kinderen van God kunnen zijn met onze bekende "zijnskenmerken"?

Uit de reacties van de geleerden blijkt dat de schriftgeleerde niet significant is veranderd vanaf de tijd van Jezus tot op de dag van vandaag. De Heer Jezus zei ooit tegen de professoren: Je weet de Schriften niet, noch de kracht van God. Onwetendheid over het Woord van God en de realiteit van de Heilige Geest spreken min of meer in al deze professorale antwoorden.

Niemand heeft zich de eenvoudige bijbelpassage "herinnerd" die zegt dat God alles met zichzelf verzoende. (Kolossenzen 1 : 20) Alleen menselijke vermoedens worden geplaatst over de vraag of wezens op andere sterren ook onderworpen zouden kunnen zijn aan God of in staat zouden zijn tot verlossing. Dat zijn verbazingwekkend onbijbelse en ongeestelijke antwoorden. Sommige professoren zijn het erover eens dat het wereldbeeld dat in de Bijbel wordt gepresenteerd gemakkelijk kan worden vervangen, een bewering waarvoor ze geen Bijbels bewijs hebben. Maar je kunt hieruit zien hoe de ontmythologiserings-plaag zich al wijd en zijd heeft verspreid in het theologische kamp. Men verkondigt met de grootste kalmte van de ziel dat alles wat niet meer goedgekeurd kan worden door de moderne natuurwetenschap verlaten kan worden, dat dit de Bijbelse heilsleer geenszins schaadt! Hieruit blijkt dat tussen Bultmann en de andere professoren er slechts een bepaalde mate, maar geen essentieel verschil is. Ze ontmythologiseren samen allemaal min of meer. Niemand denkt eraan om de hele Schrift te verdedigen en daarbij de kant van de apostel Paulus te kiezen: "*De wereld is voor mij gekruisigd en ik voor de wereld.*" (Galaten 6 : 14)

Het komt nooit bij de professoren op dat de huidige stand van de wetenschap ook deel zou kunnen uitmaken van de wijsheid van deze wereld die God dwaas heeft gemaakt. Integendeel, de resultaten van de professoren in de astronomie worden gemakkelijk herkend als onwrikbaar, maar het Woord van God wordt net zo gemakkelijk aangehaald en behandeld als in staat tot modulatie, als onderling verwisselbaar. Het enige verschil tussen professor Bultmann en zijn vele collega's is dat ze de astronomische informatie in de Bijbel alleen uitleggen als een aan de tijd gerelateerde aankleding, d.w.z. als mythe, terwijl Bultmann ook de meeste delen van de zogenaamde verlossingsleer, die nog steeds beangstigend bewaakt worden door de anderen, ook op de mythologische puinhoop gooit. Bij Bultmann weet de christen die in de Bijbel gelooft direct waar hij aan toe is. Maar de andere professoren zijn met hun "deels" standpunt gevaarlijker voor de bijbelgelovige gemeenschap. Bultmanns radicalisme had ook het voordeel dat de bijbelgelovige gemeenschap opnieuw de vraag stelde: waarom hebben we eigenlijk "theologisch onderzoek" nodig? Heeft het - geestelijk gezien - niet meer kwaad dan goed gedaan?

In dit verband is het zeer leerzaam op te merken dat de bolsjewieken dezelfde methode gebruikten in hun strijd tegen het christendom. In de scholen van de oostelijke zone wordt de wetenschappelijke kennis, vooral voor zover ze past bij de communistisch-materialistische religie, systematisch gecontrasteerd met de "mythologische" ideeën van de christenen en hun Bijbel en belachelijk gemaakt. Zo schreef de "Deutsche Lehrerzeitung" in Oost-Berlijn in januari 1955 onder meer: "*De mythologische ideeën over het ontstaan van de wereld zijn onwetenschappelijk en weerlegd door onze huidige juiste kennis (!) over aarde en ruimte. De primitieve ideeën over de oorsprong van het menselijk ras zijn weerlegd door Darwin en Engels, en de les van de jeugd is bedoeld om de overblijfselen van mythologische ideeën te helpen elimineren.*" Wetenschappers in het westen verklaren wel dat, wat de communisten in het oosten tegenwoordig wetenschap noemen, geen erkende wetenschap meer is, maar zelf weer mythologie moet heten, en dat met name het materialisme allang weerlegd is. Maar dat de aarde een bol is, die door een oneindige ruimte draait, dat is zowel in het Westen als in het Oosten nog steeds algemeen aanvaarde "wetenschap", en dus "tijd-gerelateerde waarheid". Het is een kwestie van temperament en smaak of ik op basis van deze "wetenschappelijke

kennis" de hele Bijbeluitleg als een verzameling sprookjes van de kapitalisten of gewoon zeg dat de astronomische informatie in de Bijbel stilzwijgend weggelaten moet worden; de rest is waarschijnlijk nog voor eerbare mensen nuttig.

In 1954 deed de protestantse theologieprofessor D. Thielicke uit Hamburg de volgende uitspraken over deze kwestie in een rondetafelgesprek tussen professoren op de Süddeutscher Rundfunk (verscheen onder de titel "Vom Atom zum Weltsystem" door Alfred Kröner-Verlag):

Het zou een fatale vergissing zijn als men zou denken dat we het wereldbeeld van de Bijbel in dezelfde zin van openbaring zouden moeten begrijpen als bijvoorbeeld deze ik-jij-relatie met God, die thematisch is voor het geloof. Natuurlijk (!) staan we buiten het wereldbeeld van de schijf waarover de glazen bol van het uitspansel zich boog. We kunnen alleen tot de kern komen van wat ons in de Bijbel (!) wordt geopenbaard, als we dit wereldbeeld begrijpen als uitdrukkingmiddel, als het ware als een coördinatensysteem, waarin bepaalde punten ons worden getoond waarom "het thematisch gaat". U zult waarschijnlijk meteen denken dat ik probeer in te gaan op wat Bultmann zegt over ontmythologisering. Dat wil ik niet, dat zou hier veel te ver leiden. Doorslaggevend is echter dat hier een probleem wordt opgelost dat ons als taak is opgedragen (door wie? - F. B.): namelijk om via de uitdrukkingmiddelen van de openbaringsbronnen te kijken naar wat essentieel is.

Bovendien is dit onderscheid tussen de middelen om uitspraken te doen en de werkelijkheid als het ware een voortdurend openstaand probleem (!). Om maar één symptoom hiervan te noemen: De vleeswording van Christus, waarin God uit zijn transcendentie tevoorschijn komt en deel gaat uitmaken van de menselijke geschiedenis, is zeker niet zomaar een uitdrukkingmiddel (waarom niet? F. B.) dat bedoeld is om op mythisch illustratieve wijze naar iets daarbuiten te verwijzen. Als men het kerstwonder in deze zin nominalistisch zou opvatten, zou men de clou wegnemen." (EVENZO haalt men de clou uit de Bijbel als men zijn uitspraken over de natuur degradeert tot een voorbijgaand uitdrukkingmiddel! - de uitgever.)

Hierop antwoordde prof. S. Kienle - Heidelberg (wetenschapper) onder meer: *"U bent waarschijnlijk ook van mening dat we de hele bijbelse openbaring, zoals die ons is overgeleverd, in zijn historische conditionaliteit en dus beperkingen moeten zien, dat we het bijbelse scheppingsverhaal niet als een voor de hand liggende "waarheid" in wetenschappelijke zin moeten beschouwen?"*

D. Thielicke: *"Het gaat er nu om het kind niet met het badwater weg te gooien (!), want het is natuurlijk (!) altijd een heel ingewikkelde en gewaagde operatie om stelling zelf te scheiden van de inhoud van stelling. Maar daar zouden we een speciaal gesprek over moeten hebben..."*

In deze verklaringen hebben we de mening gehoord van de groep theologen, die slechts half met Bultmann meegaan en nog heel wat "werkelijke" delen van de Bijbel overlaat als betrouwbare goddelijke verklaringen of mededelingen. Maar ze rekent veel verklaringen in de Schrift over het wereldbeeld en over de natuur toe aan het menselijke "uitdrukkingmiddel", dat gemakkelijk als tijdgebonden en dus gebrekkig terzijde kan worden geschoven. Waarom hield de Bijbel geen rekening met de verbeelding van ons vandaag de dag? Had de Heilige

Geest toen misschien geen vermoeden van wat wij slimme mensen van de 19e en 20e eeuw ooit zullen bereiken en weten? Maar is de Heilige Geest die de Bijbel inspireerde niet ook een Geest van waarheid? Wat een lef om Hem simpelweg te beschuldigen van het willens en wetens vertellen van onwaarheden in Zijn uitspraken over de wereld en de sterren teneinde zich aan te passen aan de verkeerde ideeën van de mensen van die tijd! Is het woord van God niet aan mensen gegeven om de waarheid aan hen te openbaren?

Nu is het interessant dat er niet eens het minste bewijs is voor deze zienswijze, vooral geen Bijbels bewijs. Het wordt gewoon als vanzelfsprekend in de ruimte geplaatst, als een axioma. Daar is het! De professor heeft gesproken! Het is ook interessant om te zien hoe heet het de geleerden onder de voeten wordt als men vraagt naar de grens tussen het woord van God en het woord van de mens in de Bijbel. D. Thielicke legt de zaak uit als een "gewaagde operatie". En het is bekend dat een operatie vaak slaagt, maar de patiënt dood is. Hij waarschuwt dan doodsbang zijn wetenschappelijke collega om de baby niet met het badwater uit te gieten, want van knutselen in de Bijbel krijg je als wetenschapper trek. Thielicke wil bij wijze van spreken tegen zijn collega zeggen: ik sta je graag toe om van alles uit de Bijbel te halen, vooral de grootste kortstondige intellectuele impulsen van het ouderwetse wereldbeeld, maar snijd niet verder dan die gemene Bultmann, die het hele gilde in diskrediet heeft gebracht! Je moet de mooie dingen vanaf de geboorte in Bethlehem, inclusief het engelenkoor, de meeste wonderen en tekenen, de kruisiging en opstanding netjes in leven laten, omdat we geloven dat het ons spirituele (en kerkelijke) bestaan is. We kunnen nog eens privé praten over de hemelvaart en de wederkomst, misschien laat ik je daarin nog wat verder snijden!

Wat een verschrikking zal er zijn wanneer de miljarden lichtjaren ineens storten (Openbaring 6 : 12-17) en plotseling de "middelen van getuigenis" van de Bijbel net zo waar blijken te zijn als de rest van de inhoud. Tot die tijd moeten we de smaad van Christus blijven dragen, die door geleerden toen (en nog steeds!) werd beschouwd als de zoon van Jozef, hoewel hij de zoon van God is.

Opereren heeft sowieso geen goede reputatie bij ons gelovigen. Kan men zomaar een ongelovige in ons lichaam laten snijden, dat een tempel van de Heilige Geest is? Staat God dat toe? Kan men het evenzo aan de geleerden overlaten om in het lichaam van het Woord van God, in de Heilige Schrift, te snijden, om te verwijderen wat zij beschouwen als vals, "verwijderbaar" en uitwisselbaar, "volgens de huidige stand van de wetenschap?" Maar natuurlijk, als D. Thielicke aan de microfoon had uitgelegd dat het wereldbeeld van de Bijbel ook te geloven was, dat het wereldbeeld van de wetenschap hem nog steeds erg onzeker leek, wat zou er dan gelachen en vervolgd zijn! Ik ben ervan overtuigd dat D. Thielicke deze bekentenis niet uit lafheid en angst voor lijden uit de weg ging, maar omdat hij zelf nog volledig overtuigd is van zijn theologie van de "tijdelijke uitdrukkingsmiddelen".

Er zijn verschillende variaties op de theologische scheidingsoperatie in de Bijbel. De een werkt alleen vanuit de universum-ideeën, de ander ook met alles wat met Israël of de openbaring te maken heeft, een derde snijdt alle engelen, geesten en de opstanding weg, zoals de Sadduceeërs deden ten tijde van Jezus. (Handelingen 23 : 8) Vandaag de dag geloven veel theologen nog steeds dat wanneer er in het Oude Testament over Israël, Jeruzalem of Sion

wordt gesproken, het gewoon de gemeente of kerk van het nieuwe verbond betekent. Het oude Israël naar het vlees heeft geen betekenis of hoop meer. Anderen zeggen: alle beloften aan Israël zullen letterlijk worden waargemaakt. En dus ook de natuurverklaringen van de Schrift! De geschiedenis van de theologie is een geschiedenis van te allen tijde aanmatigende, onhandige operaties op het Woord van God!

Trouwens, waarom zou het een "rampzalige vergissing" zijn als men het wereldbeeld van de Bijbel als openbaring wil begrijpen? Zou het een "verginging" zijn als men niet gelooft wat de wetenschap zegt? Wij denken dat het een veel "rampzaligere manier" is om niet te geloven wat het Woord van God zo duidelijk zegt. Als de geleerden denken dat ze hebben ontdekt dat de aarde een bol is, laat ze het dan verkondigen, ter wille van mij. De Bijbel zegt er niets over, maar men kan, als men wil, de uitdrukking "aardcirkel" die daarin terugkeert op deze manier interpreteren. Maar zodra de geleerden verder gaan met te zeggen: "De aardbol draait", verklaren we dat dit een misvatting is, want het Woord van God zegt verschillende keren: De aarde staat stevig, ze zal niet beven, ja, ze staat op pilaren. (Psalm 104 : 5) De geleerden zeggen dan: Dat zijn toch slechts tijdgebonden voorstellingen en uitdrukkingen van de profeten. Wij zeggen hierop: Nee, de profeten waren onder de inspiratie van de Geest van God, die geen beweegredenen had dan om op die plaatsen te verzekeren dat de aarde stevig staat, en dat ze niet beeft, want dat betwistte toen nog niemand!

De ontwikkeling gaat door. Het valt nog te bezien of theologen hun weg terug naar de hele Bijbel, inclusief zijn uitdrukkingen, zullen vinden voordat de natuurwetenschap dat doet, of dat natuurkunde en astronomie vóór theologen tot het Bijbelse wereldbeeld zullen komen. Atoomfysica komt eraan vandaag!

We zijn vandaag getuige van hoe genereus "de wetenschap kan zijn in haar eigen weerlegging. Een halve eeuw geleden werd het materialisme als wetenschappelijk gerechtvaardigd beschouwd door [Haeckel](#): Het verloop van de natuurlijke historie en de ontwikkeling van de dingen was immers ontdekt en onderzocht. Geloof en de Bijbel werden uitgelachen door iedereen die wetenschappelijk serieus genomen wilde worden - en dat zijn altijd de meeste mensen die hebben gestudeerd! Vandaag, na bijna een halve eeuw, waarin het dreunende tromgeroffel van twee wereldoorlogen viel, heeft de op fysica en biologie gebaseerde wetenschap de toenmalige materialistische, wetenschappelijke kijk op de natuur grondig weerlegd, want vandaag zijn de atoomonderzoekers, om het kort te zeggen, een beetje dichter bij het probleem van de vrije wil gekomen en dus van het leven. De individuele atomen gedragen zich willekeurig, niet volgens wetten! Iets moet ze beïnvloeden of beheersen, uiteindelijk zelfs een geest! Maar wie lacht om de slimme mensen van Haeckel's tijd, net zoals ze lachten om de vrome gelovigen in de Bijbel? Men negeert eenvoudig genereus de fouten van de tijd - en introduceert nieuwe fouten! Het waren slechts tijdsafhankelijke uitdrukkingen voor de wetenschap van die tijd.

En hoe lang zal de wetenschappelijke wijsheid die vandaag is gevonden duren? Ook prof. D. Thielicke verzekert in dit gesprek dat hij ook denkt dat "*de continuïteit tussen mens en dier nooit wordt onderbroken in het ontwikkelingsproces.*" Grof gezegd: volgens de "complete bevindingen van de wetenschap" stamt de mens af van apen! Maar op een bepaald moment in

het menselijk leven komt verantwoordelijkheid, meent prof. Thielicke, en daarmee ook de behoefte aan religie. Daarbij schoof hij ook het relaas van de schepping van de mens en de schepping van de dieren in Genesis 1 en 2 naar de "uitdrukkingsmiddelen". Zoals we kunnen erkennen was het radiogesprek steeds wetenschappelijker geworden. Als beloning hiervoor geven de theologen toe dat men zelfs in de natuurwetenschap tegenwoordig niet langer vasthoudt aan het helaas primitieve standpunt van de allang overleden [professor Laplace](#), die eens tegen Napoleon zei dat de hypothese God niet nodig is.

Wij laten daarom in principe niet toe dat het Woord van God in de Bijbel aan het wankelen wordt gebracht, maar spreken alleen tot en met die gelovigen die deze grondslagen erkennen. (Johannes 7 : 17)

Wereldbeeld met drie verdiepingen!

Wat zegt het woord van God over het universum? Allereerst stelt het ondubbelzinnig en uniform vast dat het universum is opgebouwd in drie niveaus. Daarom is de titel van dit boek: "*Het drie verdiepingen tellende wereldbeeld van de Bijbel!*" Dit wordt getuigd in de volgende geschriften:

"Gij zult voor uzelf geen gesneden beeld maken, noch enige gelijkenis van iets dat boven in de hemel is, of beneden op de aarde, of in het water onder de aarde..." (Exodus 20 : 4)

"Opdat in de naam van Jezus elke knie zich zou buigen, van hen die in de hemel en op aarde en onder de aarde zijn ..." (Filippenzen 2 : 10)

"En niemand in de hemel, noch op aarde, noch onder de aarde kon het boek openen en zien..." (Openbaring 5 : 3)

"En jij, Kapernaüm, die tot de hemel verheven bent, zij zult in de hel worden..." (Mattheüs 11 : 23)

Dus, volgens de herhaalde verklaring van de Heilige Geest in de Bijbel, heeft het universum drie delen of verdiepingen, wat - en dit is van cruciaal belang voor ons! - zijn ruimtelijk boven elkaar gerangschikt: de hemel boven de aarde, de hel onder de aarde! en alle drie de verdiepingen zijn bevolkt: de hemel door de hemelingen, de aarde door de aardsen, de wereld onder de aarde door de onderaardsen. Dit is een duidelijke Bijbelse leer en dus waarheid voor ons, dat heet absolute, betrouwbare, onvergankelijke openbaring van God. Of de "hemelen" ook "marsmannetjes" of "Venuswezens" omvatten, zullen we onderzoeken en herkennen in de Bijbelse bespreking van de sterrenwereld. Het enige belangrijke om op te merken is dat de Bijbel deze tripartiete verdeling van het universum leert in een verenigde manier en dat geloven we. Precies deze tripartiete indeling, en al haar rangschikking op elkaar, grijpt professor Bultmann, als koploper van ontmythologiserende script-oplossers, vastbesloten aan. Ze wordt door deze "moderne mens", met zijn trotse weten, als uitgesproken primitief bevonden. Daarom vleit het de trots van deze moderne man als hem wordt verteld: deze kinderachtige ideeën van een wereldstructuur met drie niveaus zijn voorbij voor ons intellectuele

volwassenen van de twintigste eeuw, want er is nog zoets als vooruitgang! Het zou lachwekkend zijn als we vandaag de dag nog zouden geloven in engelen, duivels en demonen, in de hemel boven ons en de hel onder ons, d.w.z. in alles wat de goede mensen tussen het stenen tijdperk en het postkoets-tijdperk bang maakte, omdat ze niets wisten van elektriciteit, machines, auto's, straaljagers en atomaire verbrijzeling!

Troon en voetenbank

Maar bovenal is er een relatie tussen hemel, aarde en onder de aarde, die op de een of andere manier overeenkomt met de grootte van de aarde. Met deze orde van grootte tussen hemel en aarde zou het in de eerste plaats afhangen van de gestalte en vorm van de aarde, waarvan de toewijzing en grootte van de hemelen in wezen moet afhangen. De Schrift kan ons een belangrijke aanwijzing geven, volgens welke de hemel Gods troon is en de aarde zijn voetenbank. (Mattheüs 5 : 35; Handelingen 2 : 35 enz.) Onder de voetenbank kunnen we echter nauwelijks het krukje van de kleine grootmoeder dat in onze kamers als model staat, nemen. Het zou er ook ellendig uitzien voor de troon van een koning. We moeten de voetenbank hier beschouwen als de hele sokkel of verhoogde, trapachtige structuur waarop de troon van een koning staat. Dit komt ook van het Griekse woord voor voetenbank: "Hupopodion" (ons podium!), wat eigenlijk betekent "wat zich onder de voet bevindt". Volgens dit, hoewel een troon hoger zou zijn dan de voetenbank, zal de voetenbank meestal breder en langer zijn dan de troon of stoel. Het herhaalde schriftelijke getuigenis, ook uit de mond van de Heer Jezus zelf, dat aarde en hemel met elkaar verbonden zijn, zoals de onderbouw en de koninklijke troon, geeft ons een duidelijke indicatie van de relatieve grootte van aarde en hemel. Ook hier weigeren we ronduit om zulke woorden van de Bijbel eenvoudigweg als beeldvergelijkingen te interpreteren. Hier staat: de hemel is Gods troon, de aarde is zijn voetenbank! Zo begrijpt elk kind het, en we zouden Gods Woord moeten behandelen als kinderen, dat betekent gewoon erin geloven - zonder verkeerde interpretatie!

Dus als hemel en aarde bij elkaar horen in termen van grootte, zoals troon en onderbouw, dan zou de huidige astronomische "hemel" van een oneindige kosmische ruimte, waarin de aarde slechts een klein stofje is in de verloren hoek van een kleine Melkweg, voor ons al voorbij zijn, want deze wetenschappelijke aanname en leer is in heftige tegenspraak met het Woord van God en is daarom voor ons geen waarheid, maar een leugen. Wij zijn nu eenmaal begiftigd met het kinderlijke geloof om deze schriftuurlijke woorden over de troon en de voetenbank niet als oosterse beeldspraak op te vatten, maar als vervulde woorden van God, geïnspireerd door de Heilige Geest, die precies overeenkomen met de werkelijkheid. Dus dit woord over de troon en de voetenbank gooit de wetenschappelijke oneindige wereldruimte voor ons overboord.

Op dezelfde manier is de ruimte "onder de aarde" natuurlijk gekoppeld aan de meetbare en eindige aarde. We kunnen zeggen: troon van de aarde, waaruit dan de vorm en grootte van de benedenverdieping betrouwbaarder kan worden afgeleid. We zullen dit in detail Bijbels onderzoeken in het betreffende hoofdstuk.

Het universum

We hebben dus een onmiskenbaar getuigenis van de Heilige Schrift dat het universum is opgebouwd, of verdeeld, in drie verdiepingen, en we zouden kunnen erkennen dat deze drie verdiepingen op de een of andere manier ook organisch met elkaar verbonden zijn in hun relatieve grootte of vulling van de ruimte. Als we nu niet alleen de structuur met drie verdiepingen onderzoeken, maar het hele universum als zodanig nader Bijbels bekijken, dan krijgen we de laatste en grootste inzichten, die niet meer te overtreffen zijn, vooral in de brieven van de apostel Paulus. Paulus zou, net zoals hij de apostel van de volken en de Gemeente wordt genoemd, ook met recht de "apostel van het universum" kunnen worden genoemd. Hij gebruikt vaak het woord "alles" (Grieks: "ta panta", Hebreeuws: "ka hol") om grote inzichten te geven in de oorsprong en het doel van het universum, die veel verder gaan dan de uitspraken over de schepping in het Oude Testament.

Paulus geeft de openbaring door dat het hele universum van God is en door Jezus Christus en in Hem geschapen is: *"Eén God, de Vader, van wie het universum (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) is, en wij door Hem."* (1 Korinthe 8 : 6) *"Want zoals de vrouw uit de man is, zo is ook de man door de vrouw, maar het universum (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) is uit God."* (1 Korinthe 11 : 12) Let op de parallel: zoals de vrouw uit de man is, zo is "het alles" uit God. De vrouw moet de helper van de man zijn, die om hem heen is. "Het alles" heeft ongetwijfeld dezelfde eindbestemming in relatie tot God. Maar net zoals de vrouw zichzelf niet ondergeschikt wilde maken, wilde het "het alles" dat ook niet. Maar het zal uiteindelijk in onderwerping worden gebracht na een proces van vernieuwing dat eonen zal duren: *"Die het lichaam van onze vernedering zal veranderen en het zal vormen naar het lichaam van zijn heerlijkheid, overeenkomstig de energie die Hem ook in staat stelt het heelal (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) aan Zich te onderwerpen."* (Filippenzen 3 : 21) *"Maar als het geheel aan Hem ondergeschikt is, dan zal ook de Zoon zelf ondergeschikt zijn aan Hem die het geheel aan Hem ondergeschikt maakt, opdat God zij alles in allen."* (1 Korinthe 15 : 28) *"Leg alle dingen onder zijn voeten, want door het Al (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) ondergeschikt te maken, laat Hij niets ongeschikt aan Hem. Maar nu zien we nog niet dat alles aan Hem ondergeschikt is."* (Hebreeën 2 : 8) [A. E. Knoch](#) vertaalt de Hebreeuwse namen van God "El" en "Elohim" als: "Ondergeschikt-maker" en "Aan-ondergeschikt-maker"! Andere treffende vertalingen zijn: Plaatsaanwijzer, Ordeverschaffer.

Op weg naar het einddoel van de onderwerping van het universum, is er een levende ontwikkeling, een groei, die de Schrift als volgt uitdrukt: *"Hij die neerdaalt, is dezelfde die opstijgt boven alle hemelen, opdat Hij het universum (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) zou vervullen (= tot volmaaktheid brengen)."* (Efeze 4 : 10) *"Maar als het heelal (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) een lid was, waar zou het lichaam dan zijn?"* (1 Korinthe 12 : 19) *"Voor de toediening van de volheid van de tijd, om het universum (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) in Christus op te richten, dat wat van de hemelen en dat wat van de aarde is, in Hem, in wie ook wij uitverkoren zijn, daar wij tevoren uitverkoren zijn naar het voornemen van Hem, die het universum (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) werkt naar de raad van zijn wil."* (Efeze 1 : 10, 11) *"Maar de waarheid werkende door de liefde, moeten wij het heelal (["alle dingen"; in Statenvertaling](#)) doen groeien tot Hem die het hoofd is, Christus Jezus."* (Efeze 4 : 15) *"Maar*

alle dingen, die van het licht overtuigd zijn, worden openbaar, want al wat openbaar is, is licht." (Efeze 5 : 13)

Voor Paulus bestaat het universum uit de aarde en de hemelen, het is een levend organisme dat een grandioze ontwikkeling doormaakt. Deze ontwikkeling is erop gericht om het universum eerst aan Christus en daarna aan God te onderwerpen. De gemeente van het Lichaam van Christus dient als het belangrijkste orgaan hiervoor. Zoals Israël gevormd wordt tot het goddelijke instrument voor de aarde, zo wordt de gemeente vandaag gevormd tot het grote goddelijke instrument van zegen voor het universum. Daarom is Paulus, de apostel van het mysterie van de kerk, zo begaan met het universum, met de hoogten en met de hemelen, waarin hij tijdens zijn leven werd opgenomen. Paulus zegt zelfs in 2 Korinthe 4 : 15: "*Want het universum ("[alle dingen](#)"; in [Statenvertaling](#)) is omwille van u . . .*" En: "*Hij, die zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, hoe zal Hij ons met Hem niet ook de hele wereld ("[alle dingen](#)"; in [Statenvertaling](#)) geven door genade?" (1 Korinthe 12 : 19) "*De Schrift omvat alle dingen samen onder de zonde, opdat de belofte door het geloof van Jezus Christus gegeven zou worden aan hen die geloven.*" (Galaten 3 : 22) De Heer Jezus zelf, de Pantocrator, of Heerser over alles, (2 Korinthe 6 : 18) doorliep een proces van groei en voorbereiding door lijden: "*Het betaamde Hem omwille van het universum ("[alle dingen](#)"; in [Statenvertaling](#)), en door Hem het universum ("[alle dingen](#)"; in [Statenvertaling](#)) dat Hij, vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, den oversten Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen.*" (Hebreeën 2 : 10)*

Maar niet alleen door de verhoging, volgens Filippenzen 2 : 9-11 en door de verzoening, verlossing en het hoofdschap van het alles, maar vanaf het allereerste begin is Hij de rechtmatige Heer van het hele universum, dat in Hem, dóór Hem en dánkzij Hem geschapen is: "*Want in Hem zijn alle dingen geschapen, in de hemelen en op de aarde, zichtbare en onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en in Hem geschapen, en Hij is vóór alles, en alle dingen tezamen hebben hun voortbestaan in Hem.*" (Kolossenzen 1 : 16, 17)

Deze passage is bijzonder onthullend, omdat het alle onderdelen van het universum laat zien. Het bestaat uit een zichtbaar deel op aarde en een voor ons onzichtbaar deel in de hemelen. De tronen, heerschappijen, vorstendommen en machten die zichtbaar op aarde bestaan, bestaan ook in de onzichtbaarheid van de hemelen. Opgemerkt moet worden dat alleen de hemelen, met hun heersende en regerende lichamen, niet "andere wereldlichamen, aarden of zelfs zonnen". Met de engelen-machten en geesten-heerschappijen wordt de gezaghebbende verdeling van de hemelse gewesten beschreven. Zij bestaan en hebben macht, maar Paulus ontkent hun alleenheerschappij, want Christus is, volgens Kolossenzen 2 : 10 en andere passages, het hoofd van alle machten en overheden. De heersers en machten in de ruimte staan daarom in een relatie van onderwerping en slavernij tot Christus, ze zijn niet onafhankelijk, zoals de demonen demonen bevestigden in Jezus' tijd op aarde. (Lukas 4 : 34) Omdat Christus altijd hoofd wordt genoemd in verband met het universum - niet alleen in verband met de Gemeente - beschouwt Paulus het hele universum als een organisme, als een lichaam, (1 Korinthe 12 : 19) dat vanaf de schepping onderworpen is aan het hoofd Christus. Omdat dit zo is, is het universum een levende, organische manifestatie of schepping van God, die in een proces van groei is - de groei van God! (Kolossenzen 2 : 19) De machten van elke

soort, die het universum vullen, zelfs de machten die rechtstreeks vijandig tegenover God staan, worden zo goddelijke organen die alleen ooit, direct of indirect, bewust of onbewust, de geopenbaarde of geheime wil van het Hoofd kunnen doen. Het universum is dus een levend organisme, een lichaam onder een Hoofd, waarin een nieuw lichaam is verwekt en opgroeit, de Gemeente! En dit alles wordt ook gedragen door Christus "*door middel van het gesproken woord van zijn kracht*". (Hebreeën 1 : 3)

Bij dit voortplantings-, geboorte- en groeiproces van de Gemeente, zijn als eerste de aarde en de mensheid de cruciale plaats in het universum, niet de hemel. De Heer van het universum kwam zelf vanuit de hemel naar de aarde. De aarde en haar menselijkheid is daarom een absoluut onmisbaar onderdeel van het universum voor zijn vernieuwing en voor zijn groei. De Bijbel onderstreept deze unieke betekenis van de aarde overal waar over deze verbindingen wordt gesproken. Maar we vinden met geen woord iets over de zogenaamde "kleinheid van de aarde in het oneindige universum". We vinden in de Schriften geen enkele aanwijzing over "verdere hemellichamen, aardes of zonnen" en over de "mensen of wezens" die daarop zouden kunnen leven. Deze fantasieën, in hun onzinnige aard, komen volledig overeen met "miljarden lichtjaren". De theologen en predikanten hebben er hun handen vol aan, om keer op keer te verzekeren: ook al is de aarde zo'n "klein stofje" in de "oneindigheid van het heelal" met zijn ontelbare veel grotere hemellichamen, toch heeft het een bijzondere betekenis door het kruis op Golgotha en de verzoening van het universum die daar tot stand kwam. Het zou veel doorslaggevender klinken als ze zouden uitleggen: Er is maar één aarde met daarop haar wezens, de mensen. Buiten de aarde is er alleen "onder de aarde", én de hemel, volgens de Schrift. Volgens de Bijbel behoren de sterren tot de hemel en dus tot Gods troon. Alleen de aarde is zijn voetenbank. De sterren zijn niet meer en mogelijk nog grotere voetenbankjes, maar zullen ooit op de aarde vallen! Er zijn dus niet veel aarden of hemellichamen met "mensachtige" wezens erop. De demonen, die in de lucht rondspoken, hebben deze verwarring bij de slimme mensheid gebracht. Demonen zijn leugenachtige geesten, wat hen inspireert is bedrog en leugens, zij het vaak gekleed in "redelijke" gedaante.

Om het grote groeiproces in het organisme van het universum uit te voeren, heeft God ook de aeonen gemaakt door de Zoon, (Hebreeën 1 : 2) d.w.z. de grote tijdsperioden en ervaringen die het universum in zijn ontwikkeling achter elkaar moet doormaken.

De Goddelijke Openbaring: Ruimte

Een typisch beeld van Hemelvaartsdag, op de wijdverbreide Neukirchen-kalender uit 1954, laat zien wat het resultaat is, als men de wetenschap niet wil beledigen. In onze snelle tijd vervangen deze korte overdenkingen op de scheurkalender in veel gezinnen de verloren gegane huiselijke aandacht, d.w.z. het dagelijks lezen van de Bijbel in het gezin. Hemelvaartsdag is nu het feest waarmee de kerk, én de wereld, het minste kunnen, omdat beiden de hemel van de Bijbel, de hemelse feesten en daarmee het doel en de betekenis van het hele gebeuren verloren hebben. Pasen is wederopstanding of, op basis van de natuur, "het ontwaken van de lente", de geboorte van Christus wordt gevierd als volks- en familiefeest, als een soort kerstfeest. Pinksteren is de uitstorting van de geest of "het bloesemwonder", maar Hemelvaart, dat gaat alle begrippen van de natuur te boven, het veronderstelt "een verouderde

kijk op de wereld", waarvoor de verlichte mens van vandaag zich schaamt, daarom werd Hemelvaartsdag in de wereld de "dag des Heren-feest" (hierin klinkt onbewust "*een edelman ging ver weg naar een land...*" - Lukas 19 : 21) en in de bespiegelingen van de kerken over de Hemelvaart komt de grote armoede van hemelse goederen aan het licht. De Neukirchenkalender schreef onder andere:

"Er worden tegenwoordig veel bezwaren ingebracht tegen de leer van de hemelvaart van Christus. Men zegt dat men daaruit kan opmaken dat de Bijbel een achterhaald wereldbeeld heeft. Want wie over hemelvaart spreekt, stelt zich de aarde voor als het middelpunt van de wereld en de hemel als een grote bel die erboven geplaatst is. Sinds Copernicus is dit kinderlijke idee van hemel en aarde echter achterhaald en daarmee ook het idee van een hemelvaart zinloos geworden. Daartegenover moet gezegd worden: als er in de geloofsbelijdenis staat: "Opgevaren naar de hemel, gezeten aan de rechterhand van God", dan moet "hemel" niet worden opgevat als een bovennatuurlijke ruimte, maar eerder sprekend als over de waardigheid die aan de verrezen Christus wordt verleend. Hij is "Gods rechterhand"... Niemand anders staat bij de troon van God dan hij alleen."

Als een nietsvermoedend kind de Schriften over de hemelvaart van de Heer hoort, stelt hij zich terecht voor dat de Heer Jezus is opgevaren naar een hemelse plaats, namelijk de hemel. Daarom betekent het letterlijk: "omhoog gedragen" of "ten hemel gebracht". (Lukas 24 : 51) We moeten speciale aandacht besteden aan de woorden "omhoog" en "in"! De "in" zegt dat het een ruimte is, want zonder ruimte is er geen "in" of "buiten". De "omhoog" zegt dat de ruimte boven de aarde is. Het horende kind begrijpt het Bijbelse verslag van de Hemelvaart dus heel goed, want het is woordelijk. Als een volwassene nu tegen hem zegt: je moet de hemel niet als een bovennatuurlijke ruimte zien, want dat weten de geleerden tegenwoordig veel beter, maar Jezus is nu ergens bij God de Vader, dan is dat niet ver van ergernis vandaan voor het kind. *"En zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, ..."*, zegt de Heer in Markus 9 : 42.

Het is hetzelfde geval als met de gouden straten waarover in de Schrift gesproken wordt. Een pastoor vertelde de schoolkinderen in de godsdienstles dat dit "natuurlijk" niet letterlijk gouden straten zijn, maar dat het zou moeten betekenen dat het heel fijn is bij God. Toen kwamen enkele kinderen heel terneergeslagen thuis bij hun moeder, omdat ze echt geloofden dat er gouden straten zijn in de hemel, net zoals er stenen en vuile straten op aarde zijn. Maar de gelovige moeder vertelde hen vastbesloten dat ze letterlijk in de gouden straten gelooft, zelfs als de pastoor er niet in gelooft. Toen werden de kinderen weer vrolijk en herstelden hun vreugdevolle geloof in de gouden straten in het hemelse Jeruzalem op basis van het vaste geloof van hun moeder. Waarom ontmythologiseerde de pastoor het Woord van God? Waarom schaamde hij zich voor de massieve gouden straten in de hemel? Waarom schamen de kalenderschrijvers schamen zich voor de enorme hemelse ruimte erboven, zodat ze zeggen: Zo is het niet bedoeld? Het is omdat we geen narren om Christus' wil wensen te worden, omdat we de hoogachting en respect van de wetenschappelijke wereld niet willen verliezen! Zou Gods woord hebben moeten zeggen: gouden straten, omhoog naar de hemel? Als hij het al heeft gezegd, dan bedoelde hij het zeker op een heel andere manier! *"Als God niet meent wat hij zegt, waarom zegt hij dan niet wat hij bedoelt?"* Dat vroeg een meisje eens aan haar vader, die haar ook de Bijbel wilde uitleggen. Ja, waarom zegt het Woord van God niet: In de hemel is het

zo mooi alsof de straten van goud zijn, of: Onder de hemelvaart moet je je voorstellen dat Jezus nu naar God is gegaan, je hoeft je natuurlijk geen ruimte boven de aarde voor te stellen, wees niet zo eenvoudig, maar word zoals hen - de geleerden. Lieve kinderen en lieve volwassenen die weer kinderen zijn geworden tegenover het Woord van God: Er zijn echt gouden straten van puur goud, in een echte stad met paarden poorten, die nu nog boven in een echte hemelruimte is. Aan het gelach van de wijze mensen kun je zien wat de waarheid is: altijd datgene dat op deze aarde altijd uitgelachen en bespot wordt!

Klinkt het niet alsof men de schande van het kruis wil wegnemen met het idee van ruimte? (Galaten 5 : 11) Wie de ruimtelijkheid van de hemel opgeeft, geeft de vleeswording (*gestalte krijgen*) van het Woord van God op. Dit is de grote aftrap in het universum voor geesten en mensen. Want toen God in het begin hemel en aarde schiep, waren ze al gemaakt voor aan het kruis. Het scheppen van ruimte was dus niets anders dan het begin van de vleeswording van het Woord. Het allereerste woord van de Bijbel is: "In" en duidt dus op een ruimtelijke relatie. Het eerste woord van het Johannes-evangelie is ook "In" of "In". De term "begin" heeft ook betrekking op ruimte en tijd, omdat beide een begin en een einde hebben. "In het begin" heet ruimtelijk gezien: in een verschijningsvorm, die het begin is. Jezus Christus is het begin en het einde. (Openbaring 1 : 8) In het begin betekent dus: in een ruimtevullend, levend wezen, in een goddelijke openbaring, in God zelf. En dat komt precies overeen met Kolossenzen 1 : 16, 17 en andere geschriften. Binnen is het tegenovergestelde van buiten en veronderstelt ruimte en dat betekent een soort beperking, van vorm. Anders is er geen binnenkant. De grens van binnen is buiten. "*Gij, oordeelt gij niet over degenen die binnen zijn? Maar wie buiten is, oordeelt God.*" (1 Korinthe 5 : 12, 13) Het geestelijke, geloofsmatige, binnen en buiten, zal vorm en vlees zijn op aarde, het wordt zichtbaar door grenzen heen, door onderscheidingen. God is altijd binnen. Als hij naar buiten komt, wordt hij gekruisigd, omdat degenen die buiten zijn niet kunnen verdragen dat ze buiten moeten zijn, ze willen zelf binnen zijn. En voordat de Heer terugkeerde naar de hemel, gaf hij het hemelse in-principe aan zijn discipelen met de woorden: *Blijf in mij en ik in jou!* (Johannes 15 : 4) Er is derhalve niet alleen een binnen-zijn, en dus ruimte in de aardse zichtbare wereld, maar ook in de voor ons onzichtbare hemelse wereld.

In de Griekse taal betekent ruimte "chora". Het is in de woorden "kerkkoor" en "koraal" bewaard gebleven. De tabernakel laat ons ook zien, dat het zowel in de voorhof als in het heilige, of in het heilige der heiligen, om ruimtes gaat. Die worden naar binnen toe altijd kleiner en ontoegankelijker.

Wie de ruimtelijke basis en voorwaarde van alle Gods-verschijningen of -openbaringen ontkent, ontkent vanaf het allereerste begin de vleeswording (= *gestalte krijgen*) van het Woord van God. "*Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben, van het Woord des levens;*" (1 Johannes 1 : 1) Creatief scheppend zijn, creëren (*scheppen*), dat betekent in de eerste plaats ruimte scheppen voor een ding, een woord, een gedachte. De ruimte voor het denken is de gedachte zelf al. De ruimte voor het woord is het woord zelf al, de ruimte voor een handeling is de handeling zelf al, ook al is het maar in het begin. En de ruimte voor het universum is al het universum zelf!

Dit is ook het geval op het hogere niveau van goddelijk leven met wedergeboorte en nieuwe schepping. Het begint met bekering of een verandering van hart. Maar eerst moet je "ruimte voor bekering" vinden. (Hebreeën 12 : 17) Als iets geen ruimte krijgt, kan het helemaal niet tot stand komen. Als God in het begin niet alleen hemel en aarde had geschapen, hoe zou de geest van God daarna hebben zitten broeden, uitdijen en creatief werkzaam zijn? Alles wat daarna is ontstaan is niets anders dan kleine ruimtes in een grotere ruimte. Een mens, een dier, een plant, een steen, een wolk, al deze zijn aanvankelijk slechts beperkte en gevulde ruimtes, d.w.z. altijd nieuwe originele goddelijke openbaringen.

"Geef de godslasteraar geen ruimte!" (Efeze 4 : 27), dat wil zeggen, het werk van de vijand wordt onmogelijk als hij geen plaats heeft om te handelen, geen toelating tot een ruimte krijgt. Evenzo, "geef ruimte aan de toorn van God!" (Romeinen 12 : 19) Of: "*De gift des mensen maakt hem ruimte, en zij geleidt hem voor het aangezicht der groten.*" (Spreuken 18 : 16) Het lichaam van de mens is niets anders dan een met botten, vlees en bloed, met ziel en geest gevulde, beperkte en gevormde ruimte. ¹ "*Eerst het natuurlijke lichaam, dan het geestelijke lichaam,*" lezen we in 1 Korinthe 15 : 46. Als er een natuurlijk lichaam (ziel) is, dan is er ook een geestelijk lichaam. (1 Korinthe 15 : 44) Als er een zichtbare ruimte is, dan is er ook een onzichtbare, geestelijke ruimte, expansie of dimensies. Want alles wat zichtbaar is, is slechts een type voor het onzichtbare, het geestelijke. De geestelijke ruimte onderscheidt zich van de ziel, de aardse ruimte, doordat zij verdergaande dimensies, expansie, uitwerking heeft, d.w.z. kansen om God te ervaren. Met andere woorden, dat het een goddelijke openbaring van een hoger niveau voor hoger ontwikkelde wezens weergeeft.

Ruimte is niets anders dan de eerste openbaring van God, het eerste spreken en handelen van God. Wanneer we ruimte ervaren, ervaren we een goddelijke oer-openbaring. Van nature kunnen we de goddelijke openbaringen alleen vatten naar breedte, lengte en hoogte of diepte (dikte), omdat deze drievoudige of driedimensionale vorm van waarneming of ervaring de menselijke geest in zijn ziel bleef na de zondeval. Het vermogen om ruimte waar te nemen, en daarmee God in de natuur, is ons vanaf het begin gegeven. Daarom zijn wij ook verantwoordelijk als we dit vermogen niet tot lof van God laten worden. (Romeinen 1 : 20) Wat een verschillen zijn er in ruimtelijke beleving! Wat herkent de mier, het kleine kind, de volwassen, bereisde mens van de ruimte en dus van God?

God is Geest, God is Licht, God is Liefde. Deze drie basisattributen van God, die de Bijbel ons vertelt, hebben allemaal te maken met ruimte. Geest is en schept ruimte of expansie door zijn inwonende kracht. (Genesis 1 : 6-8) Licht is wat dan de spirituele ruimte verlicht en liefde is het offer van God in die ruimte, die het met leven vult. "*Door de eeuwige Geest heeft Christus zich smetteloos aan God opgeofferd.*" (Hebreeën 9 : 14) De beperking van de geestelijke ruimte of expansie wordt geopenbaard als heerlijkheid. "*Licht is uw kled.*" (Psalm 104 : 2) Net als op aarde maakt kleding de beperkingen van de mens, of zijn gestalte, zichtbaar en bedekt ze die.

¹ Redactie 2023: Zie voor de juiste betekenis van de begrippen "[geest, ziel en lichaam](#)" de Bijbelstudie met deze naam op de website van [vlichthus.nl](#).

Het verwerpen van het ruimtelijk denken in intellectuele of spirituele waarheden door middel van "vergeestelijking" is de satanische poging om de vleeswording en daarmee de verruimtelijking van het Woord ondoeltreffend te maken voor ons geestelijk leven en onze groei. De duivel heeft graag dat we zeggen dat we ons de hemel niet ruimtelijk moeten voorstellen, en dan natuurlijk ook niet de hel en de afgrond, die zouden alleen "het principe van het kwaad" voorstellen. Net zoals onze aardse, spirituele zintuigen de zichtbare ruimte ervaren, zo ervaren onze spirituele zintuigen de onzichtbare, aeonische ruimte van de hemelse werelden of orden. Orde betekent: verhoudingen en gradaties in een ruimte of in de kennis van Gods openbaring.

Vrijheid behoort tot de ruimte, omdat vrijheid tot God behoort. Gebrek aan vrijheid of slavernij behoort tot de inperking van de ruimte, tot schuld, tot gevangenschap, tot de cel, tot bekrompenheid of angst. Daarom zingt David ook in 2 Samuël 22 : 20: "*En Hij voerde mij uit in de ruimte, en rukte mij uit, want Hij had lust aan mij.*" En in Psalm 31 : 9: "...; *Gij hebt mijn voeten doen staan in de ruimte.*" De ontwikkeling van transport in ons technische tijdperk is niets anders dan de poging van de mens om zichzelf te verlossen van de slavernij aan de ploegschaar door met de grootste snelheid op aarde en, indien mogelijk ook op hoogte, heen en weer te reizen. Dit zou hem het gevoel van vrijheid moeten geven, van ruimte, maar het is gewoon zelfbedrog. Alleen de geest kan de ware vrijheid van de wijde ruimte hebben en brengen en ook een keer door het geestelijke lichaam beleven. Om dit te doen, moet men eerst door de engte van de dood gaan.

De termen zachtmoedigheid, lankmoedigheid en geduld bevatten ook een verwijzing naar ruimte en tijd. Alleen degenen die over tijd en ruimte heersen, kunnen lankmoedig, geduldig en zachtmoedig zijn. Maar wie bang is een kans te missen, iets in tijd en ruimte te missen, zit onder tijd en ruimte, hij heeft van beide heel weinig tot zijn beschikking, wat we ongeduld noemen! "*Breid de ruimte van uw tent uit en spreid de gordijnen van uw tabernakel uit; spaar niet! Maak je touwen lang en je inzet snel. Want je zult uitbreiden naar rechts en naar links...*" (Jesaja 54 : 2) "... *want ze hadden geen andere kamer in de herberg.*" (Lukas 2 : 7) Genade daarentegen heeft nog ruimte, daarom gaat de uitnodiging uit naar degenen die aan heggen en omheiningen staan... (Lukas 14 : 22) "*Zij die in de schaduwen en schaduwen van de dood zitten, het licht zal over hen opgaan...*" (Mattheüs 4 : 16)

In de kindertijd wordt ruimte aanvankelijk ervaren met bijna geen besef van tijd. Het kind beleeft en ervaart de ruimte in steeds grotere cirkels in een soort droom zonder veel besef van tijd. Hoe ouder de mens wordt, hoe meer ruimte hem in de tijd wordt, hij begrijpt dat tijd de grens van zijn ruimte is. Daarom gaan de dagen en jaren voor ouderen steeds sneller voorbij en willen ze zo graag tijd uitsparen, tijd winnen. Alle machines die de mens bedenkt, moeten dienen om tijd te winnen en daarmee uiteindelijk de ruimtelijke ervaring, d.w.z. het Goddelijk leven of de gave van genade te vergroten en uit te breiden. Veel mensen zijn zich hier natuurlijk niet van bewust. De tijdwinst die de mens met zijn machines behaalt, wil hij vervolgens inruilen voor meer ruimte; hij wil meer van zijn God, dat wil zeggen van het leven of wat hij als zodanig beschouwt. Want het leven is niets anders dan een bepaalde ruimte-tijdcombinatie of openbaring van de geest. Hoe hoger het levensniveau, hoe groter de ruimte en hoe langer de tijd, d.w.z. eeuwigheid. Maar de dood daarentegen is: nauwe ruimte en geen tijd, dat is ook de eeuwigheid.

We kunnen het concept van ruimte immers associëren met gratie, met geschenk, met breed en goed. Gods oorspronkelijke openbaring in de schepping van de ruimte is al de eerste openbaring van genade. De term "smal", die in het woord angst zit, staat tegenover de ruimte, vernauwt haar, wil Gods openbaring van genade in de ruimte verkleinen - en zo mogelijk helemaal elimineren. Men kan Gods genade niet meer herkennen en geloven. Vandaar de angst, de angst voor bekrompenheid, omdat het wegnemen van ruimte of zelfs het verkleinen van de ruimte de basis van elk leven, van elk bestaan bedreigt. Vergelijk ook het gezegde in 2 Korinthe 6 : 12: "*Gij hebt geen enge ruimte in ons, maar het is bekrompen in jullie harten.*"

Als de Heer Jezus, die bekend staat als de Heer uit de hemel, zegt: "*In het huis van mijn Vader zijn vele woningen...*", voegt hij er niet aan toe: maar je moet je er geen ruimtelijke woningen onder voorstellen. De term "wonen" blijft onlosmakelijk verbonden met ruimte, zichtbaar of onzichtbaar. Opmerkelijk genoeg zegt de Bijbel ooit: *Er zal geen tijd meer zijn*, (Openbaring 10 : 6) maar niet: Er zal geen ruimte meer zijn! aarde en hemelen die voorbijgaan, nieuwe hemelen en nieuwe aarde zullen verschijnen, d.w.z. nieuwe ruimten of goddelijke openbaringen zullen ontstaan, waarin gerechtigheid woont, (2 Petrus 3 : 13) en het hemelse Jeruzalem genoemd in Openbaring 21 : 10 e.v. uit de hemel op de aarde neerdaalt, is ongetwijfeld een ruimte, een gigantische gouden piramide, elk 12.000 stadia lang, breed en hoog! Uit dit alles zien we: de ruimte als zodanig blijft. Het is de fundamentele openbaring van Gods liefde. Want liefde en ruimte horen op een speciale manier bij elkaar. Het universum is een creatie van Gods liefde. Een ei in de moeder, hoe klein het ook is, is niettemin een ruimte die de geest van liefde door de voortplanting van het leven uitbreidt, laat groeien totdat deze ruimtecreatie van liefde geboren (geopenbaard) kan worden in de ruimte van de aarde als een klein mensje, d.w.z. als een volledig gevulde menselijke ruimte. De voortplanting is eigenlijk het puntvormige begin van een schepping van ruimte of Gods openbaring, zowel in het aards-fysieke als in het hemels-geestelijke rijk.

Elohim = god van de ruimte, schepper van hemel en aarde. Jehovah of Jahweh = God van tijd en geschiedenis: Ik ben wie Ik zal zijn; Die is, Die was en Die komt. De Zoon zal op een dag het koninkrijk aan de Vader overdragen. (1 Korinthe 15 : 24) Daarmee zal de tijd ophouden en zal het bestaan in de ruimte beginnen zonder tijdslijm, waarin God alles zal zijn - in het alles!

Ons denken kan al bewijzen dat er niet alleen een materiële, zichtbaar waarneembare ruimte is, maar ook een ruimte die verdere dimensies, verdiepings- of uitbreidingsmogelijkheden bevat. Dit zijn sferen die in het vleeselijke lichaam nog voor ons gesloten zijn. In de aardse ruimte-ervaring kennen we waarschijnlijk maar een klein deel van Gods totale ruimte-openbaring. De verrezen Heer, die door gesloten deuren kamers kan betreden, heeft niettemin een lichaam, een beperkte ruimte die alleen gevuld is met geestelijk-lichamelijke straal-substantie, niet meer met stoffelijke materie en haar proces van verval. Genesis 1 : 6 maakt duidelijk dat ruimte een goddelijk-geestelijk oer-fenomeen is: "*En God zei: Laat er een uitspannel zijn in het midden van de wateren...*" Eerst scheidt God de ruimten hemel en aarde. Dan bij het herstel allereerst weer een ruimte, een expansie (Luther: vaste) voor zichzelf, een hemelse ruimte.

Het is veelbetekenend dat we in de Bijbel niet lezen van een zichtbare ruimte zonder einde, alleen van leven zonder begin of einde voor Melchizédek (Hebreeën 7 : 3) en de kracht van

oneindig leven. (Hebreeën 7 : 16) Als het universum oneindig groot zou zijn voor ons mensen, dan zou deze belangrijke verwijzing zeker ergens in de Bijbel voorkomen. Maar we lezen alleen over de uiteinden van de hemel en de uiteinden van de aarde, d.w.z. van ruimtes die een eindige beperking of beperking hebben die we kunnen bevatten.

Vleeswording van het Woord of de Geest betekent altijd dat een spirituele entiteit of ruimte zich verplaatst naar een materiële, beperkte vorm. Als de Bijbel zegt: "*God schiep hemel en aarde*", en als er ook staat: "*De aarde is zijn voetenbank, maar de hemel is zijn troon*", waarom zou dan alleen de voetenbank, de aarde, ruimtelijk en letterlijk begrepen moeten worden, maar niet de hemel? Alleen omdat de ongelovige wereld en haar wijsheid, die dwaasheid is bij God, het zo wil?

Maar we hebben nog meer bewijzen van de Schrift omtrent het schijnbare ruimtelijke karakter van de hemelse oorden. Er zijn gouden straten, vele woningen in het huis van de Vader, engelen vliegen door het midden van de hemel, feestbijeenkomsten op de berg Sion met ontelbare engelen en geesten, (Hebreeën 12 : 22) er is een hemels Jeruzalem met gelijke breedte, lengte en hoogte, en volgens Efeze 3 worden we verondersteld de vier dimensies van hoogte, breedte, lengte en diepte te herkennen, dat heet: geestelijk te ervaren. Ruimte is dus niet alleen een aards, natuurlijk, driedimensionaal begrip en toestand, maar vooral een geestelijk en later een geestelijk-lichamelijk. De geestelijke ruimte met zijn voor ons nog verborgen dimensies of belevingsmogelijkheden ("*Wat geen oor heeft gehoord en geen oog heeft gezien!*") dringt overal de aardse ruimte binnen, zit erin. Hier groeien wij al in de geestelijke beleving van ruimte, d.w.z. de ervaring van God onze spirituele groei. We moeten niet langer aanbidden in Jeruzalem of in Gerizim, maar in geest en in waarheid, d.w.z. in geloof hier al de spirituele ervaring van ruimte hebben. "*Want we wandelen in geloof, nog niet in aanschouwen.*"

De nieuwe schepping, de inwendige mens, de Christus in ons, die in ons gestalte krijgt, wil de ruimte in onze ziel innemen en vullen en haar geestelijke verruiming is zonder geestelijk ruimtelijk denken helemaal niet te begrijpen. Overal beweegt de apostel Paulus zich met zijn vele "in" en "allen" veel meer in ruimtelijke dan in tijdelijke contexten: wij in Christo, Christus in ons, de hoop op het verkrijgen van heerlijkheid, de natuurlijke mens in Adam, de kosmos is in een erbarmelijke toestand, weggerukt tot in de derde hemel. Binnen en buiten zijn eigenlijk basisconcepten en basiswaarheden van de Schrift. De Heer zegt ook: blijf in mij! De geestelijke ruimte, de troon van God, is niet alleen boven het aardse, maar ook daarin verborgen. Dat naast-elkaar is de essentie in de aards-natuurlijke, driedimensionale ruimte. Dat in-elkaar daarentegen is het wezen van het spirituele rijk. Zie bijvoorbeeld de in elkaar grijpende wielen van Gods wagen in Ezechiël 1 : 16, dat ontwikkelt zich naar binnen, het verdwijnt niet, maar verdiept zich. Zoals de tijd als functie deel uitmaakt van de aardse materiële ruimte, zo maakt ook de eeuwigheid deel uit van de geestelijke ervaring van de ruimte. De stoffelijke ruimte is niet oneindig, maar het leven en de essentie behorend bij de spirituele ervaring van de ruimte kan alleen zonder tijdslimiet worden ervaren. Het kan hierbij gaan om een zeer kleine materiële ruimte. Wetenschappers hebben tegenwoordig via atoomonderzoek een vermoeden van deze dingen.

We denken en leven op aarde in drie dimensies: hoogte, breedte en lengte. Deze driedimensionale ruimte is voor ons in alle richtingen toegankelijk. Zoals Kant zei, is het *"een visuele vorm van de menselijke geest die, met onbewuste noodzaak, de feiten van zintuiglijke waarneming ruimtelijk rangschikt en omzet in objectieve waarnemingen."* We kunnen echter altijd slechts op één punt, namelijk het heden, ervaren. We kunnen zijn richting niet omkeren, althans niet in het lichaam. Alleen in gedachten kunnen we naar het verleden en de toekomst reizen. Maar gezien vanaf grote hoogte of vanuit de ruimte kan tijd alleen worden begrepen als de vierde dimensie van ruimte. Elk wezen van een lagere dimensie zou dat kunnen doen, zodat de volgende hogere dimensie als tijd kan worden ervaren.

Een puntvormig "wezen" zou bijvoorbeeld de lijn slechts in één richting achter elkaar kunnen "beleven", zoals de automobilist bijvoorbeeld de landweg. Voor het lineaire wezen zou de lijn tegelijkertijd waarneembaar zijn, maar het oppervlak alleen na elkaar. Het platte (vlakke) wezen zou hetzelfde voelen met de derde dimensie, het lichaam. En wij driedimensionale, fysieke wezens ervaren de volgende hogere, vierde dimensie, als tijd. Voor een vierdimensionaal wezen zou de opeenvolging van verleden, heden en toekomst moeten verdwijnen, het zou altijd het heden kunnen "beleven", d.w.z. in de eeuwigheid kunnen leven. In een grove vergelijking kan men de overgang naar de hogere dimensie illustreren met de overgang van auto naar vliegtuig. Wat de automobilist slechts één voor één kan zien en ervaren, kan de vliegenier tegelijkertijd van bovenaf zien, hij kan onmiddellijk zien wat verleden en toekomst is voor de automobilist beneden.

Lange tijd werden de drie dimensies beschouwd als een eigenschap van de ruimte op zich, totdat het mogelijk werd om multidimensionale ruimtes te construeren en ermee te rekenen. Voor een tweedimensionaal wezen dat aan zijn vlak is gebonden, zijn twee driehoekige panelen die tegenover elkaar zijn geplaatst twee entiteiten die op geen enkele manier over elkaar kunnen worden gelegd. Met behulp van de derde ruimtelijke dimensie is dit eenvoudig mogelijk door simpelweg één van de twee driehoeken om te draaien. Dit proces zou echter volkomen onbegrijpelijk zijn voor het tweedimensionale oppervlaktewezen. Evenzo kan de vierde dimensie, die we niet in het lichaam hebben, de rechterhand in een linkerhand veranderen, of een linkerschroef in een rechtermoer passen. Als een vierdimensionaal wezen dit daadwerkelijk zou doen, zou er een onbegrijpelijk wonder zijn gebeurd voor de driedimensionale wereld. Door geloof kan de menselijke geest zich echter in de hogere dimensies bewegen. *"Want voorwaar, ik zeg je, als je geloof hebt als een mosterdzaadje, mag je tegen deze berg zeggen: Kom van binnenuit omhoog! en hij zal worden opgetild, en niets zal voor jou onmogelijk zijn!"* (Mattheüs 17 : 20) "Geloof als een mosterdzaadje" is de vierde dimensie van waaruit dergelijke wonderen kunnen worden verricht in de fysieke wereld van de drie dimensies. Omdat de dimensies die we vandaag nog missen op een dag ook voor ons beschikbaar zullen zijn, daarom *"zullen we ook de werken doen die ik doe en nog grotere doen dan deze..."* (Johannes 14 : 12) Het geloof bezit de dimensies die ons nu nog ontbreken en zal die ooit gemakkelijk in zijn geestelijk-lichamelijke volmaaktheid kunnen uitwerken.

Begrijpen we het aardse tijdsbegrip als een mens-ruimte-relatie, dan verliest het woord "eeuwigheid" voor ons zijn oorspronkelijke primitieve inhoud als eindeloos aaneengeregen tijd. Eeuwigheid is zo weinig eindeloze tijd, zo weinig is het een eindeloze driedimensionale ruimte

en zo weinig is God een tot supergroot uitgegroeide mens. Na de lichamelijke dood betreden we eerder een staat van bestaan waarin de aardse tijd voor ons waarschijnlijk de vierde dimensie van de ruimte zal zijn. Na de lichamelijke dood gaan we eerder een bestaanstoestand binnen waarin de aardse tijd waarschijnlijk voor ons zal zijn tot in de vierde ruimtedimensie. Duizend jaren zijn dan als een dag voor ons - en vice versa (2 Petrus 3 : 8) Het is de bestaansvorm van het tijdloze, buitenaardse, waarin we al hier en nu leven, maar waarvan we nog effectief gescheiden zijn door de sluier van ons vlees. Dus als de geleerden zeggen: "een miljard lichtjaren verwijderd", dan is het onbewust slechts de kinderlijke, stotterende poging om het vier- en multidimensionale bestaan uit te rekken tot driedimensionale ideeën en de kunst van rekenen. In werkelijkheid is de "kosmische ruimte", die ze met hun telescopen doorzoeken, niet zoveel miljard kilometer of lichtjaren "diep", maar het is de uitdrukking van een totaal ander, op zijn minst vierdimensionaal en levend bewustzijn, dat van de sterkste telescopen, en wij kleine driedimensionale mensjes erachter, helemaal niet kan worden gedetecteerd.

De geleerden maken dezelfde fout als met de ruimte, als ze in het verleden kijken. Net zoals de ruimten van het universum onmetelijk en onvoorstelbaar groeiden met de zogenaamde vooruitgang van de wetenschap, moesten de tijden die werden genomen voor de vorming van de aarde, het "zonnestelsel" en het hele universum keer op keer enorm worden verlengd. Ook daar bewoog men zich met de grootste natuurlijkheid in de grenzeloosheid van driedimensionale opvattingen van ongeloof. Tegenwoordig wordt bijvoorbeeld de "leeftijd van de aarde" en de andere planeten of dwalende sterren geschat op "slechts" twee tot drie miljard jaar. De zon zou daarentegen vijf tot acht miljard jaar oud zijn. Tegelijkertijd voelt de wetenschap zich sterk genoeg om te kunnen voorspellen dat de zon ongeveer twee keer zo lang zal meegaan, namelijk ongeveer 20 biljoen jaar. Om deze onzin in zijn volle omvang te kunnen zien, willen we kort de visie van het Woord van God op deze vraag samenvatten:

Na het duizendjarig vreedelijk onder de heerschappij van Jezus Christus op aarde, dat we binnenkort gaat beginnen, gebeurt het volgende: *"En ik zag een witte troon, en hem die erop zat, vanwaar de aarde en de hemel vluchtte, en er werd geen plek (geen plaats meer!) voor hen gevonden... En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren vergaan (betekent dat alleen: onzichtbaar worden "voor welke toestand? Welke machtige mysteries zitten er vast in alleen al die ene uitdrukking "vergaan"!), en de zee is niet meer. En ik zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, uit de hemel neerdalen van God... En de stad heeft de zon niet nodig, noch van de maan, opdat ze erop schijnen... En hij zei tegen mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, de tijd is nabij... Zie, ik kom snel!"* (Openbaring 21 : 22) De wetenschap vindt dus de volgende "waarheid": Zon en aarde zullen miljarden jaren voortduren! Gods profetische woord, dat voor de wijzen en schranderen verborgen is, zegt: Nog iets meer dan duizend jaar, dan zullen hemel, aarde en de sterren vergaan...!

In haar boeken maakt de wetenschap graag de uitgestrekte tijdsperioden, die ze gevonden heeft, duidelijk en levendig door middel van verkleinde schalen. *"Laten we de zon in de grauwe oudheid ontstaan, dan blijft er voor voor de hele geschiedenis van de aarde nog maar één jaar over in plaats van twee miljard jaar. Maar pas in de herfst van dit jaar begonnen de*

steenkolbossen te groeien en de eerste zoogdieren verschenen pas half november. Ondanks zijn 60 miljoen jaar bleven alleen de laatste twee weken van het jaar over voor het hele moderne tijdperk van de aarde met de vorming van de hoge bergen. En pas op oudejaarsavond om 18.00 uur begint de ijstijd bij de oudste mensen. En wat we zo arrogant "wereldgeschiedenis" noemen, begint amper twee minuten voor middernacht. Voor ons eigen leven zou er maar één seconde zijn, één hartslag".

"Dit tijdmodel illustreert de levensduur van ons zonnestelsel tot nu toe. Maar onze zon is slechts één van de miljarden zonnen in de Melkweg en onze Melkweg is slechts één van de miljarden Melkwegen in het universum. Terwijl onze zon langzaam verouderd, worden er elders nieuwe geboren, misschien door het bankroet van over-verouderde hemellichamen. Hoe lang duurt het voordat een Melkwegstelsel zich vormt en hoe lang voordat het heelal zich ontwikkelt? Het is onmogelijk om zelfs maar een benaderend antwoord op dergelijke vragen te geven. We vermoeden alleen dat deze tijdsperioden uitgroeien tot het onvoorstelbare op dezelfde schaal als afstanden in de ruimte. Onze aardse geschiedenis lijkt niet meer te zijn dan een ademtocht in het leven van het universum. Als het woord "oneindig" ergens gerechtvaardigd is, dan is het hier als we naar de "sterren" kijken." Dit schreef een gerespecteerd astronoom in Duitsland in 1954.

Dit idee van een oneindige ruimte, waar een gestage stroom van tijd doorheen stroomt, is onlangs echter door sommige geleerden zelf verlaten. Prof. P. Jordan heeft de hypothese opgesteld dat ons universum een "driedimensionale [Riemann-ruimte](#) met oneindige kromming" is, die uitdijt met de snelheid van het licht. Om deze stelling te begrijpen moet men kijken naar een uitdijende zeepbel. Voor een tweedimensionaal wezen is het omgeving van de zeepbel onbeperkt, maar niet oneindig. Al in het verleden hebben astronomen af en toe het idee gekoesterd van een uitdijende wereld. Als de ruimte oneindig groot was, en overal uniform gevuld met sterren zoals de zon, ongeveer de dichtheid die in de Melkweg en in zijn nabijheid aanwezig is, zou de nachtelijke hemel ongeveer net zo helder moeten schijnen als de zonneshijf. Zo gaan sommige geleerden tegenwoordig uit van een eindige, maar grenzeloze gekromde wereld. In zo'n ruimte, volgens de ideeën ontwikkeld door Einstein en anderen, zouden ook heel andere wetten gelden dan we die tot nu toe op aarde hebben gekend. "Het tijd-atoom" zou bijvoorbeeld een grote rol spelen. Sinds de opkomst van het eerste tijd-atoom heeft de ruimte zich op de een of andere manier parallel met de groei van de tijd uitgebreid. Daarom gaat de tijd slechts eenzijdig vooruit, nooit achteruit! De vraag wat er was vóór de tijd nul is simpelweg betekenisloos voor onze wereld, net als de vraag wat er nog meer zou kunnen zijn buiten onze eindige Riemann-ruimte. Voor de Riemann-ruimte en de wezens die erin leven is er geen "buiten".

We leren uit de Schrift dat de tijd eens begon toen God sprak... *"Toen was het avond en het werd morgen de eerste dag."* (Genesis 1 : 5) We lezen ook dat de eeuwigheden of tijdperken een begin hebben en dus ook op een dag een einde vinden zullen. (2 Timotheüs 1 : 9; Titus 1 : 2 enz.) De wetenschap zou daarom geneigd zijn dit nu te erkennen. De hypothese van een gekromde, onbeperkte, maar eindige ruimte, staat echter al dichter bij de Bijbelse visie, en de licht-miljarden zouden, als deze visie volledig doorgezet zou worden, op een dag stilzwijgend achtergelaten worden.

De opvatting van het expanderende of voortdurend uitdijende heelal, en de andere opvatting van het krimpende of het zich weer samentrekkende heelal, afgeleid uit de verschuiving van de spectraallijnen van de sterren en sterrenhopen (de verschuiving van de rode lijnen in het sterrenspectrum is onlangs op een andere manier verklaard), lijkt op een vreemde manier de ideeën van de oude Indiërs, Babyloniërs en Chinezen te benaderen, volgens welke de wereld een reuzenschildpad is, of een olifant, of een ander levend wezen dat ademt. Paulus verklaart, zoals we hebben gezien, ook dat het universum een levend wezen is, een wezen dat groeit, waarin iets groeit, en dat in Christus is. Dus levende, ademende ruimte is iets dat veel dichterbij de waarheid ligt dan het starre oneindige ruimteconcept van de vroegere wetenschap.

De Paulinische uitspraak dat het universum in Christus, en dus in God is, is trouwens de sterkste passage voor de alverzoening. (*Redactie 2023: zie voetnoot 4, pag. 120*) Volgens deze uitspraak zijn alle vijanden van Christus en God, zonder het te weten, in Christus en in God!

Breedte, lengte, diepte, hoogte

Midden in het Bijbelboek Efeze, te midden van een bijzonder eerbiedig en geïnspireerd gebed van aanbidding door de apostel Paulus, komen we plotseling bij het verlangen dat gelovigen en heiligen zouden begrijpen wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is. Onwillekeurig vraagt men zich af: waarvan? Deze afmetingen moeten toch zeker van toepassing zijn op een object? Uit de context blijkt duidelijk dat het om liefde gaat. De Companion Bible leest dit vers daarom als volgt: "*Opdat gij met alle heiligen ten volle moogt begrijpen, wat de breedte, en de lengte, en de diepte, en de hoogte der liefde is, ja, van de liefde Gods in Christus.*" En het gaat verder met uit te leggen: "*Deze liefde is grenzeloos in de breedte, eindeloos in de lengte, bodemloos in de diepte, ondoorgrondelijk, onmetelijk in de hoogte.*"

Dit is ongetwijfeld juist en is de grootste troost en opbouw voor ons mensen. Maar het moet iets meer en preciezer betekenen als er vier maten worden gegeven, die overeenkomen met vier dimensies. Het stichtelijke doel van de troost zou op zichzelf zijn bereikt als de Heilige Geest had geschreven: opdat u, samen met alle heiligen, ten volle kunt begrijpen hoe onuitputtelijk (of onmetelijk) de liefde van God is. Maar dat deed hij hier niet (in 1 Korinthe 13 lezen we dat de liefde nooit vergaat en in Romeinen 11 : 33 dat Zijn wegen ondoorgrondelijk zijn), maar hij gaf vier meetrichtingen. Het nieuwe Jeruzalem dat uit de hemel neerdaalt, wordt nog steeds driedimensionaal gemeten naar lengte, breedte en hoogte, (Openbaring 21 : 16) hoewel het voor ons onbegrijpelijk is hoe een gigantische stad even hoog als breed en lang kan zijn, omdat dat niet door "wolkenkrabber" te verklaren is. Het gaat waarschijnlijk om leven in sferen boven elkaar. Maar hier worden vier basisrichtingen gegeven, waarvan hoogte en diepte ons vooral boeien. In onze huidige driedimensionale ruimtelijke ervaring, zijn hoogte en diepte gelijk, gewoon de derde dimensie. Voor ons kunnen er maar drie verticalen op één punt zijn, de derde is de hoogte of de diepte, meestal noemt men dat overwegend hoogte.

Hoogte en diepte worden ons hier echter gepresenteerd als twee uitbreidingen, die ongetwijfeld fundamenteel van elkaar verschillen. Net zoals lengte anders is dan breedte, is hoogte anders dan diepte. Het is belangrijk dat we ons dit realiseren, want voor onze natuurlijke kennis en gevoel is diepte slechts een neerwaartse lineaire uitbreiding van hoogte,

en hoogte is slechts een opwaartse lineaire uitbreiding van diepte. Hoogte en diepte zijn echter niet gerelateerd van aard of zelfs identiek, maar eerder verschillend van aard, niet alleen van elkaar gescheiden door het niveau van lengte en breedte. Door de diepte waarop we leven in een rechte lijn uit te breiden, ontstaan de twee miljard lichtjaar en alle andere krachtige drogredenen en constructies van de astronomie. Wanneer we echter erkennen dat er een enorm wezenlijk verschil is tussen hoogte en diepte, dat hoogte als vierde verticaal op het punt staat, maar voor ons nog steeds onzichtbaar en onbegrijpelijk is, dan realiseren we ons dat de apostel Paulus de heiligen hier vierdimensionaal eeuwig denken leren wil.

Het is veelbetekenend dat er niet staat dat we de breedte, lengte, diepte en hoogte van liefde moeten kennen, hoewel de context die toevoeging suggereert. Het is er niet, omdat we van nature een punt in spirituele groei bereiken waarop de vierde dimensie letterlijk tot ons doordringt. Met andere woorden: we zijn in staat om geestelijk te oordelen waar we voorheen alleen natuurlijk oordeelden, dat heet: driedimensionaal, in staat zijn om te beoordelen en te zien. (1 Korinthe 2 : 14) Geestelijk oordelen betekent voortdurend rekening houden met de onzichtbare werkelijkheid, de zichtbaarheid daaraan ondergeschikt maken. Het geloof is hiervoor het orgaan, maar het moet eerst groeien totdat de liefde van God in onze harten wordt uitgestort door de heilige Geest die ons is geschonken. Met de liefde van God hebben we de vier dimensies in ons en kunnen we ons dus in de geest in het vierdimensionale universum bewegen, niet eerder.

Dit is de grote waarheid van de Schrift, dat men het niet kan weten voordat men het eerst kent. (1 Korinthe 8 : 3) Eerst moeten wij - driedimensionale wezens - vierdimensionaal herkennen, dat is wezenlijk worden aangeraakt en getransformeerd, alleen dan kunnen we herkennen of begrijpen wat breedte, lengte, diepte en hoogte zijn. We begrijpen dan niet alleen de uitbreidingen van de opofferende en reddende liefde van God in Christus, maar ook de waarheid dat het hele universum een uitdrukking is van Gods liefde, een liefde-schepping of liefde-uitbreiding, en daarom een liefde-bestemming heeft en over dat liefde-doel heen een liefde-ontwikkeling. Vier ruimtelijke dimensies zijn nodig voor deze herkenning. Die zijn voldoende, anders zou de Heilige Geest ons via Paulus meer vertellen in deze passage van Efeze. In eerste instantie is dit registreren er bij elke gelovige, maar om volledig te kunnen herkennen, moet onze innerlijke mens eerst kracht krijgen door de instroom van de Geest, totdat hij beseft dat Christus door het geloof in ons hart woont.

Hier wordt een interessant groeiproces van het innerlijke leven getekend. De innerlijke mens is de geest-lichamelijke mens in ons, de nieuwe schepping. Het is in het begin klein en groeit door geestelijke instroom van het Woord van God. Wanneer het een zekere rijpheid heeft bereikt, realiseren we ons dat deze innerlijke mens in ons niemand anders is dan Christus zelf in ons, de Hoop der Heerlijkheid. Vroeger noemden we het gewoon het geloof of geestelijk leven in ons. Maar zodra het innerlijke leven vorm heeft aangenomen, zodat we Christus erin herkennen, kunnen we ook vier dimensies herkennen. Niet eerder. Wanneer we deze Bijbelse voorwaarden horen om de vier dimensies van het universum van Gods liefde te begrijpen, zijn we niet langer verbaasd over de gigantische fouten die wetenschappers maken, omdat ze alleen intellectuele duiding geven aan hun observaties, maar geen oorspronkelijke innerlijke mens in geloof, laat staan één volwassen spirituele innerlijke mens.

Om dezelfde reden kunnen onze bijbelse uiteenzettingen alleen worden begrepen door degenen die - door geloof - weten dat Christus in hun hart woont.

Hoogte scheiden we al als iets bijzonders, als vierde dimensie, van de drie andere: breedte, lengte en diepte, die ons van nature bekend zijn. Deze samenstelling: drie en één, wordt ook elders herhaald: we hebben vier evangeliën, waarvan er drie op elkaar lijken, één, het evangelie van Johannes, heeft een bijzonder karakter, een hoogterichting, het brengt de Zoon van God. We hebben vier windrichtingen, waaronder het oosten, van waaruit het licht opkomt. Van nature bewegen we ons op de vlakke, d.w.z. horizontaal. Wij mensen gaan heen en weer in de veelheid van onze wegen. (Jesaja 57 : 10) Daartegenover is beweging in verticale richting veel zeldzamer en altijd nauw beperkt, terwijl beweging in horizontale richting in lengte en breedte praktisch onbeperkt en onbegrensd. We doorkruisen de uitgestrektheid van de aarde en haar zeeën. Maar dat stelt mensen niet tevreden. Hij graaft ook in de diepte en streeft eveneens naar de hoogten. Het bekende verlangen naar ruimte, de reislust, is slechts het armzalige substituut voor het verlangen naar de hoogten of de heimwee naar boven.

Zo gemakkelijk als de beweging in de breedte en lengte is, zo moeilijk wordt het zodra we naar beneden of naar boven willen bewegen. Zo hoog de bergen reiken, mensen beklimmen ze, in een onverklaarbare drang om het oppervlak van de wereld van bovenaf te kunnen zien. De psalmist slaat zijn ogen op naar de bergen. (Psalm 121) Hij verwacht geen hulp meer van de afstand, van de horizontale beweging, maar alleen van de hoogtebeweging, van bovenaf. De moderne mens dringt met zijn steeds intenser wordende religie van zelfverlossing, die wetenschap en techniek heet, met zijn Toren van Babel, in deze eindtijd al tot vrij grote hoogten door, zelfs met vliegtuigen, projectielen en ballonnen, tot in de [stratosfeer](#). Maar het zijn juist de technische mensen die zich bewust worden van de eigenaardigheid van de hoogte, want er zijn luidruchtige, dure machines met de hoogste vermogensontwikkeling nodig om slechts enkele kilometers te klimmen. Zodra de olie van de duivel uit de diepten van de aarde is opgebruikt, zinken de mens en zijn machines terug naar zijn aardse vlak en de breedte en lengte waaraan hij sinds de val is vastgeketend.

Om dit te verklaren, bedachten de medicijnmannen van de verstandsreligie, die wetenschap wordt genoemd, de mythe van de zwaartekracht. Volgens hun opvatting en leer is de aarde een grote, stevige bol van steen en aarde en water, met daarin een nog gesmolten metalen kern. Zo'n gigantische bol, die bovendien snel ronddraait, moet een aantrekkingskracht uitoefenen die sterker is dan de middelpuntvliedende kracht die ook aanwezig is. De zon, maan en de andere planeten hebben ook deze mysterieuze zwaartekracht, omdat ze ook grote of veel grotere bollen zijn en de kracht van deze zwaartekracht gerelateerd is aan massa. De aantrekkingskracht van de grote zon is er debet aan dat de planeten, zogenaamd onze aarde, niet uit hun baan springen, maar mooi rond de zon cirkelen. Als de raketten snel genoeg zijn, kunnen ze de aantrekking- of zwaartekracht overwinnen en de lege ruimte in gaan naar een punt waar de zwaartekracht van de aarde praktisch nul is. Dan zouden deze raketten in de leegte zweven en net als de maan in een baan om de aarde draaien.

Er zijn vandaag serieuze plannen om dergelijke kunstmatige manen in het oosten en westen te bouwen en ze te gebruiken als ruimtestation voor toekomstige reizen naar de planeten. Er zijn

overal al ruimteonderzoeks-verenigingen waarvan de medische professionals het vermogen van het menselijk lichaam om ruimtereizen te doorstaan bestuderen. In de kranten laait steeds weer de hoop op dat dat over een paar jaar dit zo zal zijn.

[Professor Piccard](#), een van de meest gedurfde diepzeeduikers en hoogvliegers van ballonvaarten, heeft deze hoogvliegende dromen en hoop sterk in de kiem gesmoord. In het voorjaar van 1955 sprak hij zich in Venetië uit "verbazingwekkend pessimistisch" over de vooruitzichten van toekomstige ruimtereizen en de mogelijkheden van "interplanetair verkeer". Deze opmerkelijk eerlijke wetenschapper zei:

"Na een grondige studie van het hele probleem ben ik tot de conclusie gekomen dat interplanetair verkeer waarschijnlijk onmogelijk zal zijn. Ik weet dat ik hiermee veel onderzoekers en wetenschappelijke collega's provoceer en dat dit niet graag gehoord zal worden, omdat deze uitspraak een oude droom van de mensheid vernietigt. Maar ik heb de fysische krachten van de stratosfeer in detail bestudeerd en ik moet zeggen dat menselijke fysische en wetenschappelijke wetten voor mij kinderspel lijken tegenover de krachten van de ruimte."

Professor Piccard twijfelt er niet aan dat onbemande raketten en, "met een offer", bemande raketten de ruimte kunnen binnendringen. Hij denkt ook dat het mogelijk is om met een raket een baan om de maan te maken en dan terug te keren naar de aarde. Maar hij houdt vol dat geen mens, die daadwerkelijk de "diepere ruimte" binnendringt met zijn ontoereikende uitrusting, ooit levend naar de aarde kan terugkeren.

"Ik bekeek de vijf- en achtvoudige ruimtepakken en bestudeerde de diverse gevaren waaraan het menselijk organisme wordt blootgesteld op hoogtes van meer dan 35.000 meter en in gewichtloze ruimte. Vanuit het oogpunt van een wetenschapper beschouw ik deze ruimtepakken als onmogelijk en voor zo gecompliceerd dat ze slechts gedeeltelijk in staat zullen zijn om de geconcentreerde krachten van de stratosfeer en de ruimte aan te kunnen. Er zijn vrijwel zeker fysieke en chemische factoren waarvan we ons niet bewust zijn en die een leemte achterlaten in onze ingewikkelde berekeningen en beveiligingen. Evenmin geloof ik dat de menselijke geest bijvoorbeeld alle wetenschappelijke problemen van de ruimte kan oplossen. De menselijke middelen zouden simpelweg niet afdoende kunnen zijn om de krachten van het heelal te overwinnen!"

Toen een Italiaanse correspondent hem vroeg of hij een reeks catastrofes verwachtte in de pogingen om eindelijk de stratosfeer te veroveren en de ruimte in te gaan, legde professor Auguste Piccard uit dat dit niet onmogelijk, zelfs waarschijnlijk was. Voor hem was het duidelijk dat de "ruimtepioniers" hun aardse vaderland nooit meer zouden zien en alleen naar de aarde zouden terugkeren als doden en als waarschuwend getuigen om het grote onbekende niet te proberen.

Petro Vecci, een correspondent uit Milaan, wierp echter tegen: *"Er zijn tientallen bekende wetenschappers die het tegendeel beweren, die zeggen dat een reis naar de maan of zelfs Mars vandaag al technisch mogelijk is. En ze beweren ook dat er binnenkort een satellietstation voor de aarde in de ruimte zal worden gebouwd, dat dan de basis zal vormen voor de eigenlijke*

doorstoot de ruimte in. Zegt u dat deze beweringen en aankondigingen geen wetenschappelijke basis hebben?"

"Ik zal voorzichtig zijn," zei professor Piccard. "Maar raketwetenschappers zoals [Herr Wernher von Braun](#) zijn te grote theoretici voor mij! Ze raken te gefascineerd door hun taak en verliezen de onopgeloste problemen uit het oog, zodat ze uiteindelijk geloven dat alles al klaar is om te beginnen. Ik vrees dat er op een dag gruwelijke fouten zullen worden gemaakt!"

Hier heeft een professor een vermoeden geuit over wat hoogte allemaal inhoudt. Het is niet alleen een rechte verlenging naar boven, zoals we naar believen in breedte en lengte kunnen uitbreiden, het is ook niet alleen het overwinnen van de zogenaamde zwaartekracht door grote snelheid, maar hoogte is een vierde dimensie, en ruimtevaart betekent voortschrijdend naar een hogere levensvorm in lichamen van vlees en bloed en van slechts een driedimensionaal bestaan. Ze willen het koninkrijk van God in vlees en bloed beërven zonder eerst gestorven en herboren te zijn, de eeuwenoude droom van de mensheid. En daarmee willen ze God verzoeken. Door zijn praktische hoogte- en dieptereizen, en de gevaren die hij heeft overwonnen, en misschien ook door Godsvrucht en geloof, heeft professor Piccard een sterk idee van wat er boven de aarde zou kunnen zijn. Hij zal gelijk hebben in zijn waarschuwingen. Als je alleen maar denkt aan de machtige gordel van elektrisch vuur die de atmosfeer van de aarde scheidt van het begin van de hemelse werelden boven de stratosfeer als *"het cirkelende zwaard van de cherubim"*. (Genesis 3 : 24) Het woord in Spreuken 25 : 3: *"De hemel in de hoogte, en de aarde in de diepte, en de harten van koningen zijn ondoorgrondelijk"* blijft. Het betekent natuurlijk niet dat hemel en aarde beide oneindig zijn, maar dat wij mensen nooit hoogte en diepte zullen kunnen verkennen door ervaring en zicht, op dezelfde manier zoals we de lengte en breedte van de aarde kunnen verkennen.

In de Griekse basistekst is diepte "bathos" en hoogte "hypsos". Beide zijn tegengesteld aan elkaar, wat hun totale wezenlijke verschil aangeeft. Net zoals er geen lengte is zonder breedte (en vice versa), zo is er geen hoogte zonder diepte en vice versa. Althans vanuit ons oogpunt. Begrijpen veronderstelt in ieder geval volwassenheid. Het kind begrijpt of bevat nog niet zoveel als de volwassene. Als we niet alleen de breedte en lengte, maar ook de diepte en hoogte van Gods openbaring gaan begrijpen, is dat een bewijs van voortgaande groei. Wie kan begrijpen dat de diepten in ons leven het noodzakelijke contrapunt zijn van de hoogten, dat de hoogten alleen als diepte ervaren en erkend kunnen worden in boete en buiging en nederigheid, die heeft de verticale beweging van Gods liefde begrepen. *"Als je de afdaling naar de hel in je eigen hart niet wilt wagen, zal de klim naar Gods hart je nooit dragen."*

Vanaf het begin van de Schrift wordt de diepte geassocieerd met duisternis, of "bedekt". Bovendien is de diepte een wezen. Volgens Job 28 : 4 spreekt het (van wijsheid): *"Het is niet in mij, en de zee zegt dat het niet bij mij is."* In Habakuk 3 : 10: *"De afgrond liet haar stem horen, en zij hief haar handen omhoog."* In Spreuken 3 : 20: *"Door zijn kennis brak de afgrond uit..."* Deze diepte of diepten betekenen in het Hebreeuws eigenlijk een diep stromend water. Water is altijd een teken van bewegend leven op een bepaald niveau. We lezen over de diepten van de zee, de diepten van God, de diepten van Satan, de diepten van rijkdom. Dit alles wijst ons erop dat diepte iets levends is, dat kan horen, dat kan spreken, dat handen omhoog kan heffen en

zich dus kan verhouden tot zijn tegenpool, namelijk hoogte. Er was een tijd dat de diepten nog niet waren, toen de wijsheid al geboren was. (Spreuken 8 : 24) Jona was in de diepte, in het hart van de zeeën. (Jona 2 : 4) Vanuit deze diepte roept de psalmist vaak tot God.

De Here Jezus zelf daalde toen af in de diepte, die in Efeze 4 : 10 veelbetekenend "de lagere delen van de aarde" (of: onder de aarde) wordt genoemd. De diepte behoort al sinds Genesis 1 : 2 e.v. tot de aarde! Want de zee en haar diepte is ook op en onder de aarde. De hoogte is boven de aarde. Deze conclusies zijn uiterst belangrijk. Hoogte en diepte horen bij het drie verdiepingen tellende universum van de Bijbel, het ene onder en het andere boven de goddelijke orde in het universum. Diepte is in het coördinatenstelsel van de wiskundige de richting van de negatieve tekens, hoogte die van de positieve. "*Alles wat Jehovah behaagt, doet hij in de hemelen en op de aarde, in de zeeën en in alle diepten.*" (Psalm 135 : 6) "... *de diepten beefden.*" (Psalm 77 : 16)

Diepte hoort bij de val, bij de oorspronkelijke val, zoals we kunnen zien in Genesis 1 : 2. Wanneer de hoogte in de diepte werkt, wordt het eerst gevoeld als een licht dat scheiding of oordeel in gang zet. "*Laat er licht zijn!*" Niet alleen is hoogte recht tegenover diepte, het is de ruimte waarin het heiligdom en de troon van God is, waar God woont, want volgens Jesaja 57 : 15 en andere passages woont Hij in de hoogte. Hij is ook in de diepte, maar Hij woont daar niet. De majesteit is in de hoogte. (Hebreeën 1 : 3) De hoogte is ook een wezen dat actief kan worden. Volgens Romeinen 8 : 39 kan noch hoogte, noch diepte, noch elk ander schepsel (van God) ons scheiden van de liefde van God, die in Christus Jezus, onze Heer is. Over dat leger van de hoogte zal eens bezoeking (*kwelling; iets onaangenaams*) komen. (Jesaja 24 : 21)

In het Copernicaans-wetenschappelijke driedimensionale oneindigheids-universum hebben de vier richtingen of dimensies van breedte, lengte, hoogte en diepte geen betekenis, het gaat eindeloos alle kanten op. Wat valt hier te vatten of te begrijpen? Zijn verdedigers zouden kunnen zeggen: Nou, begrijp gewoon dat Gods liefde oneindig is, net als ons universum. Dit is altijd waardevol. Het staat inderdaad in de Schrift: Liefde faalt nooit (letterlijk: liefde vergaat nooit!). Dit is tijdelijk, niet ruimtelijk! Het is er altijd - op zijn plaats. Maar de toorn van God is er ook voor in de plaats, en dus hebben we al ups en downs. Gods liefde is geordend en gestructureerd, het heeft diepte en hoogte, lengte en breedte,; dit zijn verschillende manieren om Gods liefde voor Gods schepselen te onthullen en te ervaren. We zouden deze moeten leren onderscheiden en begrijpen. Diep is de liefde van God in oordeel, hoog is de liefde van God in genade, in vrede en vreugde, breedte en lengte is de liefde van God in de wet, in geduld en lankmoedigheid, in de tijd zonder en onder de wet, toen God wachtte en geduld had... (1 Petrus 3 : 20; Romeinen 3 : 25)

Voor alle mensen is het hoge boven, boven hen, boven de aarde, de diepte beneden, onder hen op en onder de aarde. Maar dan, op een werelbol, zou de richting van diepte voor ons hier zijn, wat de richting van hoogte zou zijn voor mensen aan de andere kant van de "werelbol"! Hoogte is geen relatieve richting, maar een absolute richting naar boven, overal hetzelfde. Diepte ook naar beneden. Hoogte is de richting naar het centrum, naar boven en tegelijkertijd naar binnen. Want waar boven is, is ook binnen. En waar binnen is, is ook boven. Bewijs? Wie wil en kan dit weerleggen? De Heer woont hoog en met de verpletterde, gebogen

geest, d.w.z. in het binnenste, in het centrum van de menselijke persoonlijkheid die bestaat uit de drie concentrische werelden van lichaam, ziel en geest! Innerlijk gaat de mens dus omhoog en uiterlijk de diepte in. En ook in het heelal naar boven, altijd naar binnen! En naar beneden ook naar buiten, weg van het centrum! Wil de mens zich naar boven ontwikkelen, dan moet hij zich verinnerlijken. Diepte is de richting weg van het centrum en dus weg van de hoogten, naar beneden en dus naar buiten. Lengte en breedte is de beweging altijd op dezelfde afstand van het centrum rondom het centrum.

Deze cirkelvormige beweging rond een centrum is van nature het bestaansniveau, de breedte en lengte van de ziel in het lichaam. Hun, en dus ons element, is de cirkelvormige beweging, de bloedsomloop, want de ziel zit in het bloed. (Deuteronomium 12 : 23) De beweging van de geest daarentegen is de verticale of op- en neergaande beweging, loodrecht op de horizontaal, op de lengte- en breedte.

God is Geest en de Heer is de Geest. (Johannes 4 : 24) Hij daalde af naar de aarde en steeg op naar de lagere plaatsen van de aarde en steeg ook weer verder op, over alle hemelen. Hij was de door de Geest verwekte Zoon des mensen, die de Geest zonder mate had. Vandaar ook de machtige hemelvaart. Opstijgen naar hoogten en de hemel veronderstelt geestelijke heerschappij!. Maar dit leidt eerst tot "diepten van lijden"! Waar de geest ontbreekt of waar hij niet de heerschappij heeft, zijn er altijd mentale cycli, het gaat alleen altijd in de uitgestrektheid van een vlakte of een zaak in de breedte en lengte. Volgens de wet kan er alleen altijd een rechtlijnige verbetering op hetzelfde niveau zijn. Men kan de zonde leren herkennen, d.w.z. de diepte, want ook de diepte behoort tot de aarde. Maar alleen de kracht, d.w.z. de Geest van God, die van boven naar beneden komt, leidt naar boven.

Lengte en breedte, dat is altijd de beweging met dezelfde afstand van het centrum, dit zijn de paden waarop het natuurlijke ik kan lopen, maar het natuurlijke pad van de mens leidt niet meer omhoog sinds de cherubs het pad naar de Boom des Levens (dat is de hoge weg) met de vlam van het glanzende zwaard bewaken. (Genesis 3 : 24) En aangezien alle vlees zijn weg op aarde volledig had bedorven, werden ook de lengte en breedte overspoeld door het oordeelswater van de zondvloed. Sindsdien voert de weg naar boven via gerechtigheid en oordeel. Want gerechtigheid en oordeel zijn, volgens Psalm 89 : 15, het fundament, of de pijler, van zijn troon. Zo gaat het langs deze naar de troon van God, de hemel, omhoog naar de gerechtigheid die voor God geldt. De krachtigste raket zal dat niet kunnen.

Wie het totale verschil in de natuur tussen de richting naar boven en alle andere richtingen niet begrijpt en waarneemt, gaat altijd alleen in lengte en breedte als hij denkt omhoog te gaan of ziet of hoort. Want de Heer woont in de hoge en in haar heiligdom. (Jesaja 33 : 5; 57 : 15) Dat betekent dus dat men eerst de Heer moet kennen als de bewoner in de hoge, en toestemming en uitrusting van Hem moet hebben als men de hoge wil begrijpen. Men ziet zijn glorie in de hoogste hoogte.

Ruimte en tijd zijn als functies aan elkaar gerelateerd. Elohim is de (schepper)god van de ruimte, Jehovah de (verlosser)god van de tijd, die zich in de loop van de (tijd)geschiedenis openbaart. Tijd moet zich veranderen met de ervaring van ruimte en vice versa! Wie omhoog of

omlaag wilde, moest noodgedwongen onze aardse ruimte-tijdperceptie verlaten. Omdat hoe meer het omhoog gaat, dat heet: naar het middelpunt toe, hoe ruimtelozer of: hoe meer ruimtegecomprimeerd de bestaansvoorwaarden worden. Omgekeerd, hoe verder weg van het centrum, hoe groter de rol die ruimte en tijd (materie en energie) spelen. Een punt is enorm geconcentreerde energie, een leegte is creatief toegepaste - geëxpandeerde - energie. (Laat er zijn!...) De formule is: tijd is gelijk aan lengte en breedte (of oppervlakte), ruimte is gelijk aan diepte en hoogte. De mensen van onze tijd, met hun fervente technische religie van zelfverlossing, weten of vermoeden op zijn minst dat het overwinnen van ruimte en tijd iets te doen moet hebben met hoogte en daarmee met God-nabijheid en goddelijkheid. Vandaar de dronken vreugde over de snelheid van auto's en de snelheidsrecords van vliegtuigen. De moderne, dat is de niet-verloste mens, streeft ernaar zoveel mogelijk ruimte (God) in zo weinig mogelijk tijd (Christus) te kunnen beheeren. (Openbaring 12 : 12: De duivel weet dat hij weinig tijd heeft!) Wat als de juiste weg andersom zou zijn: zoveel mogelijk tijd voor zo weinig mogelijk ruimte? Wat wij geduld noemen! Waar de hoogste snelheid en de grootste stilte elkaar ontmoeten, daar is ruimteloosheid of centrum, en daar zal "natuurlijk" ook geen tijd meer zijn! (Openbaring 10 : 6)

Het geweldige en unieke aan de menswording van God is het feit dat hier op baanbrekende wijze een beweging in het universum van boven naar beneden (of naar buiten) en van beneden naar boven (of naar binnen) heeft plaatsgevonden, een beweging vanuit het centrum radiaal naar buiten en weer terug. Dit is nu de enige weg die leidt naar de waarheid van het leven van bovenaf en van binnenuit (wat altijd hetzelfde is!) Terwijl de Heer Christus opsteeg, ging Hij door de verschillende werelden die concentrisch rond het centrum waren gerangschikt, overal ontdeed hij zich van de vorsten en machten van deze wereld en stelde ze in het openbaar tentoon. (Kolossenzen 2 : 15) Het was een geweldige revolutionaire gebeurtenis in elk van de holle bolwerelden waarin hij tevoorschijn kwam op zijn reis naar boven en naar binnen. Totdat de Heer arriveerde in het centrum, in het geconcentreerde ruimte- en tijdloosheid, en ging zitten aan de rechterzijde van de kracht van God.

De bewegingen in lengte en breedte en in hoogte en diepte zijn altijd gerelateerd aan een gemeenschappelijk middelpunt. Vanuit deze vier bewegingsrichtlijnen wordt de ruimte van een bol of een ei altijd rond een middelpunt gevormd. Voor ons zou hoogte altijd synoniem zijn met de straal van een cirkel of een bol en dus synoniem met naar binnen gericht zijn! En diepte zou alleen mogelijk zijn in relatie tot een centrum en zou synoniem zijn met "buiten" of "naar buiten". Het is veelbetekenend dat in het wetenschappelijke wereldbeeld mensen het centrum onder zich hebben, onder hun voeten, maar de diepten boven zich. Dit is hun verkeerde wereld.

Er zijn twee soorten van Christus-kennen, volgens de Schrift: Christus naar het vlees en Christus niet naar het vlees. (2 Korinthe 5 : 16) De Christus naar het vlees is Jezus, die in de breedte en lengte over de aarde wandelt van Bethlehem tot Golgotha, dat is tot aan zijn verhoging. De Christus niet naar het vlees, dat is hij die neerdaalde en opsteeg. Dus wie hoogte en diepte kan begrijpen, heeft meer dan de Christus naar het vlees, de Christus van de Evangeliën. Het begrijpen en bevatten van hoogte en diepte gaat zo ver dat we ermee gekruisigd worden, ermee begraven, ermee opgewekt en naar de hemelse gewesten overgebracht. (Efeze 2 : 5, 6) Er zijn gelovigen die Christus naar het vlees bevatten tot aan het

kruisbeeld, dat wil zeggen in de breedte en de lengte, en er zijn er die ook zijn opstanding begrijpen, dat is terugkeren naar deze aarde. Dat is de diepte waarin Hij was tussen dood en opstanding. (1 Petrus 3 : 19) Ten slotte zijn er die ook de opgevaren, verheerlijkte Christus bevatten, zoals hij verscheen aan de apostel Paulus, dat is de hoogste, de vierde dimensie. Een ieder, zoals van bovenaf gegeven en verordend is. De apostel Paulus wenst in Efeze 3 : 18 dat de "*heiligen en gelovigen in Christus Jezus die in Efeze zijn*" vervuld mogen worden met de gehele volheid van God, d.w.z. dat zij in staat zullen zijn de breedte en lengte en diepte en hoogte ten volle te begrijpen (van de liefde van God en dus van het heelal!). En dit is een groeidoel van de positie in Christus Jezus! (Efeze 3 : 20, 21)

8. DE BOVENSTE VERDIEPING - DE HEMEL

Gods woord over de hemel en de hemelen

We beginnen met een selectie van Bijbelpassages over de hemel, het is niet mogelijk en ook niet nodig om ze hier allemaal te noemen.

God noemde het uitspansel (uitbreiding, vaste gewelf) hemelen (meervoud). (Genesis 1 : 8)

En de sluizen van de hemel werden geopend. (Genesis 7 : 11)

Een ladder werd op de aarde gezet, en de top daarvan raakte de hemelen. (Genesis 28 : 12)

Van het ene einde van de hemelen tot het andere einde van de hemelen. (Deuteronomium 4 : 32)

Zie, van Jehovah, uw God, zijn de hemelen en de hemel der hemelen, de aarde en al wat daarin is. (Deuteronomium 10 : 14)

De grondvesten der hemelen beefden en schudden, omdat Hij ontstoken werd. (2 Samuël 22 : 8)

... Zie, de hemelen, ja, de hemel der hemelen zouden U niet bevatten ... (1 Koningen 8 : 27)

Het vuur van God viel uit de hemelen ... (Job 1 : 16)

Zie, in Zijn heiligen vertrouwt Hij niet, en de hemelen zijn niet rein in Zijn ogen ... (Job 15 : 15)

... Hij bewandelt den omgang der hemelen. (Job 22 : 14)

De pilaren des hemels sidderen, en ontzetten zich voor Zijn schelden. (Job 26 : 11)

Weet gij de verordeningen des hemels, of kunt gij deszelfs heerschappij op de aarde bestellen?
(Job 38 : 33)

Als ik Uw hemel aanzie, het werk Uwer vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt;
(Psalm 8 : 4)

De hemelen vertellen de heerlijkheid van God, en het uitspansel (rakia) verkondigt het werk van zijn handen. (Psalm 19 : 2)

Van het einde van de hemelen is het uitgaan van de zon, en zijn omloop tot de einden daarvan... (Psalm 19 : 7)

Want zo hoog als de hemelen zijn boven de aarde, zo machtig is Zijn goedertierenheid over degenen die Hem vrezen. (Psalm 103 : 11)

Hij bedekt Zich met het licht, als met een kleed; Hij rekt den hemel uit als een gordijn. (Psalm 104 : 2)

Looft Hem, gij hemelen der hemelen! en gij wateren, die boven de hemelen zijt! (Psalm 148 : 4)

En al het heir des hemels smelt weg, en de hemelen worden opgerold als een boek, en al hun heir valt neer, als het blad van de wijnstok, en als het verdorde van de vijgenboom ... (Jesaja 34 : 4)

Alzo zegt Jehovah: De hemel is Mijn troon, en de aarde is de voetbank Mijner voeten; ... (Jesaja 66 : 1)

Hierom zal de aarde treuren, en de hemel daarboven zwart zijn ... (Jeremia 4 : 28)

En als Ik u zal uitblussen, zal Ik den hemel bedekken, en zijn sterren zwart maken; Ik zal de zon met wolken bedekken, en de maan zal haar licht niet laten lichten. (Ezechiël 32 : 7)

Die Zijn opperzalen in den hemel bouwt, en Zijn benden heeft Hij op aarde gefundeerd; Die de wateren der zee roept, en giet ze uit op den aardbodem; HEERE is Zijn Naam. (Amos 9 : 6)

En alsdan zal Hij Zijn engelen uitzenden, en zal Zijn uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden, van het uiterste der aarde, tot het uiterste des hemels. (Markus 13 : 27)

... dat de zodanige opgetrokken is geweest tot in den derden hemel; (2 Korinthe 12 : 2)

Vanwege de hoop die voor u is weggelegd in de hemelen ... (Kolossenzen 1 : 5)

En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, ... (1 Thessalonicenzen 1 : 10)

Omdat wij dan een groten Hogepriester hebben, Die door de hemelen doorgedaan is... (Hebreeën 4 : 14)

En de hemel is weggeweken, als een boek, dat toegerold wordt; ... (Openbaring 6 : 14)

En er was een strijd in de hemel ... (Openbaring 12 : 7)

En het opende zijn mond tot lastering tegen God, om Zijn Naam te lasteren, en Zijn tabernakel, en die in den hemel wonen. (Openbaring 13 : 6)

Water boven en onder het vaste

In het begin schiep God (of: Godheden) de hemel en de aarde. Zo begint de Bijbel.

Er wordt verder gezegd dat de aarde "woest en leeg" was. Veel uitleggers hebben er terecht op gewezen dat er tussen het eerste en het tweede vers iets machtigs moet zijn gebeurd, een opstand en val van geweldige machten tegen God, een storm uit de hemel, waarover de legendes van de volkeren nog steeds weten te spreken. De mystici dachten dat het Satans afvalligheid en val was. In ieder geval bevestigt Jesaja 45 : 18 dat God de aarde niet "tohu" (*Hebreeuws voor "woest"*) geschapen heeft. Het is dus alleen door een ernstig incident,

door een gevecht, woest geworden, begraven onder een diepe, donkere, snelstromende watermassa, de oerzee (letterlijk zo).

De geest van God broedde erover, of de adem van de lucht, want beide worden ruach genoemd in het Hebreeuws, d.w.z. afgezien van het water was er voldoende lucht of gas in de ruimte. En nu begint God aan het werk van de nieuwe schepping. Eerst het licht, dan de scheiding tussen licht en duisternis (nog zonder de zon), en dan het vaste gewelf of uitgestrektheid te midden van de wateren, dat toen de hemel werd genoemd. In vers 2 wordt ons verteld dat alleen de aarde "woest en ledig" was. Over de hemel wordt niets geschreven. Maar hier worden de hemelen nieuw gemaakt tussen de wateren die de aarde vullen. Hieruit kan worden geconcludeerd dat de eerste hemelen waren ondergegaan. 1 Petrus 3 : 5 bevestigt dit met de volgende woorden: *"Want naar hun eigen wil is dit voor hen verborgen, dat er van oudsher hemelen (meervoud!) en één aarde waren, ontstaan uit water en door water door het woord van God, door die (water) de wereld van die tijd, overspoeld met water, verging."* Dus dat was tussen Genesis 1 : 1 en Genesis 1 : 2. Het resultaat was: een hele wereld, bestaande uit hemel en aarde bestond, ondergedompeld in water.

Misschien vertegenwoordigen de enorme hoeveelheden water, die tegenwoordig in de zeeën worden opgevangen, de overblijfselen van die eerste grote hemelramp? In water worden twee delen waterstof gecombineerd met één deel zuurstof. Wat betekent deze verbinding geestelijk gezien? Een transformatie van onzichtbare hemelse substanties in zichtbare, zware, aardse substanties? Hemelen en aarde van de oerschepping zijn op de een of andere manier ontstaan uit water en door water, maar kennelijk kregen de wateren de overhand op een zodanige manier dat ze beide overstroomden. Heeft dat iets te maken met de omverwerping, de "katabole" (Luther: grondlegging van de wereld)? We weten niet veel over die machtige oergebeurtenis, die strijd tussen goden, die ook is overgeleverd in de volkslegenden en waarover de Bijbel zinspeelt. Maar de zeeën en de grillige bergen zijn getuigen van de enorme bevingen die destijds door de hemel en de aarde moeten hebben gewoed, totdat de snelstromende watermassa in de diepte was gekalmeerd, zodat de geest van God erop kon broeden en beginnen kon aan zijn nieuwe scheppingswerk.

Men moet 2 Petrus 3 : 5 niet verwarren met de vloed van Noach, die in 2 Petrus 2 : 5 wordt genoemd. Op dat moment waren alleen de roosters van de hemel geopend, zodat de nodige wateren naar beneden konden komen, samen met de bronnen uit de diepte. De hemelen zelf bleven toen als ze waren, alleen de aarde werd overstroomd om de verdorven mensheid te vernietigen. Drongen ten tijde van de zondvloed de "wateren boven het uitspansel", d.w.z. de wateren van de Stille Oceaan, door de hemelse sferen van de Holle Wereld heen om neer te regenen op het vasteland van de Holle Aarde?

Voor de wetenschap staat het Bijbelse scheppingsverhaal helemaal niet ter discussie. Het kan niets met deze "primitieve voorstelling van zaken". In zijn eindeloze ruimte draaien de nevels al miljoenen jaren rond. Soms vormen zich sterren, soms gaan ze dood. Op onze "kleine ster Aarde" waren de omstandigheden "toevallig" zo gunstig dat het leven is ontstaan en dat heeft zich tot op de dag van vandaag staande kunnen houden. Op deze onzin en dit ongeloof gaan we hier niet verder in.

Maar er zijn gelovige wetenschappers die op de een of andere manier het Bijbelse scheppingsverhaal proberen te verzoenen met wetenschappelijke kennis. Daarbij moet echter altijd de Bijbel omgebogen worden, want de wetenschappelijke kennis is - althans voor dat moment - onschendbaar en onbetwistbaar. Bij deze verzoeningspogingen is het bijzonder moeilijk om tegemoet te komen aan de Bijbelse uitspraak over de wateren boven en onder het firmament; over het algemeen wil de hemel, die verondersteld wordt een firmament te zijn, helemaal niet passen in het Copernicaanse universum.

Dr. Paul Müller stelt in zijn boekje "*Bibel und Naturwissenschaft*" (*Bijbel en natuurwetenschap*), met behoud van het Copernicaanse wereldbeeld, de zaken als volgt voor:

"De ziener, voor wiens geestelijk oog God later het scheppingsverhaal liet ontvouwen, keek toen de tweede dag van het werk aan de beurt was, naar het uitpansel, de kosmos, de blauwe lucht. De nieuwste natuurkunde heeft ontdekt dat de zon en de sterren voor 97% uit waterstof en helium bestaan en dat ook van deze twee elementen waterstof vijf tot zes keer zo vaak voorkomt als helium. Het "water boven het uitpansel" dat aan de heilige ziener werd getoond, was waarschijnlijk de primaire substantie waaruit de sterrenwereld op het punt stond zich te vormen, d.w.z. het element dat we tegenwoordig waterstof noemen. In de ruimte is dit het belangrijkste component van water. Waterstof is het basiselement waarop alle andere zijn gebouwd, om zo te zeggen. Alle atoomgewichten worden gegeven als veelvouden van waterstof, dat de gewichtseenheid van elk atoom is, zoals de centimeter de maateenheid is van het universum. De atoomgewicht geeft aan hoeveel keer zo zwaar als een waterstofatoom het betreffende atoom is. Het zuurstofatoom is bijvoorbeeld 16 keer zwaarder dan het waterstofatoom, dus zuurstof heeft een atoomgewicht van 16. Waterstof is het lichtste gas, helium is het op één na lichtste gas. Waterstof is brandbaar, terwijl helium niet brandbaar is ... Het water onder het vaste vormt bij de huidige temperaturen de wolken, regen, rivieren en zeeën. Er was echter een tijd dat de hitte zo groot was dat de elementen nog niet tot verbindingen waren gecombineerd. Terwijl waterstof de hoofdrol speelt in de sterren, is zuurstof verreweg het meest voorkomende element in onze aardkorst."

Zo is voor dr. Müller dus het water onder de vaste stof, ons water = H₂O, twee delen waterstof en één deel zuurstof. Volgens deze zou het uitpansel de lucht zijn en daarboven de waterstofmassa's in de ruimte, "waaruit de sterren worden gevormd", zou het water boven het uitpansel zijn. Met deze uitleg kan men het Copernicaanse wereldbeeld ongetwijfeld een beetje redden. Maar het stelt mij helemaal niet tevreden. Ten eerste is de lucht geen vaste stof, maar eerder een buffer tussen de vaste stoffen van hemel en aarde. En dan is waterstof geen water, maar een gas. Net zoals de ziel geen geest is en geest geen ziel. Maar zelfs als we zouden willen erkennen dat waterstof al voorkomt boven de luchtgordel "water boven het vaste", dan zou de noodzaak van een onderscheid moeilijk te zien zijn, want er is ook waterstof op aarde, d.w.z. "onder het vaste", gasvormig en vloeibaar. Maar de waarheid ligt goed besloten in deze interpretatie dat waterstof een belangrijke rol speelt boven onze ademende luchtlaag. De sterren zijn echter vaste, metalen lichamen, niet alleen gloeiende massa's van gas. Dat zie je aan de meteoren, de uitgestorven sterren die op aarde vallen. Ook in de holle wereld, of aardse wereld, kan er zo'n waterstofgas-"water" zijn boven de luchtring, die zich om

de vaste hemelbol bevindt. Een passage in de Bijbel heeft nu eenmaal verschillende mogelijkheden van vervulling.

Interessant is dat dr. Müller in zijn boek nadrukkelijk wijst op de verwerping van de oneindigheid van het heelal in de moderne natuurkunde en astronomie. Hij legt uit hoe aan de zichtbare schepping de schepping van de onzichtbare wereld voorafging. Eden en het paradijs bevinden zich voor hem ook in de wereld die vandaag voor ons onzichtbaar is, namelijk in en boven de hemel. Dr. Müller gaat zelfs zo ver dat hij de twee scheppingsverhalen aan het begin van de Bijbel zo uitlegt, dat het eerste de ordening van de chaotisch geworden zichtbaarheid beschrijft en het tweede de schepping van de onzichtbare wereld en de mens daarin.

[E. Knoch](#) (USA), die met de wetenschap veel minder opheeft, maar niettemin min of meer onbewust zijn denken en zijn interpretatie van de Schrift baseert op de overgeleverde Copernicaanse voorstelling, meent ook dat, bij de scheiding tussen de wateren onder de vaste stof en de wateren erboven, dit vaste het uitdijen is van de dampkring. De wateren in de zee zijn dan de wateren "onder de vaste stof", de waterdampen en de lichte waterstofophopingen boven de atmosfeer zijn daarentegen de "wateren boven de vaste stof". Zij sijpelden naar beneden door de spleten in de lucht tijdens de regen van de zondvloed. Broeder Knoch schreef in detail:

De luchtlaag en de wateren

"Het "vaste" (Luther) of het "stevig gewelf" (veelheid) van de Bijbel is tot spot van geleerden geworden. Het werd als bewijs beschouwd dat dit boek vol ongeloofwaardige fabels stond. Er wordt ons verteld dat de oude Hebreëen dachten dat de hemel een hard, hol omhulsel was, waaraan de sterren waren vastgemaakt. Het is waar dat de Griekse vertaling, de Septuaginta, een woord (stereoma) gebruikt, dat "iets vast" betekent. De Latijnse Vulgaat maakte daarvan het "firmamentum", dat ook als leenwoord "firmament" in moderne talen wordt gebruikt. Maar deze aanduidingen komen overeen met de mythologieën van de Grieken en Romeinen (?) en worden op geen enkele manier bevestigd door het geïnspireerde Hebreeuws. In tegenstelling hiermee hebben we in de Schrift het goddelijke perspectief, niet het menselijke perspectief. De laatste keek naar de zogenaamde hemel vanaf het aardoppervlak. God, die het hele universum vult, overziet de hele wereldruimten.

Het is nu bekend dat de atmosfeer bestaat uit een oceaan van lucht. Over de diepgang lopen de meningen uiteen. Het enige dat zeker is, is dat er een groot verschil is tussen deze zee van gas en die van water. Dit komt omdat water altijd dezelfde dichtheid heeft, terwijl lucht dunner en dunner wordt naarmate het verder van de aarde verwijderd is. Het wordt van bovenaf samengedrukt door de zwaarte van de hogere delen. Iedereen die een berg beklimt, weet hoe de luchtdruk afneemt naarmate je verder van de grond komt. Het gewicht van de gassen om ons heen op zeeniveau is ongeveer veertien pond (= 6,3882 kg) per vierkante inch (= 6,4516 vierkante cm.), maar benauwt ons zelden, omdat wij en andere wezens eraan zijn aangepast, terwijl we op grote hoogte niet kunnen bestaan.

Lucht lijkt echter op water, in één belangrijk opzicht: dat het onderscheidt van vaste stoffen. Het stroomt. Zowel gassen als vloeistoffen stromen over het aardoppervlak en vullen elke uitdieping. Als een inzinking geen zee, meer, vijver of rivierbedding is geworden, heeft de lucht zich erin geperst, ook al stijgt het veel hoger dan zelfs verdampt water.

Deze eigenschappen van de atmosfeer worden ons duidelijk gemaakt in de Hebreeuwse taal, die zo rijk is aan beelden. Want ze vergelijkt de lucht met de dunne metaallaag goud, zilver of koper, die plat gehamerd (gestempeld) is om de houten delen van de tabernakel te bedekken, evenals de gebeeldhouwde afgoden. Deze Hebreeuwse wortel "rqo", om te stempelen, wordt gebruikt als het zelfstandig naamwoord "rqio", voor de luchtlaag die de hele aarde omringt, net zoals de heilige muren en gebruiksvoorwerpen van het huis van aanbidding waren bekleed met een kostbare bedekking die erop was gehamerd. Op dezelfde manier is de atmosfeer een onuitsprekelijk waardevolle bedekking van het aardoppervlak, en het omhult het zo stevig, vult elke kleinste depressie, alsof het erop gestempeld is. Naast het licht is het de belangrijkste factor die het desolate en lege wrak tot een vruchtbare en het doel dienende woonplaats voor levende wezens heeft gemaakt.

De spotters van de laatste dagen hebben ten onrechte beweerd dat alle dingen doorgaan zoals aan het begin van de schepping, (2 Petrus 3 : 4) ook al geloven te veel mensen helemaal niet in de schepping. Ze merken ook niet op dat er vroeger hemelen waren, en een aarde, bestaande uit water en door water..., waardoor de wereld van die tijd, overspoeld met water, omkwam. De huidige hemelen en aarde zijn met vuur opgeslagen voor de Dag des Oordeels. Vreemd genoeg kan deze profetie voor de toekomst het voor ons gemakkelijker maken om dit verslag van het verleden te accepteren. Wat toen gold voor water, geldt nu voor vuur.

Dat er vuur of intense hitte is onder de aardkorst, wordt bewezen door zo ontelbaar bewijs dat niemand eraan kan twijfelen. Niet alleen zijn er vulkanen die vlammen en gloeiende massa's spuwen, er zijn gebieden bedekt met gestolde lava, een bewijs van vroegere activiteit van nu ter ziele gegane kraters. Ook op veel plaatsen, en vaak vooral in het hoge noorden, zoals in IJsland, ontstaan warmwaterbronnen, die gebruikt kunnen worden om hele plaatsen te verwarmen. Zelfs de stoffen die ons tegenwoordig vooral warmte geven, zoals olie en kolen, komen uit diepe schachten. Voordat de nieuwe aarde wordt geschapen op de dag van God, moeten de oude en al haar werken in het gloeiende vuur vergaan. (2 Petrus 3 : 12)

Dat er echter ook hitte aan de hemel is, kan niet worden betwist, want onze sterrenkijkers melden zulke intense graden van hitte, die op aarde ondenkbaar zijn. De bliksemschichten die worden geproduceerd door elektrische krachten in de atmosfeer zijn ook heet. Onder de eerste twee bazuin-oordelen verbrandt bijna een derde van alles op aarde en wordt een enorme berg, brandend van vuur, in zee gegooid. Zelfs de zon wordt gloeiend heet. (Openbaring 16 : 8) Wanneer Gog en Magog met hun legers tegen de geliefde stad optrekken, zullen ze door vuur uit de hemel worden verslonden. Maar dit alles is klein in vergelijking met de laatste grote brand, ter voorbereiding op de nieuwe hemel. Dan zullen de elementen zelf tot sintels vergaan.

Niet alle dingen zijn doorgestaan zoals ze in het begin waren. Dit geldt ook voor de wateren van de aarde. Ze veranderen nog steeds van locatie. Zelf zag ik de vorming van een meer dat later

verdween. Een ander dergelijk water in het zuiden van Californië schijnt, door de ligging van de bergen die het op een aanzienlijke afstand omringen, ooit tot die bergen gereikt te hebben, met een diepte van bijna 250 voet (= 76,2 meter) onder zeeniveau. Toen ik er voor het eerst was, was het helemaal opgedroogd. Toen gebeurde er op een dag iets geweldigs. Water uit de verre Colorado-rivier brak plotseling door en overstroomde het gebied opnieuw. Nu zou dit weer verdampt moeten zijn. Grote rivieren zetten [alluviale afzettingen](#) af rondom hun monding, zodat steden die vroeger aan zee lagen nu ver landinwaarts liggen. Regen spoelt constant modder en puin in de rivieren, die deze massa's vervolgens verder dragen.

"Waar kwamen de wateren van de zondvloed vandaan?" Deze vraag werd vaak gesteld door spotters. Het verslag is helder en duidelijk. God vertelde Noach dat het veertig dagen en nachten zou regenen. Letterlijk zou het zo iets zeggen als: "*... zijn alle fonteinen des groten afgronds opengebroken, en de sluizen des hemels geopend. En een plasregen was op de aarde veertig dagen en veertig nachten.*" (Genesis 7 : 11, 12) De wateren bevonden zich zowel boven als onder de laag van lucht, dat wil zeggen, waar de Schepper het had neergezet op de tweede dag van de aardevernieuwing. Het land verscheen pas de volgende dag. Daarvóór was er helemaal geen droog land. De hele aarde was bedekt met water. Daarboven was lucht, en daar weer boven was meer water, dit was voor de vloed boven de atmosfeer opgeslagen.

We kunnen ons moeilijk iets anders voorstellen dan de omstandigheden waaraan we gewend zijn. We zijn als de wijze medicijnman in de tropen die weigerde de "leugen" te geloven dat water zo hard als steen kon worden. In onze onwetendheid moeten we niets al te definitief beweren over hoe het water boven de luchtlaag werd gehouden. Bij de zondvloed kwam het als door kleine spleten naar beneden en druppelde geleidelijk als regen naar beneden. Wat zou de hemel in zo'n geval nat moeten zijn! En er zouden geïsoleerde stortregens zijn geweest, maar geen aanhoudende regen.

Een verwijzing naar de betekenis van het Hebreeuwse woord "arbe" is te vinden in Hosea 13 : 3 "*als rook uit de kloof*". Luther vertaalt hier "schoorsteen", wat toen nog niet bestond. Meestal werd houtskool verbrand in metalen bassins met voldoende openingen voor de schaarse rook die deze brandstof ontwikkelt. Kautsch vertaalt het woord met "rooster". Het idee is dat water in de vorm van regen door de luchtlaag sijpelde en deze als het ware doorboorde.

Eén van de theorieën die men als antwoord op onze vraag overwogen heeft, is dat, toen de wateren werden gescheiden door de luchtlaag, de bovenste grote ringen vormden, zoals die rond Saturnus. Ze omcirkelden de aarde in het equatoriale gebied en leken daardoor twee hemelen te vormen, één in het noorden en de andere in het zuiden, wat verklaart waarom het in het Hebreeuws altijd "de hemelen" (meervoud) is. Tijdens de zondvloed zijn deze ringen verbrijzeld en op de aarde uitgegoten. Maar deze verklaring heeft ook zijn zwakke punten. Zo'n gebeurtenis kan nauwelijks langdurige en gestage regen voortbrengen.

Een andere theorie is dat enorme hoeveelheden damp zich niet boven, maar in de hogere regionen van de atmosfeer hadden opgehoopt. Dit zou de voorwereldlijke mensen een zeer mild en gelijkmatig klimaat hebben gegeven, zodat ze veel langer leefden dan hun nakomelingen. Op de een of andere manier zou dat dampgewelf geleidelijk zijn afgekoeld,

zodat het in waterdruppels veranderde en op de grond viel. Het zwakste punt van deze verklaring is dat de dampen zich in, en niet boven, de atmosfeer bevonden.

Maar geloof heeft dergelijke interpretaties niet nodig. We herhalen deze theorieën niet om het geloof in de Bijbel te vergroten, maar om te laten zien hoe dwaas het is om niet te geloven als zelfs onwetende mensen zulke plausibele verklaringen kunnen bedenken.

Een opmerkelijk kenmerk in het verslag van het herstel van de aarde (*in Genesis 1*) zijn de zeven maal dat het woord "scheiding" voorkomt. God scheidde het licht van de duisternis. (vers 4) De luchtlag scheidde de bovenste wateren van de lagere. (6, 7) Toen werd het droge land gescheiden van de zeeën, hoewel het woord hier niet wordt gebruikt. Op de vierde dag scheidde de sterren zich tussen dag en nacht en tussen licht en duisternis (14, 18). Het is belangrijk om hier op te merken dat dag en licht blijven bestaan, terwijl nacht en duisternis zullen ophouden. (Openbaring 21 : 25; 22 : 5) Zo is het ook met de wateren. Op de nieuwe aarde is geen zee, maar er is de rivier van het leven (*stroom des levens*), terwijl die boven de aarde een vloed van dood waren geworden.

Hoe vergaand en onthullend deze interpretatiepoging ook is, ze laat mijns inziens de bewoordingen van het scheppingsverslag niet tot zijn recht komen, juist omdat ze gebaseerd is op de fundamenteel verkeerde Copernicaanse opvatting van het universum. Het Hebreeuwse woord "rakia" betekent volgens [Gesenius](#) allereerst "dat wat uitgebreid is" (van "raka": uitbreiden) dan de hemel, het uitspannel. Het Duitse woord "Ausdehnung" (uitdijen) wordt ook gebruikt door vertalers. Deze rakia, die God schiep te midden van de oerwateren, noemde God de hemelen. (Genesis 1 : 8) Het werkwoord raka heeft de basisbetekenis van duwen, slaan, stampen of wijd slaan (*verbreden, uitbreiden*). Het betekent alleen het uitspreiden van vaste lichamen, bijvoorbeeld de aarde, die God uitbreidt. (Psalm 136 : 6; Jesaja 42 : 5) Verder betekent dit werkwoord "raka" "hameren", vandaar dat het zelfstandig naamwoord voor tin ervan is afgeleid, gehamerd ijzer, het betekent immers: iets bedekken met een dunne plaat metaal. (Jesaja 40 : 19)

Dus als het woord "raka" en "rakia" alleen wordt gebruikt voor vaste lichamen, vooral metalen, dan kan het niet, zoals Knoch meent, verwijzen naar de luchthemel, zelfs als de lucht zich vastklampt aan alle oneffenheden van de aarde, zoals de gehamerde gouden plaat van de tempel zich vastklampt aan de muren. Ik geloof dat de hemel die God in de wateren maakte een metalen bol was, als het ware gehamerd, "*het werk van zijn vingers*". (Psalm 8 : 4) Tot dit "vaste gewelf", zoals Menge het vertaalt, behoorde een gordel van gas of lucht, die uitzette of rekte ("laat er zijn!"), zodat het de wateren uit elkaar duwde in de vorm van een ei of holle bol. Hierdoor ontstaan de "wateren boven het firmament" en de wateren "onder het firmament". De wateren boven het firmament zijn dus de zeeën die, gezien vanuit de onderste helft van de holle aarde, boven de in het midden zwevende hemelse bol uitsteken. Vanuit Europa gezien zouden dit de watermassa's zijn van het Zuidpoolgebied, de zuidelijke Stille Oceaan en de Atlantische Oceaan. Deze boog voor ons op de droge aarde "boven het luchtruim" zwevend in het midden. En deze watermassa's worden op hun plaats gehouden door dezelfde druk die ons mensen naar de aarde duwt. Bij gebrek aan een betere verklaring noemen we deze kracht "zwaartekracht". De leek denkt dat de professoren zich wel iets kunnen voorstellen, maar dat

is niet zo. Veeleer gaat vanuit het midden van de hemel een sterke onzichtbare stralingsdruk naar buiten, waarvan een deel is ontdekt in de "kosmische straling". Deze stralingsdruk drukt, naast de luchtdruk, het water en alle wezens op aarde stevig in hun positie.

Het Woord van God stelt duidelijk dat de wateren boven het firmament en de wateren onder het firmament gescheiden waren door de hemelse expansie. Het beschrijft de oorsprong van de holle wereld of aardse wereld. Het is onbegrijpelijk waarom de Schrift met de wateren boven het firmament andere, fijnere of lichtere wateren bedoelde, zoals alleen waterstofgassen, zoals sommige commentatoren zeggen. Water is water, wat geen water is, is damp of wolk of lucht. Al deze termen zijn ook in de Schrift bekend. Maar hier staat: water boven de vesting (niet: bovenwater!). Aangezien ten tijde van de schepping van de hemel geen droge aarde zichtbaar was, was het slechts een uitstulping van de watermassa's. Men zou de holle wereld niet treffender in een paar woorden kunnen beschrijven en versluieren dan met deze woorden: En God maakte het uitspannel van de hemel en scheidde de wateren onder dit uitspannel van de wateren die boven het uitspannel zijn. Stel je het voor als een ballon die wordt opgeblazen in een bak met water. Deze ballon scheidt vervolgens het water boven de ballon van het water onder de ballon. En zolang de druk in de ballon aanhoudt, blijven ook die uitpuilende wateren gescheiden.

Er is geen andere verklaring die recht doet aan de bewoording en betekenis van het scheppingsverhaal. De hemel bestaat niet alleen uit de luchthemel vlak boven de aarde, maar daarachter gaan andere sferen van de hemel schuil, waarover de Schrift vertelt. We weten dat de Schrift de hemelen in het meervoud noemt, en dat Paulus werd weggevoerd naar de derde hemel. Het is dus de leer van het Woord van God dat er meerdere hemelen zijn, misschien wel vele. Aan de andere kant is er maar één aarde, maar meerdere hemelen. Waar zouden deze te vinden zijn in de eindeloze kosmische ruimte van de Copernicanen? Hoe zouden ze van elkaar afgebakend zijn? Integendeel, de hemelen zijn concentrische ringen, bollen die in elkaar zijn genest rond een gemeenschappelijk centrum. De aarde is ook zo'n concentrische ring, een bolvormige schil, die rond het middelpunt van de hemel is gepositioneerd, en wij mensen leven aan de binnenkant van deze schil, met ons hoofd altijd naar het middelpunt van de hemel boven ons gericht, vanwege onze rechtopstaande positie.

Hemel en aarde verschillen van elkaar doordat de hemelen behoren tot de wereld die voor ons onzichtbaar is, terwijl de aarde behoort tot de wereld die voor ons zichtbaar is. Wat zichtbaar is, is vergankelijk. (2 Korinthe 4 : 18) "De aarde was woest en leeg" kan ook heel goed vertaald worden met: "De aarde was (of werd) vergankelijk en hol!" Alleen iets hols, een vat, kan leeg zijn! (Volgens Gesenius betekent "tohu" niet alleen woestijn, maar ook: ijdelheid, vergankelijkheid.) De "luchthemel" boven ons is niet de eigenlijke hemelse wereld, maar slechts een tussenwereld tussen de aarde en de hemel, die boven de atmosfeer beginnen en zich opstapelen. De sterren zijn lichten en tekens die voor ons vanuit de onzichtbare hemelse wereld zichtbaar zijn geworden om de tijdsdimensie voor de zichtbaarheid van de aarde te regelen en te ordenen. (Genesis 1 : 14) Tegelijkertijd echter zijn de sterren een teken dat de werkelijke hemelse werelden niet alleen uit gassen, maar uit vaste - metalen - lichtgevende stoffen bestaan. De hemelse kern van het universum in de holle aarde is een edelmetalen kern

als de werkelijke vaste-hemel of "firmament" boven ons met straten van "puur goud". (Openbaring 21 : 18-21)

In eerste instantie lijkt het absurd om tegelijkertijd over onzichtbaarheid en metalen te spreken! Voor onze aardse natuurlijke ervaring is onzichtbaarheid slechts een eigenschap van gasvormige staten van aggregatie (*samenvoeging tot een groter geheel*). Maar waarom zouden er geen onzichtbare metalen, hout, bomen, water, fruit, etc. zijn? Ja, volgens de wet van de correspondentie kunnen we zelfs beweren: Alle zichtbare materie heeft onzichtbare materie als voorwaarde. Dat wil zeggen: zichtbare metalen bestaan alleen omdat er onzichtbare metalen zijn

In elk geval leert de Bijbel deze erkenning, zoals blijkt uit de volgende passages: Openbaring 2 : 7; 7 : 15; 21 : 18, 21; 22 : 2 / Johannes 7 : 38; 14 : 2 / 2 Koningen 6 : 17 / Galalaten 4 : 26; en andere verzen.

Daarnaast kent onzichtbaarheid andere orden en "natuurwetten" dan zichtbaarheid. Transparant goud, zoals glas, bestaat niet in onze zichtbare wereld, maar wel in de onzichtbare wereld. Hetzelfde geldt voor de fruitbomen daar, die twaalf keer per jaar vruchten voortbrengen. De onzichtbaarheid bevat meer dimensies dan de driedimensionale zichtbare wereld. Wat onzichtbaar is, kan bijvoorbeeld niet worden gemeten met zichtbare massa's, ook al zitten de onzichtbare hemelen in een aardkorst met een theoretisch zichtbare diameter van ongeveer 12.000 km.

Welke uitdijingen, welke "leefruimte", welke "bestaanseisen" heeft God nodig en hebben de verschillende niveaus van het hemelse nodig? We weten het niet en kunnen het ons niet eens voorstellen, tenzij we het Woord van God als uitgangspunt nemen, dat is geest en leven, en het geestelijk beoordelen. D.w.z. we bewegen ons met de ogen van het geloof in de onzichtbare wereld, die begint met vier dimensies, maar veel meer dan vier dimensies bevatten kan!

In deze context is het interessant om op te merken dat gelovigen al hebben geprobeerd de verschillende hemelwerelden met verschillende dimensies, die zijn opgebouwd als trappen boven elkaar, of in elkaar, te verklaren. Dat gebeurt bijvoorbeeld in een boekje van Pastor Penkazki (Telos paperback) met de titel: "*Wo ist Gott? - Die Dimensionen Gottes*" (*Waar is God? - De dimensies van God*) aldus:

- De derde dimensie: onze huidige (zichtbare) wereld.
- De eerste en tweede dimensie: verloren werelden.
- De vierde dimensie (tijd wordt ruimte!): het rijk van de doden en de hel.
- De vijfde dimensie: het paradijs.
- De zesde en zevende dimensie: eeuwigheden.

Dit is een interessante poging om de onzichtbaarheid op een ordelijke en begripvolle manier te doorgronden. De nog onzichtbare, nieuwe, innerlijke mens in ons heeft deze dimensies in ieder geval al en groeit er steeds meer in. Ten slotte is er waarschijnlijk dimensieloze ruimte. De Kabbalah (Joodse geheime leer) spreekt hierover.

De onzichtbaarheid van de hemelen en het universele centrum is het juiste antwoord op alle naïeve vragen die herhaaldelijk worden gesteld over het "universum van de Bijbel" vanuit het oogpunt van zichtbaarheid, zoals: "Is er dan niet te weinig ruimte voor hemelen, engelen en God?" Of: "Dat is allemaal veel te klein!"

Wat is groot en klein in de onzichtbaarheid? Heeft de atoomwetenschap ons niet laten zien dat er binnen een zichtbare ruimte ter grootte van een speldenknop vele grote atomaire werelden zijn? Wat wij hier groot noemen, wordt voor God alleen maar opgeblazen en in werkelijkheid klein en zwak, en omgekeerd!

Het is interessant hoe de hedendaagse astronomie, met haar technische middelen, onbedoeld deze waarheid benadert. Eerst sprak ze over donkere eilanden van sterren, die golven uitzenden, voornamelijk geluidsgolven, maar geen lichtstralen meer. Toen deze donkere, vaste eilanden steeds vaker in de ruimte werden gevonden, werd er gezegd dat de ruimte tussen de stralende sterren helemaal niet leeg leek, maar dat massieve, dichte sterrenmuren grote stukken ruimte moeten hebben opgevuld! Dit is ontdekt door een nieuwe tak van astronomie, radioastronomie, die niet langer wordt belemmerd door slecht zicht, omdat het zich bezighoudt met onzichtbare stralen en golven.

Er wordt gezegd dat de "donkere wolken van kosmisch stof", die zich "opslaan in de ruimte", de straling van de erachter liggende sterren onderscheppen. De radiogolven dringen daarentegen door [terrestrische](#) en kosmische wolken zonder verzwakt te worden. Met behulp van krachtige radarontvangst-antennes is het nu mogelijk om deze bronnen van radiogolven in de ruimte nauwkeurig te lokaliseren. Deze "radiosterren" zijn geen individuele sterren, maar dichte nevels, die daarom geluidsgolven zouden uitzenden, geen lichtgolven. Op de internationale astronomen-conferentie in Rome in september 1952 baarde professor Baade van Mount Palomar, Verenigde Staten, groot opzien over twee elkaar binnendringende melkwegen (stelsels), in het heelal. Ze werden fotografisch gevonden op de plaats van een duidelijke radiostraling. Nadat ze de sterk radio-uitstralende Kreeft-nevel in Stier hadden herkend als het "overblijfsel" van de "supernova", die in 1054 helder scheen als een "nieuwe ster" (de exacte locatie aan de hemel werd gerapporteerd door Chinese astronomen uit die tijd), heeft men nu ontdekt dat ook van de nieuwe sterren van 1572 en 1604 nevelmassa's overblijven die radiogolven uitzenden.

Veelbetekenend zijn de resultaten van Franse onderzoekers, die met ultra-roodlicht gevoelige platen werkten en op hun foto's een onvoorstelbare opeenhoping van sterren aantroffen, die nog nooit eerder waren ontdekt, precies waar de kern van onze Melkweg verondersteld wordt te zijn (in de richting van het sterrenbeeld "Boogschutter"). Russische onderzoekers daarentegen gebruikten platen die gevoelig waren voor het licht van "waterstof" en vonden massa's van kosmische gasnevels, die grote delen van de hemel bedekten. De foto toont ze als lichtgevende vezels die door hun opstelling de indruk wekken deel uit te maken van een enorm magnetisch krachtveld.

Tegenwoordig zouden veel onderzoekers veel meer geïnteresseerd zijn in deze donkere vlekken in de ruimte dan in de heldere vlekken die sterren of nevels worden genoemd.

De onderzoekers zijn waarschijnlijk de buitenste schil van de metalen hemelkern tegengekomen, naar het bij uitstek vaste, dat onzichtbaar is, d.w.z. zwart. *"Ik bekleed de hemel met duisternis."* (Jesaja 50 : 3) De Elberfelder-vertaling schrijft: *"Ik kleed de hemelen in het zwart en maak een zak van doek tot hun bedekking."* Is die zak van doek wat astronomen vinden als gasvlekken en kosmische donkere wolken?

Het is nergens in tegenspraak met de Bijbel als men aanneemt dat de hemel een massieve metalen bol is, ijzer dat waarschijnlijk aan de buitenkant zwart is geworden, maar aan de binnenkant worden de metalen steeds waardevoller, edeler tot aan de gouden bekleding van de muren in het interieur van de tempel. Aan deze hemelse metalen bal zijn de vaste sterren bevestigd, elektrisch gloeiende, lichtgevende metaal-lichamen. Deze hemelbol draait in de ruimte, d.w.z. in de holle aarde, eens in de 24 uur om zichzelf heen en met deze de hele "vaste sterrenhemel". Tussen deze met sterren versierde hemelbol en de aardschil - of aardbol - strekken zich hemelse, gasvormige gebieden van de geestenrijken uit vanaf de aarde tot de hemel. Deze gashemel moet verschillende niveaus hebben, die boven elkaar en in elkaar zijn gerangschikt, omdat er gassen zijn met verschillende dichtheden!

Weet je het niet?

Hoor je het niet?

Was het je niet vanaf het begin verkondigd?

Heb je de grondvesting van de aarde niet begrepen?

Ik die boven het rond van de aarde zit,

En voor wie hun inwoners zijn als sprinkhanen;

Ik spreidde de lucht uit als een sluier

En spreid het uit als een tent om onder te leven.

(Jesaja 40 : 21, 22)

Statenvertaling (redactie):

Weet jijlieden niet? Hoort jij niet? Is het u van den beginne aan niet bekend gemaakt! Hebt gij op de grondvesten der aarde niet gelet?

Hij is het, Die daar zit boven den kloot der aarde, en derzelve inwoners zijn als sprinkhanen; Hij is het, Die de hemelen uitspant als een dunnen doek, en breidt ze uit als een tent, om te bewonen;

De hemel en de hemelen

Als je het concept van de hemel Bijbels wilt onderzoeken, kom je een merkwaardig feit tegen, dat zelfs door bijbelexperts heel weinig wordt overwogen. De Schrift geeft twee soorten hemelen. De ene noemt ze altijd in het meervoud "de hemelen", de andere zet ze in het enkelvoud "de hemel". In het Oude Testament hebben we bijna altijd te maken met alleen "de hemelen". In Deuteronomium 10 : 14 komen beide voor, en in 1 Koningen 8 : 27 bidt Salomo, bij de inwijding van de tempel, onder sterke inspiratie van de Geest: *"Maar zou God werkelijk op de aarde wonen? Zie, de hemelen en de hemel der hemelen kunnen U niet bevatten, hoeveel te minder dit huis dat ik gebouwd heb?"* Dus al in het Oude Testament zijn er de

hemelen, d.w.z. verschillende hemelen, en dan één hemel, die de hemel van deze vele hemelen is.

Het Nieuwe Testament neemt deze openbaring op en voert ze consequent door. Als we daar aandacht aan besteden, zal ons veel duidelijk worden. We mogen de demonisch geïnspireerde Copernicaanse opvatting van het universum echter niet op de achtergrond van ons denken houden. Dit eindeloze lege driedimensionale universum-concept van de geleerden is één van de grootste obstakels voor het begrijpen van Bijbelteksten. Als zuurdesem van de Griekse filosofie heeft het tot op de dag van vandaag bijna alle theologie, preken en bijbelstudies gezuurd. Als we naar boven denken, moeten we altijd naar binnen leren denken. Er is geen driedimensionale ruimtelijke oneindigheid van twee of meer miljard lichtjaren. Als we toestaan dat deze fout wortel schiet in ons denkvermogen en in onze verbeelding, dan duwen we de ware hemelen als het ware steeds verder van ons weg, zodat we ze nooit kunnen vinden. We missen dan de sleutel tot kennis!

In het Nieuwe Testament vinden we "de hemelen" op de ene plaats en "de hemel" op de andere. Bij nader onderzoek van de relevante passages kunnen we gemakkelijk zien dat "hemel" de eigenlijke troon van God is. Deze "enkelvoudige hemel" is om zo te zeggen de hemel van de "meervouds-hemelen". Dit wordt niet precies waargenomen in de Luther-vertaling, en in andere vertalingen ook niet, maar in de concordante vertaling van Knoch wordt dit belangrijke onderscheid betrouwbaar weergegeven. In de enkelvoudige hemel vinden we de met een vaste ster versierde hemelbol, de metalen hemel, in het centrum van de holle aarde. In de meervoudige hemelen vinden we de verschillende gas-hemelse sferen, die concentrisch afdalen van de hoogste hemel naar de aarde en haar luchtzee. Het zijn verschillende hemelniveaus of hemelwerelden boven elkaar, elk gedomineerd door één van de planeten die erin draaien. De hemel zelf (de hemel met één getal) is vandaag de dag voor onze ogen verborgen. Het is de hemel van de meervoudige hemelen of hemelse niveaus.

In Hebrëen 9 : 23 vinden we beide hemelgroepen duidelijk naast elkaar geplaatst. Er staat: *"Nu moesten de beelden van de dingen in de hemel gereinigd worden (door het vergieten van bloed, zie vers 22), maar de dingen van de hemel zelf door betere offers dan deze. Want de Christus is niet het met handen gemaakte heiligdom binnengegaan, een tegenbeeld van het ware, maar de hemel zelf, om nu voor het aangezicht van God voor ons te verschijnen ..."* Dat wil zeggen: in de hemelen zijn er dingen of voorbeelden of typen van de aardse tempel en zijn inrichting. Deze typen of voorbeelden in de hemelen kunnen niet worden gereinigd door het vergieten van bloed, zoals de aardse kopieën. Daarom ging Christus de hemel zelf binnen vóór de aangezicht van God, en door zijn ene offer voor altijd volmaakt gemaakt degenen die geheiligd worden.

In Mattheüs 3 : 16 komen duif en stem uit de hemelen. Mattheüs 5 : 12: *"Verheug u en wees blij, want uw beloning is groot in de hemelen."* Omdat de niveaus van de hemel en de bereikte beloningen verschillend zijn. Aan de andere kant in Mattheüs 6 : 26: *"Zie de vogels in de lucht."* Hier wordt de luchthemel bedoeld, direct boven de aarde, waarin de vogels vliegen. Het is hetzelfde in Mattheüs 16 : 3: *"... je weet hoe je het aangezicht van de hemel moet beoordelen..."* Mattheüs 18 : 10: *"Pas op dat je niet een van deze kleintjes veracht, want ik zeg*

je dat hun engelen in de hemelen altijd kijken naar het gezicht van mijn Vader die in de hemelen is." Dit gezicht van de Vader is precies de hemel der hemelen. Mattheüs 19 : 21: "*En je zult een schat in de hemel hebben.*" Zo ook Mattheüs 6 : 20: "*Maar verzamel schatten in de hemelen, want in de hemel of op de hemelse trede waar uw schat is, daar is ook uw hart,*" dat is: jouw ziel, het zijn. Daarentegen: De doop van Johannes, waar kwam die vandaan, uit de hemel of uit mensen? (Mattheüs 21 : 25) "*En wie zweert bij de hemel, zweert bij de troon van God en bij hem die erop zit.*" (Mattheüs 23 : 22) Uit deze passage zien we ook dat deze enkelvoudige hemel, de metalen kern en centrale hemel, de troon van God is, en niet de verschillende sferen van de hemel die zich concentrisch rond de troon van God uitbreiden naar de schil van de aarde.

"Maar onmiddellijk na de verdrukking van die dagen zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar licht niet geven, en de sterren zullen van dé hemel vallen, en de krachten der hemelen zullen wankelen." (Mattheüs 24 : 29) Dit is een van de meest onthullende passages, omdat daarin de lucht en de hemel samenkomen. De hemel als de troon van God is versierd met sterren, het is de metalen bal van de vaste sterren van de kernhemel, daarom kunnen en zullen de vaste sterren vanuit deze hemel naar beneden vallen, door alle hemelen naar beneden naar de schil van de aarde. Niet de planeten zullen naar beneden vallen. Dit zal de krachten van deze hemelse sferen doen schudden. De hemelse werelden zullen beven. "*En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen in de hemel ...*" (Mattheüs 24 : 30) We zagen en zien keer op keer dat de binnenste hemel, de troon van God met zijn sterrenversiering, wordt afgebeeld in het luchtgewelf dat we boven ons zien. De helft van de hemelbol met een vaste ster wordt weerspiegeld als een gewelf in de luchthemel boven de aarde. Dit wordt gedaan door de gebogen lichtstralen in de aarde. (vgl. 1 Korintiërs 13 : 12 en Genesis 9 : 13)

In Mattheüs 24 : 31 lezen we: "*En hij zal zijn engelen uitzenden met luid trompetgeschal, en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van de uiteinden van de hemel tot hun uiteinden.*" Er zijn uiteinden van de hemelse sferen in lengte, breedte, hoogte en diepte, "*van de vier winden*". Overal zijn de uitverkorenen.

We lezen over de hemelvaart van de Heer in Lukas 24 : 51: "*En het geschiedde, hen zegenend, dat hij van hen scheidde en werd opgenomen in de hemel.*" Dus steeg hij op naar de kern van de hemel, de troon van God. Tijdens deze hemelvaart ging Hij natuurlijk door alle hemelen, (Hebreeën 4 : 14) die zich centreren tussen de aarde en de hemelse troon van God. "*Hij is opgevaren boven alle hemelen om het heelal*" ("alle dingen"; red.) *te voltooien.*" (Efeze 4 : 10) In dit doorgaan door de hemelse gewesten ontdeed hij de vorstendommen en autoriteiten die daar heersten of ontwapende hij ze volledig, stelde ze openbaar tentoon en hield ze vast. Eén zegeviert over hen (Kolossenzen 2 : 15) Dus na Jezus' hemelvaart op aarde gebeurden er geweldige dingen in de hemelse werelden.

In Lukas 10 : 18 meldt de Heer: "*Ik zag satan als een bliksem uit de hemel vallen.*" Waar Gods troon in de hemel is, had satan toegang, maar hij viel neer, waarheen? Welnu, hij is tot op de dag van vandaag nog steeds niet op aarde aangekomen, hoewel Hij regeert over hen. Hij viel in een van de luchthemelen en vestigde zich daar. In Openbaring 12 : 7 wordt dit vollediger beschreven: "*En er was een strijd in dé hemel. Michaël en zijn engelen maken ruzie met de*

draak" (die wierp eerder een derde van de sterren van de hemel naar de aarde, Openbaring 12 : 4), "... *en de draak maakt ruzie en zijn engelen ...*" Het moment van deze val van Satan uit de kernhemel is niet met aardse middelen aan te geven. De Heer zag het al in het verleden, in de openbaring komt het weer voor in de tegenwoordige tijd, maar de openbaring is voor ons nog toekomst. We moeten niet vergeten dat er in de hemel geen tijd is, maar eeuwigheid, d.w.z. constant heden. Pas nadat de duivel op de aarde is geworpen, begint voor hem de tijd klok, die bij de aarde hoort, te tikken en hij weet dat hij weinig van deze tijd heeft. (Openbaring 12 : 12)

Volgens onze aardse tijdsopvattingen kan er in de hemel lang geleden iets zijn gebeurd dat op aarde nog geen effect heeft gehad, en vice versa. Satans val op aarde komt neer op zijn incarnatie in de Antichrist. Net zoals de afdaling van Jezus Christus naar de aarde neerkwam op zijn menswording op aarde. Satan zal zich tijdens zijn val uit de kernhemel, waar hij de broeders aanklaagde, in alle hemelsferen met klauwen en hardnekkig hebben verdedigd, dus de strijd wordt waarschijnlijk nog steeds in de hemelen uitgevochten. De Heer wacht aan de rechterhand van God totdat alle vijanden tot een voetbank voor zijn voeten zijn gemaakt. Die voetenbank is de aarde. (Mattheüs 5 : 35) Deze wachttijd en tijd van genade is gedurende tweeduizend jaar gemeten, volgens aardse ervaring. Maar nu komt er een einde aan. Daarom wordt het ook afgeblazen. 12 : 12: "*Verheug u daarom hemelen (meervoud!) en gij die daarin woont.*" (Of: "tenten hebt"). Want zodra de duivel uit de laatste sfeer van de hemel is gegooid, landt hij op aarde en zee en raast daar zijn woede uit. De grote verdrukking begint op aarde.

Volgens Johannes 6 : 32 e.v. is de Heer Jezus als het brood van God uit de kernhemel, de troonhemel van God, neergedaald, hij was er dus eerder, want het woord was bij God en het woord was God. Volgens Romeinen 1 : 18 wordt Gods toorn tegen al het onrecht en de goddeloosheid van de mensen geopenbaard vanaf deze troonhemel van God... Want daar in deze hemel is ook de wereld van vuur, waaruit herhaaldelijk vuur op de aarde is gevallen. (Lukas 9 : 54; Handelingen 2 : 3) Het Hebreeuwse woord voor hemel kan vertaald worden als: vuurwater! 2 Korintiërs 5 : 1 zegt: "*Want we weten dat als ons aardse tabernakel wordt vernietigd, we een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemel. Want hierin zuchten wij inderdaad, verlangend om bekleed te worden met onze woonplaats, die uit de hemel is.*" Dat wil zeggen: Er wacht ons een woning, die uit de hemel is gemaakt, zelfs uit God zelf, niet met handen gemaakt (zoals ons aardse lichaam). Dit aeonische huis staat nu voor ons klaar in de hemel. Dit komt overeen met Johannes 14 : 2: "*In het huis van mijn Vader zijn vele woningen...*" In het huis van de Vader is de hemel de troon, en de hemelen zijn de verdiepingen van vele woningen... "*Want David is niet in de hemel opgevaren ...*" (Handelingen 2 : 34) "*Jezus Christus, die de hemel zeker moet ontvangen tot de tijden van het herstel van alle dingen ...*" (Handelingen 3 : 21)

Toen Stefanus naar de hemel staarde, zag hij de hemel geopend en de Zoon des mensen staande aan de rechterhand van God. (Handelingen 7 : 56) Zo zag Stefanus door alle hemelse werelden naar de hemelse troon van God, waarin de Heer Jezus was binnengegaan. Deze passage bevestigt heel duidelijk dat het van de aarde via hemelse werelden naar Gods hemelse troon gaat. Vóór Damascus werd Paulus overschaduwd door het licht van de hemel vanuit de troonhemel, en daarom werd hij ook blind. Hier waren niet de hemelse werelden bij betrokken, maar alleen de hemel en zijn Heer. Petrus zag in Handelingen 10 : 11 evenzo de

hemelen geopend, en het linnen laken doek met "een zeker vat" kwam naar beneden met de stem. In Korinthe 12 : 2 beschrijft Paulus zijn opnames eerst in de derde hemel, dat is naar de derde van de hemelse werelden en later naar het paradijs, dat waarschijnlijk de laagste van de hemelse werelden is. Men wilde uit deze passage concluderen dat er maar drie hemelen en het paradijs waren. Maar er wordt niet gezegd dat Paulus werd weggevoerd naar de troon van God, maar alleen naar de derde van de meervoudige hemelen, en daar hoorde hij al onuitsprekelijke woorden. Hoger had hij het niet kunnen dragen. Uit het aantal planeten, d.w.z. de zeven sterren in de rechterhand van de Heer, (Openbaring 1 : 16) kan eerder worden geconcludeerd dat er ten minste zeven van zulke hemelwerelden zijn, die de Heer verdeelt onder de overwinnaars van de zeven kerktypen in de zeven zendbrieven aan het begin van Openbaring na hun reiniging van Satan en zijn leger. (Openbaring 2 : 28)

In Efeze 6 : 9 staat: *"En gij heren, doet hetzelfde tegen hen en houdt op met dreigen, wetende dat zowel u als uw Heer in de hemelen zijn en dat er bij Hem geen aanzien des persoons is."* Hoewel Christus op de troon hemel of hemel daarboven zit aan de rechterhand van de Vader, is hij tegelijkertijd aanwezig als Heer in de hemelen en aanwezig op aarde, overal waar twee of drie in zijn naam bijeen zijn. De hemel, de hemelen en de aarde worden geregeerd door de alomtegenwoordigheid van de Heer Jezus, want dat behoort tot "alle macht die hem gegeven is in hemel en op aarde". Ons burgerschap (burgerrecht) is in de hemelen. Dit betekent: ergens op een hemelse trede, in een van de hemelse gewesten, zal eens onze woonplaats zijn, voor de troon van God. Hetzelfde zegt Kolossenzen 1 : 5 met de woorden: *"Vanwege de hoop die voor u in de hemel is bewaard, waarvan u tevoren gehoord hebt in het woord van de waarheid van het evangelie..."* En 1 Petrus 1 : 4: *"Tot een onvergankelijke, onbevleete en onvergankelijke erfenis, die voor u is weggelegd in de hemelen..."* De Thessalonicenzen daarentegen wachtten op de komst van de Zoon van God uit de hemelen, blijkbaar op aarde. (1 Thessalonicenzen 1 : 10) Volgens 1 Thessalonicenzen 4 : 16 zal de Heer zelf uit de hemel neerdalen in de lucht, d.w.z. door de hemelen naar de lucht der aarde, waar de gelovigen dan zullen worden opgenomen. Omdat er hier opvallend "in de lucht" staat (niet: in de hemelen!), zal deze opname en het samenkomen met de Heer hierboven waarschijnlijk zichtbaar zijn voor de mensen op aarde.

Volgens Hebrëeën 7 : 26 en 8 : 1 is de Here Jezus, als hemelse Hogepriester, hoger dan de hemelen gekomen en is Hij gaan zitten aan de rechterhand van de troon der majesteit in de hemelen. In Hebrëeën 12 : 22 wordt in het hemelse Jeruzalem een hemelse feestbijeenkomst beschreven, waarin verschillende kringen uit de hemelse werelden worden genoemd: myriaden engelen, de algemene Gemeente, Gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemel zijn geschreven, geesten van de rechtvaardigen die volmaakt zijn geworden.² In Lukas 10 : 20 zegt de Heer tegen de discipelen: *"Maar verheug u dat uw namen in de hemel geschreven zijn."* Maar alleen minder belangrijken erkennen dit, de wijzen en slimmeriken doen dit niet.

² Redactie 2023: Uit deze Bijbeltekst blijkt dat het niet over verschillende groepen gaat, maar om één groep, die beschreven wordt met verschillende termen. *"Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en (= namelijk) de vele duizenden der engelen. Tot de algemene vergadering en (= namelijk) de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen."*

Hemel en hemelen worden geschud of bewogen, niet alleen de aarde volgens Hebrëen 12 : 26. In dit verband is de uitdrukking die meermaals voorkomt in het Oude Testament opmerkelijk: God boog de hemel en daalde neer! (2 Samuël 22 : 8; Psalm 18 : 10; 144 : 5) Dat zou dus een verhuizing zijn van de concentrische hemelsferen in de aarde, zoals een kogellager in een bolvormige schaal ronddraait. Dit is nog een bewijs van de hemelse wereld binnen de schil van de aarde, want wat betekent de uitdrukking "hij boog de hemelen" in de oneindige ruimte? Volgens 2 Petrus 3 : 12 zullen op de "Dag van God" de hemelen in vuur en vlam staan, opgelost worden en de elementen zullen door brand smelten. Dan zullen er nieuwe hemelen (meervoud) en een nieuwe aarde komen, waarin gerechtigheid zal wonen. Dus het zal niet de hemel, Is de troon van God, zijn die zal verbranden, maar de hemelen rondom de hemel, zullen een vuur-transformatieproces doormaken, want we zullen allemaal veranderd worden. (1 Korinthe 15 : 51)

Hemelse dingen komen bijzonder vaak voor in Openbaring. Daar vinden we in Openbaring 4 : 1 e.v. het middelpunt van de hemeltrouwen beschreven en concentrisch om dit middelpunt de hemelse werelden, de 24 tronen, en verder de zeven geesten van God en tenslotte een glazen zee, dat is het niets, in de lege ruimte, miljarden lichtjaren. Dit doet denken aan de opmerking van de ongelovige dokter Virchow dat hij al zo vaak menselijke lichamen had geopereerd en doorzocht en geen ziel had gevonden!

We zien in Openbaring 8 : 1 e.v. de zeven planeten of engelen die op de trompet blazen, de een na de ander, beginnend van boven naar beneden tot de zevende. Hoe bergen en sterren vanuit de lucht naar de aarde of in de zee vallen. De twee levend gemaakte getuigen stijgen op naar de hemel in de wolk. (Openbaring 11 : 12) De tempel van God is zichtbaar in de hemel. (Openbaring 11 : 19) Tussen de vierde en vijfde planetaire sferen vliegt een adelaar door de middelste hemel en predikt een eeuwig evangelie. (Openbaring 14 : 6) Ten slotte, in Openbaring 19 : 11, gaat de hemel open en daalt het goddelijke leger neer op de aarde op witte paarden. In Openbaring 20 : 11 verdwijnen de aarde en de hemel, de hemel is al door vuur gegrepen en opgelost. Hiervoor ontstaat de grote witte troon voor het laatste oordeel en een poel des vuurs, en dan in Openbaring 21 : 1 e.v. een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, net als in 2 Petrus 3 : 13 ook aangekondigd had.

Wie denkt: hoe klein wordt toch alles, als het het middelpunt van het heelal de hemelse troon van God nadert, denkt nog steeds in driedimensionale, aardse termen. Wat wij hier "klein" noemen, wordt enorm, majestueus groot door toevoeging van verdere dimensies. Juist hier moet men geestelijk gericht zijn en niet naar de mens, d.w.z. oordelen.

De vuurwereld en haar bewoners

We hebben de locatie en vorm van de hemelen en van de hemel herkend. De hemel is een centrum waaromheen de hemelen en ten slotte de aarde gerangschikt zijn als concentrische bollen of bolvormige werelden. Voor zover onze verbeelding materie-gericht blijft, zal ze zich een grote bol of een ei voorstellen, omdat onze menselijke verbeelding zich alleen uitstrekt tot de derde dimensie en dus elk beeld op zichzelf compleet is.

Waar echter onze beeldende verbeeldingskracht ophoudt, kan het geloof als het oog verder doordringen in het onzichtbare en, gelovig, de verdere verbanden of dimensies vatten. De verdere dimensie begint waar ons begrip eindigt, dat is daar waar we zeggen: "*Het is onmogelijk of absurd of ondenkbaar dat de hemelse werelden in steeds kleinere ruimte zouden bestaan dan de aardse wereld.*"

De hemelen zijn nu, volgens het Woord van God, vurige werelden, dichtbevolkt en bewoond. We kunnen de aarde de waterwereld noemen, omdat het basiselement water is, het ook uit water bestaat en op water rust (Psalm 24 : 2 etc.) en leven erop is niet mogelijk zonder water. We kunnen de hemelen ook vuurwerelden noemen, omdat hun element vuur is. We lezen keer op keer in het Oude Testament: Vuur viel uit de hemel! Ook het Hebreeuwse woord voor hemel: "Shamajim" bevat het woord vuur, het kan vertaald worden: vurig water of zee van vuur!

Allereerst herkenden we de wateren boven het firmament of de expansie als de ronding of bolling van de aarde naar boven, wat betekent dat er altijd water boven het firmament is voor elke persoon op aarde. Daarnaast kan dit woord echter ook zo opgevat worden dat er naar binnen toe, in de hemelen, water is, gasvormig of vurig, gewoon hemels water.

Voor het Bijbelse universum hebben we al erkend als een principe van alle overweging: naar boven gaat het altijd naar binnen, en naar beneden gaat het altijd tegelijkertijd naar buiten. We moeten ons aan deze fundamentele wet houden, want het omvat de meest perfecte lichaamsvorm die er is: de bol. Waar de Voorhof is, is buiten. Waar het Allerheiligste is, is binnen. Van een bolvormige schil kan het alleen naar binnen omhoog gaan, het Heilige der Heiligen in, niet naar buiten, weg van het middelpunt van de bol!

Omdat alles op aarde een vergelijking is, wordt het zout in de zee op aarde voor ons een type van het vuur dat in de zee boven is. Zout heeft een scherpe, verterende reinigende kracht, het is een goed beeld van vuur. En wat zou er worden van het uitgestrekte water in de zee als er geen corrosie-werend zout in zat? De kristalheldere zee erboven heeft ook vuur in zich om schoon te blijven. De wateren boven, boven het fort, zijn zo "licht" omdat ze in een meer gasvormige toestand zijn, maar vooral omdat ze vermengd zijn met vuur. Vuur brandt echter altijd naar boven, heeft reliëf erin, zoals we hebben gezien. Maar de wateren onder het firmament is zwaar, ze hebben geen vuur, het zout is slechts een aards substituut voor vuur, dat het water nog zwaarder maakt. En het is veelbetekenend dat zelfs zwaarder water dan natuurlijk water nodig is voor atoom-splitsing, aardse wateren. Dit "[zwaar water](#)" moet tegen hoge kosten kunstmatig worden geproduceerd. In tegenstelling tot de lichte, vurige hemelse wateren en de normale menselijke of aardse wateren, zou je het heel goed duivelswater kunnen noemen...

In Psalm 148 : 4 lezen we: *Looft Hem, gij hemelen der hemelen! en gij wateren, die boven de hemelen zijt!* (wat betekent dat deze wateren boven de hemelen zijn, maar onder de hemel, want de hemel in het middelpunt is de hemel der hemelen). De [apocriefen](#) weten ook van de wateren boven, bijvoorbeeld in "*Gesang der drei Männer im Feuerofen*" ("*Lied van de drie mannen in de vurige oven*"), vers 37, staat: *Alle wateren in de lucht boven, prijs de Heer, prijs en verheerlijk hem voor altijd!*

Door de waarneming van deze twee elementen, vuur en water, krijgen we nu belangrijke informatie. Water is het zichtbare resultaat van de vereniging van twee (onzichtbare) gassen, d.w.z. entiteiten uit de onzichtbare wereld: waterstof en zuurstof. Dit is de zichtbaarheid, d.w.z. het resultaat van de op aarde geboren vereniging van waterstof met zuurstof = water. Dat bezit, bij normale temperatuur en in zijn nabijheid, het onverzadigbare verlangen en het streven om altijd naar het laagste punt te lopen, en dat betekent: altijd te streven naar de grootste afstand van God, weg van het centrum van het universum. Want wat van het hoge en dus van het centrum af naar de diepte streeft, vlucht voor God, die hoog en in het heiligdom woont. Water heeft de neiging om naar buiten of naar beneden weg te vluchten van het centrum, sinds het gescheiden was van vuur. En deze scheiding is onnatuurlijk of ongoddelijk, d.w.z. het komt overeen met de val van de mens in de oorspronkelijke schepping. (Genesis 1 : 2) Want voorheen en in de volkomenheid zijn water en vuur met elkaar verenigd.

Voor ons gevallen mensen maakt het deel uit van de "natuur" dat water en vuur dodelijke vijanden zijn, als je ze probeert te verenigen sterft ofwel het water door verdamping of het vuur door uit te doven. Maar we mogen nooit de natuurlijke omstandigheden van onze gevallen wereld accepteren als feiten die in orde zijn en waarvan verandering noch mogelijk noch wenselijk zou zijn. Integendeel, we moeten achter alle natuurlijke fenomenen het grote vraagteken van de zondeval plaatsen.

We erkennen dat water een hemel-geboorte is, door zijn vermogen om leven te wekken en te bevorderen, zelfs in de meest afgelegen delen van de aarde, om het te zuiveren en uiteindelijk, met behulp van vuur, terug te stijgen naar waar het vandaan kwam. Water is werkelijk het beeld van hem die kwam zoeken wat verloren was, die afdaalde naar de laagste plaatsen op aarde, maar die vervolgens door het vurige oordeel van het kruis weer opklom naar de troon van God, zodat hij het heelal vulde. Water is als de verloren zoon die wegrent van het vaderhuis en steeds dieper weg zakt, altijd het laagste punt zoekt en verspilt daarmee zijn vermogen, zijn vitaliteit, zijn verkwikkingskracht voor anderen. Water heeft een verborgen gevoel van opoffering, want als het de grootst mogelijke diepte inloopt, loopt het altijd uit op de goddelijke toorn, die iedereen ondervindt die ver van God verwijderd is en eens omzet in de terugkeer naar God. Water loopt naar de wortels en drijft tegelijkertijd de plant omhoog. Daarom brengt de Heer Jezus ook het water des levens: en daarom moet men ook met water gedoopt worden tot boetedoening, d.w.z. tot bekering. De hoer zit aan vele wateren, maar ze zal verbranden! (Openbaring 17 : 15) Er zijn ook wateren des doods en stromen Belials, in tegenstelling tot het levende water of het water des levens (Psalm 18 : 5) en hun inwoners, staat er in Job 26 : 5.

Het leven op aarde, waarvan het element water is, is dus het vleselijke leven dat zich wil doen gelden in het ver-weg-zijn van God en in vijandschap met God. Maar alleen water is niet genoeg, er is ook licht nodig. Licht is een middel om de waarheid te onthullen. "*Zend uw licht en uw waarheid!*" (Psalm 43 : 3) Het eerste wat de Geest van God uitbroedde over de stromende wateren van de diepte was het zenden van het licht: "Laat er licht zijn!" Water en licht ontwakten dan samen het leven op aarde. We hebben ontdekt dat water een splitsing is van vuur, van vuurwater, het is dus een drager van goddelijke hemelse gaven en krachten op zijn weg naar de diepten. Licht is nu een verdere scheiding van het hemelse vuurlicht, het is de verschijning en weerkaatsing van het hemelse vuur en tevens de drager van goddelijke,

hemelse gaven en krachten. Beide, licht en water, vullen elkaar aan, in beide zijn ook vernietigingskrachten voor het vleeselijke leven op aarde.

Er is een opvallende relatie tussen licht en water. We spreken van lichtstromen en lichtvloed, van lichtgolven en lichtbronnen en zeeën van licht. Komt het licht op de een of andere manier van het water boven het firmament? Als de plant water heeft, heeft hij alleen licht nodig om te gedijen. Licht wordt dag en water wordt de zee. Wanneer het licht verdwijnt, valt de nacht, maar individuele lichten schijnen. Wanneer de zee ophoudt, wordt het droog land, maar waarin individuele bronnen en stromen vloeien. Licht is ook nodig voor zuivering, net zoals water. Licht kan ook tot de grootste diepten doordringen, het bevat alle gekleurde zouten! Toen de Geest van God over de wateren broedde, schiep Hij eerst het licht. Uit water en geest is er lichtgeboorte! Licht is een verbindend medium, een goddelijke boodschapper tussen water en geest, tussen hemel en aarde, tussen de zichtbare en onzichtbare wereld.

Doordat het licht gescheiden is van het vuur, kan het ook als water tot in de diepte doordringen, heeft het een levengevende en instandhoudende werking. Het vuur zelf zou het aardse leven in de kiem vernietigen. Het leven dat ver van vuur is, d.w.z. vanuit het centrum en dus uit God is, ontstaat en groeit, is het leven op aarde, in het vlees, in stand gehouden door Gods boodschappers en Gods water- en lichtkrachten, met als doel ooit levensvatbaar te worden als geestelijk lichaam voor de vuurwereld zelf.

Het leven is altijd vuur, altijd vlam, alleen deze vlam op aarde is nog zwak, niet van zichzelf bewust en smeult verscholen achter een gordijn van vlees en bloed. *"De geest van de mens is een lamp van Jehovah, die alle kamers van het lichaam doordringt."* (Spreuken 20 : 27) Deze door God gegeven vlam van vuur, de ziel-geest in ons, moet zich bewust worden van zijn goddelijkheid door geestgeneratie en door spirituele groei in staat worden te bestaan voor de hemelse wereld van vuur. Van alle verklaringen voor de term "leven" is de verklaring met "vuur" de meest juiste, omdat het de oorsprong van leven of vuur uit de hemelse gewesten en dus van God uitdrukt.

Hierdoor zal het leven, de van God afkomstige vuurgeest, nooit rusten in de mens totdat het wordt gevoed door vuurvoedsel, d.w.z. wordt gevoed en verzadigd door de Geest zelf. Licht en water zijn slechts tijdelijke eerste voeding, ze komen overeen met melk voor kleine kinderen.

In tegenstelling tot water bestaat vuur uit de karaktereigenschap altijd naar de hoogten te streven, vanuit de diepten naar boven wegbranden. Wie het water "kent", kent de diepten, wie het vuur "kent", kent de hoogten. (Efeze 3 : 18) Dus als vuurlicht het element is van de hemelse werelden van licht en vuur, dan is wat kenmerkend is voor al het hemelse altijd naar omhoog streven, naar het centrum, brandend naar God toe. In het vuurwater of in het waterige vuur, d.w.z. in de vereniging van deze twee scheppingen van God, hoogte en diepte, zou het geestelijk-lichamelijke vermogen aanwezig zijn om op en neer te reizen in het universum, op en neer in elke diepte. Alleen het spirituele lichaam kan het universum met al zijn dimensies vullen. In de afscheiding echter kan het waterleven of het dierlijke leven in het vlees alleen maar naar beneden streven of zich ontwikkelen, het vuurleven van de hemelingen alleen naar boven. Maar het geestelijk-lichamelijke leven verenigt eenmaal beide levensvormen en zal dus gezag

hebben in hemel en op aarde. Om dit te doen, moet het eerst door het water en ook door het vuurleven en het ervaren zijn gegaan. Want iedereen zal met vuur gezouten worden! (Markus 9 : 49) Omdat we uit de hemelse werelden komen - want we zijn van het goddelijke ras - hebben we in ons het altijd brandende vuur van Gods verlangen naar de eeuwigheid, en omdat we ook in het vlees zijn, hebben we de gelegenheid om de diepten te ervaren en te ondergaan, die ons later superieur zullen maken aan alle hemelbewoners, die het leven in de diepten van de aarde nog niet achter zich hebben gelaten, d.w.z. nog niet doorstaan hebben.

Is het de weg van alle hemelse dingen, d.w.z. van de vuurwereldse wezens, om zich te onttrekken en een of meerdere keren door de wateren van het aardse leven en bestaan in het vlees te gaan? Dan zou tenminste worden uitgelegd waarom er zoveel geboorten op aarde zijn, waarom "de sterren op aarde vallen" en waar de vele zielen, die op aarde geboren worden, vandaan komen. Het zou dan een geweldige uitwisseling of cyclus zijn vanuit de hemelse gewesten naar de aarde en nog dieper, of zelfs meer naar buiten dan de aarde en weer omhoog, een cyclus van geboorte waarvan het uiteindelijke doel het spirituele lichaam is, d.w.z. de wezenlijke vereniging van de zoekende, uiterlijk reinigende, liefdevolle diepe krachten van het water met de vele meer liefdevol, ijveriger, aanbidde, innerlijk reinigend, verterende hoge vuurkrachten in een sfeer van bewustzijn of persoonlijkheid. Van water en geest! Dit zou de opkomst van nieuwe goden of zonen van God beschrijven!

Volgens dit zouden de hemelen worden bewoond door wezens die de lijdensweg door de aardse waterwereld al hebben voltooid en door andere vuurwezens die deze weg nog voor zich hebben, waarvan de elementen de wetten van vuur en de vuurwerelden zijn, maar die verlangend zijn om in het geheim van de transformatie van het spirituele lichaam te kijken, die plaatsvindt door de zondige menselijke geboorte en de mogelijke wedergeboorte uit water en geest. Dit komt ook overeen met alle uitspraken in de Schrift. Ze zeggen dat er hemelse bewoners zijn, engelen, aartsengelen, cherubijnen, serafijnen, geesten, sterren, hemelse heerscharen, maar ze zeggen ook dat de geestzielen van dode mensen ook boven (met de Heer) zijn, of ze nu slapen of wakker zijn. Er vond ook een afvalligheid van God plaats onder de vuurwezens die voor de hemelse werelden waren geschapen, zodat daaruit donkere vuurwezens voortkwamen, die niettemin een zetel en een plaats hebben om tot het einde der tijden in de hemelse werelden te leven. "...; *dwalende sterren, denwelken de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt... natuurlijke [mensen], den Geest niet hebbende!*" (Judas 13, 19) In feite hebben astronomen allang "donkere sterren" ontdekt, en inderdaad in grote aantallen. Overigens kan het Griekse woord "planeet" worden vertaald als zwervende of dolende ster. Er zijn donkere, d.w.z. niet-lichtgevende, niet-stralende planeten! Hoe wist Judas dat toen? Pas in de eindtijd, na een gevecht, zullen Satan en zijn engelen en sterren vanuit de hemel naar de aarde worden geworpen en de gelovigen zullen worden getransformeerd en opgenomen.

Geest van God is het langzame, tedere, zachte medium van de zelfcommunicatie van God, die een verterend vuur is, d.w.z. een vuur dat vleeszielen verteert of ze als offer wil hebben. De geest kan langzaam opgroeien in de vleselijke mens, waarbij het vlees of de uiterlijke mens slechts langzaam sterft of vergaat en dan latere geestelijke volwassenheid geestelijk-fysieke vuurwezens aantrekt. Geest is een uitstraling van Gods gezag. Zodra de geest van God niet

langer actief is als een instrument van zelfcommunicatie van het goddelijke vuurwezen, zal het vuurwezen van God rechtstreeks de aarde en haar vleesleven raken als toorn van God zonder het hogepriesterlijke bemiddelingswerk van de geest en oordeel het door middel van brandende vernietiging op de dag van de Heer. Degene die dit nu stopt is de Geest van God, die de wereld zal overtuigen zolang de Heilsdag duurt! De Here is de Geest.

"De sterren zullen uit de hemel vallen"

De sterren zijn, samen met de zon en de maan, van bijzonder belang voor onze studie van het universum van de Bijbel, omdat zij de enige tekenen zijn die voor ons zichtbaar zijn uit de bovenste verdieping van de hemelse werelden. Volgens Genesis 1 : 14, 15 worden ze geplaatst als lichtgevende tekens in het uitspansel van de hemel, d.w.z. als aankondiging en communicatie van wat komen gaat, en als uurwerk. Letterlijk vertaald betekent ster: stralend, glinsterend, stralend. Er zijn wezens met duidelijk omschreven taken voor de aarde, die het leger van de hemel vormen. Zeven sterren zijn in de rechterhand van de Heer aan het begin van de dag des Heren. (Openbaring 1 : 16) En de grote rode draak werpt een derde van de sterren van de hemel op aarde. (Openbaring 12 : 4) De sterren van de hemel zullen op de aarde vallen (Mattheüs 24 : 29; Markus 13 : 25; Openbaring 6 : 13) Uit deze formuleringen kan worden afgeleid dat alle sterren waarschijnlijk ooit op aarde zullen vallen, want als er een harde wind waait, vallen alle verschrompelde vijgen van de boom. Na Jesaja 34 : 4 zal in de toorn van de Heer alle heerscharen van de hemel wegsmelten... al hun heerscharen zullen neervallen. In Daniël 8 : 10 vinden we een opmerkelijk verschil tussen ster en hemelse gastheer. De kleine hoorn groeit *"en wordt groot tot aan het leger van de hemel, en het wierp het leger en de sterren op de aarde en vertrapte ze onder de voet."* Daarna is het leger van de hemel zelfs groter dan het aantal zichtbare sterren. Volgens Daniël 12 : 3 zullen in de duizend jaren na de opstanding de verstandigen, eenmaal schijnen als de pracht van het firmament, en die velen naar gerechtigheid leiden als de sterren voor eeuwig en altijd. Nieuwe sterren met nieuwe sterrenglans, er vindt een sterwisseling of uitwisseling plaats.

Hieruit is het ons duidelijk dat de sterren levende wezens zijn, hun glans is hun lofprijs aan God, wiens stem of muziek we niet meer kunnen horen met onze gevallen oren, hun val op aarde is hun afvalligheid, hun sterven, hun weggaan van God naar God-verlatenheid. Uit Openbaring 1 : 20, *"De zeven sterren zijn engelen van de zeven kerken"*, kunnen we leren dat de sterren zoals we ze zien de sprankelende, glinsterende lichamen of huizen van engelen en geesten zijn. En uit de val van de sterren op de aarde, die we in elke "vallende ster" bevestigd vinden, kunnen we zien dat er bij de sterren net zo goed een afval van God, en dus de dood, moet zijn als bij ons mensen. Maar dood betekent altijd: oordeel of scheiding, ontbinding in de afzonderlijke componenten. Bij de dood lost de menselijke persoonlijkheid op in de componenten ziel of geest, ziel en lichaam. Zoals de dood de ontbinding van de delen betekent, zo is het leven of de opstanding de vereniging van de (toen gereinigde) delen. Als ze vallen of afvallen naar de aarde vallen, zullen de sterrenwezens ook hun dood doormaken door de scheiding van geest en lichaam, de sterrengeest verliest zijn sterrenlichaam, dat als een "meteoor", een uitgebrande metaalmassa, naar de aarde of de zee valt, terwijl de geest als Satans engel of als demon zijn bestaan voortzet in hemelse en atmosferische gewesten, omdat er sterren zijn van vele verschillende groottes en helderheden.

Als er stellaire sterfgevallen waren, dan zouden er ook stellaire geboorten moeten zijn. De astronomen spreken echt van stergeboorte of -ontstaan, ze noemen het krachtige opflakkeren van een explosie, een uitbarsting van licht in een sterrenbeeld, een "nova" en denken dat zo'n nova (die helderder schijnt dan de zon!) ontstaat door de vereniging van voorheen afzonderlijke sterren of sternevels. In ieder geval moet het een krachtig chemisch proces zijn, dat plaatsvindt met de sterkste ontwikkeling van licht. De oude Duitsers leerden, net als andere oude primitieve volkeren, dat elke keer dat een klein kind wordt geboren op aarde, in de hemel zijn kleine ster wordt gevormd. Interessant daaraan is vooral de relatie die tot stand is gebracht tussen de wereld van de sterren en de wereld van de mensen. Er is meer waarheid in de zogenaamde wereld van legendes van de Ouden, dan in het geheel van de moderne wetenschap en haar misgeboorte, genaamd technologie.

We herkennen ook een bijzondere band tussen de ster en de mens, omdat de sterren volgens het scheppingsverhaal de taak hebben om tijden, dagen en jaren voor de mens in te delen, dus ze hebben ook iets te maken met de tijdsperioden van de mens geboorte en dood, die de astrologen van oudsher wel herkennen door te zoeken naar de sterren en hun positie bij de geboorte van de mens. Astrologie bevat tot op de dag van vandaag de herinnering dat er hechte relaties en mysterieuze verbindingen zijn tussen sterren en mensen. De Bijbel bevestigt dit op sommige plaatsen. Enerzijds werden volgens Deuteronomium 4 : 19 de sterren aan de heidenen of naties gegeven, terwijl Israël hogere openbaringen ontving, namelijk het schrijven van de wet op steen, wat hoger is dan het schrijven van de sterren op het uitspansel van hemel.

God zal Abraham enorm vermeerderen, zoals de sterren aan de hemel. (Genesis 22 : 17) Dus de sterren vermenigvuldigen of vermenigvuldigen zich, net als mensen! Bileam moet in Numeri 24 : 17 profeteren dat er een ster uit Jakob zal opkomen, letterlijk: *Een ster zal uit Jakob voortkomen*. Tot nu toe werd dit altijd "figuurlijk" of poëtisch opgevat, zoals we doen met dingen die we anders niet begrijpen. Maar er zit veel verborgen in de uitdrukking "Ster van Jakob". God had Bileam ook kunnen laten zeggen: een telg of zaad van Jakob. Ook hier is het belangrijk om de plek letterlijk te nemen. De ster is identiek aan de Heer Jezus of aan zijn ster, die de wijzen uit het oosten zagen en gebruikten als een gids naar Bethlehem om het Kindje te aanbidden. Een ster zal voortkomen uit Jakob, wat betekent dat een mens geboren zal worden uit de lijn van Jakob, en deze geboorte zal worden voorafgegaan door de opkomst van een ster. Als er op aarde voortplanting en geboorte plaatsvindt, vinden er tegelijkertijd bewegingen plaats in de sterren! Op aarde komt een kind uit de moeder tevoorschijn, of daarvoor komt het zaad uit de vader, en een ster komt van boven, wat causaal verbonden is met de geboorte op aarde. Als dat het geval was met de geboorte van Jezus, dan zal het waarschijnlijk hetzelfde zijn met de geboorten van alle mensen, alleen zijn het dan kleinere, minder belangrijke sterren die tevoorschijn komen.

"En zie", zegt Mozes in Deuteronomium 1 : 10, "*Jehovah, uw God, heeft u enorm vergroot, en zie, u bent als de sterren aan de hemel in menigte vandaag.*" Richteren 5 : 20 maakt vooral duidelijk hoe de sterren omgaan met wat er op aarde gebeurt in de menselijke wereld: "*De sterren in hun banen vochten tegen Sisera.*" Hoe deden ze dat? Schoten ze stralen neer? Hebben ze de sterren van Deborah en Barak en Jaël beïnvloed of geleid? Wat een plaats voor

astrologen! In ieder geval kunnen sterren tussenbeide komen tijdens gevechten op aarde. Aangezien hier staat "uit hun baan", zullen vooral de planeten worden bedoeld, maar ook de vaste sterren hebben hun sporen. God telt de sterren in Psalm 147 : 4 en geeft ze een naam, en in Psalm 148 : 3 wordt aan alle stralende sterren gevraagd om God te loven. Dat heeft alleen zin in het geval van hoge, levende wezens, net als de passage in Job 25 : 5 dat de sterren niet zuiver zijn in de ogen van God, net zo min als mensen dat zijn.

In 1 Korinthe 15 : 41 en 42 bevestigt de apostel Paulus de nauwe band tussen sterren en mensen door te zeggen: "... want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster." "Alzo zal ook de opstanding der doden zijn." Volgens dit is zo'n sterrenlichaam een geestelijk lichaam, het lichaam van de hemelen. (1 Korintiërs 15 : 48) Door de opstanding van de doden ontstaan dus sterren van verschillende schittering of pracht, zoals ook Daniël 12 : 3 bevestigt. Hier hebben we heel duidelijk schriftuurlijk bewijs dat mensen sterren worden, d.w.z. hemelse wezens met het glorieuze licht van sterren, die constant kunnen schijnen in de nacht van goddeloosheid en afstand tot God. Edelstenen worden ze genoemd in 1 Korinthe 3 : 12, in Ezechiël 28 : 14 vurige stenen. Net zoals de zeven gemeenschappen in Azië zeven sterren hebben, die overeenkomen met hen in de hemel en de verblijfplaats zijn van hun engelen, zo heeft elke persoon en elk volk een correspondentie in de wereld van sterren. Zullen het vooral de sterren van goddeloze mensen zijn die dan uit de hemel op aarde zullen vallen? Hoeveel hemellichamen liggen er al verbrijzeld als meteoren op de aarde en in de diepten van de zeeën, waar ze verdorren, zoals de lichamen van mensen rotten in het graf? Alleen al het verweringsproces van deze sterrenlichamen duurt eeuwen! Trouwens, wie controleert deze voortdurende sterrenval op aarde op zo'n manier dat er geen meteor op steden of dorpen valt, ze vallen allemaal gewoon in de zee of in de eenzame woestijn?

De Bijbelse behandeling van het onderwerp "sterren" biedt het sterkste bewijs van de onjuistheid van de huidige wetenschappelijke kijk op het universum. Want de Bijbel zegt dat de sterren van de hemel op de aarde zullen vallen. Er zijn twee waarheden hierin:

1. de sterren zijn geen werelden zo groot of groter dan de aarde, maar ze zijn allemaal veel kleiner, zodat ze op de aarde kunnen vallen, zonder daar veel schade aan te richten.
2. de sterren, als ze kunnen vallen, kunnen nergens anders vallen dan op aarde, precies omdat de aarde de hele wereld van sterren omcirkelt. Met dit ene goddelijke profetische woord van waarheid, dat de sterren van de hemel op de aarde zullen vallen, veegt de Heer Jezus alle wetenschappelijke speculatie, waarneming en berekening van de ongelovige mensenwereld weg.

De astronomen leggen uit dat de meteoren puin zijn van een of andere kosmische catastrofe in hun oneindige universum. Dit zijn dus geen sterren, maar brokken sterren, die als puin in de ruimte zweven en cirkelen. Zodra de "aardbal" door zo'n kosmisch puinveld raast op zijn roterende baan in de ruimte, vallen deze stukjes puin, voortbewogen door de zogenaamde zwaartekracht, naar de aarde. Het universum, althans ons zogenaamde zonnestelsel in dit universum, moet daarom vol zijn van dergelijk puin, het moet bijna lijken op een stortplaats,

want volgens de verklaringen, waarnemingen en berekeningen van de astronomen is onze aarde "dag en nacht onderworpen aan een ononderbroken bombardement van grote en kleine projectielen uit de diepten van het universum." Naar schatting bestormen zo'n tien miljoen "vallende sterren" de aarde in een tijdsbestek van 24 uur. Alle maten zijn vertegenwoordigd, van de grootte van een zandkorrel tot een gigantisch blok, met een diameter van anderhalve kilometer (1 ton is gelijk aan 20 [centners](#)!) Hoe lang houdt de arme wereldbol het nog uit?

Wij geloven en weten dat het bij dit vallen van meteoren altijd om sterren gaat. Omdat er veel verschillen in grootte zijn tussen de sterren, zijn er ook net zoveel verschillen in grootte tussen de sterren die op aarde vallen. Het kan best zijn wat de astronomen beweren, namelijk dat de meeste meteoren hoog in de luchtgordel van de aarde oplossen tot "kosmisch fijn stof", dat op zijn beurt de vorming van het weer op aarde beïnvloedt. Het kan ook zijn dat de meeste meteoren, die de aarde bereiken, in zee vallen en daardoor niemand kwaad kunnen doen. Vreemd genoeg valt de rest die op aarde valt bijna altijd in onbewoonde, verlaten gebieden, in woestijnen, moerassen, oerwouden, ijsvelden. De berichten van mensen of dieren die zijn geraakt, zijn zeer schaars, waardoor de indruk wordt gewekt dat de val van deze sterren bestuurd wordt.

Uit de geschiedenis van de grote ster-val is vooral de val van de [gigantische meteor](#) in de Siberische jungle, 300 kilometer ten noorden van Yeniseysk, op 30 juni 1908 bekend. Alle aardbevingsstations op aarde rapporteerden de schokgolven, die op dat moment de hele aarde omcirkelden. Pas negentien jaar later ontdekte een expeditie de eenzame plek van de crash. Binnen een straal van tien kilometer werd het bos vernield en verbrand. Het vuur van de crash werd vervolgens gezien vanaf locaties op 700 kilometer afstand. Wat voor soort engel-vorst viel toen op aarde? Waar gaat de geest heen, die bij zo'n val wordt bevrijd uit het zware, voorheen gloeiende lichaam van steen en metaal? Wat is hij aan het doen?

De [Kaäba in Mekka](#), het grote heiligdom van de Mohammedanen, is een reusachtige zwarte meteor die ooit in de Arabische woestijn is gevallen. Deze zwarte, ijzeren en koperen steen wordt nu aanbeden en gekust door miljoenen vrome, fanatieke moslims. Was het het lichaam van de afvallige engel, die de religie van de Mohammedanen, de valse profeet, op aarde bracht en in brand stak? Net zoals ooit de reusachtige engel, wiens lichaam neerstortte in de Siberische jungle, misschien de religie van het bolsjewisme (*Russisch communisme*) bracht?

Openbaring 8 : 10 vertelt hoe een grote ster uit de hemel viel, vlammend als een fakkel. De naam is Alsem en het heeft het vermogen en de functie om de wateren op aarde bitter te maken. In Openbaring 9 : 1 valt een grote ster uit de hemel en heeft de sleutel tot de bodemloze put. Het zware metalen en stenen lichaam van deze gevallen sterren zal ergens op aarde liggen, maar de stenen geest handelt dan los van het lichaam. Als hier staat "een grote ster", betekent dit dat er ook kleine sterren zijn.

Je zou het aantal nieuwe geboorten op aarde moeten vergelijken met het aantal sterren dat in dezelfde tijd op aarde valt! Dan zou men waarschijnlijk dichterbij de cyclus komen tussen het leger van de hemel en het leger van de aarde, tussen sterren en mensen. Paulus schrijft in 1 Korinthe 3 over goud, zilver, edelstenen, die geopenbaard zullen worden bij de onthulling van

de gelovigen hierboven. Dat zijn de nieuwe stralende sterrenlichamen van de verrezen gelovigen, die hierboven worden gebruikt voor de sterren die op aarde zijn gevallen!

Maar niet alleen zijn de sterren gemaakt voor tekens, maar ook voor tijden. Dit zijn tijdsperioden of cirkels van tijd. Het Woord bedoelt vastgestelde tijden, vergelijk Genesis 17 : 21 en 18 : 14 en 21 : 2. Zo zijn de zon, de maan en de sterren als "tekenen" (van toekomstige dingen) en als "tijden" (vaste tijdsperioden) gezet. Bovendien "heersen ze over dag en nacht".

Er zijn maar liefst tien van dergelijke tijdcirkels of tijdcycli die van elkaar verschillen. Ze zijn niet concentrisch met elkaar, maar ze beginnen allemaal met de schepping, wat betekent dat ze elkaar allemaal op één punt bij de schepping ontmoeten, sindsdien nooit meer. Een beetje zoals het aantal ringen of hoepels van verschillende grootte die aan een spijker hangen. Hieruit blijkt dat ze allemaal ooit dezelfde start hebben gehad.

1. De cirkel van 24 uur per dag, een avond en ochtend.
2. De draaiing van de maan rond de aarde of rond de hemel, die is immers hetzelfde.
3. De maancyclus, die tegelijk met de zonnecyclus begon.
4. De dagelijkse cyclus van de zon, die haar elke dag om 12.00 uur over dezelfde lengtegraad voert.
5. De zonnecyclus, die samenvalt met de eerste van de zeven jaren van de beweging van de maan. Het herhaalt zich elke 365 dagen.
6. Het begin van een week van zeven dagen op de eerste dag van de week in de eerste maand van het eerste jaar van de eerste zonnecyclus.
7. De eerste zonsverduistering in een cyclus van 18 jaar en 11 dagen, die oude astronomen "[Saros](#)" noemden. Elke Saros bevat gemiddeld 70 zonsverduisteringen, verdeeld in twee delen van 594 jaar en 666 jaar, in totaal dus 1260 jaar.
8. Daarnaast is er de periode van de spiraalvormige stijgingsverschuivingen van Sirius, in cycli van 162 jaar.
9. De doorgangen van Venus.
10. En de grote cyclus die bekend staat als de "[precessie van de equinoxen](#)", een cyclus van ongeveer 26.000 jaar! (Naar Bullinger, Companion Bible.)

De interactie van deze tijdsperioden laat ook zien dat de schepping niet honderdduizenden of zelfs miljoenen jaren teruggaat, maar slechts de paar millennia die overeenkomen met de Bijbelse informatie.

Dat het observeren van de sterrenwereld en de invloed daarvan op mensen en hun lot opnieuw door astrologen op de voorgrond treedt, is te wijten aan het feit dat we het einde der tijden naderen. Als eerste wordt dat actief in de hemelen en worden de krachten der hemelen geschokt. Mensen hebben gekeken naar de onzin van het materialisme en keren terug naar de onzichtbare dingen. De sterren zijn van nature het dichtst bij hen, ze worden ook ter aanbedding gegeven aan mensen die God niet kennen.

Maar net zo belangrijk en aangrijpend als de verbindingen tussen sterren en mensen zijn de personages die de sterren in hun groepering en volgorde vertegenwoordigen. Sinds onheuglijke tijden hebben mensen sterrenbeelden in de sterrenhemel gevonden en benoemd. Die zijn tot op de dag van vandaag bewaard gebleven. Toegegeven, deze sterrenbeelden zijn enorm wazig en onduidelijk geworden. Uit de willekeurige rangschikking van de sterren aan de hemel van vandaag, zo niemand zou meer de beeltenissen van de Beer, Leeuw, Maagd, Weegschaal, etc. zien. Dat moet duizenden jaren geleden anders zijn geweest, [toen God het sterrenschrift](#) aan het firmament schreef en daarmee het hele heilsplan meedeelde aan de mensen in die tijd, toen ze nog geen alfabetisch schrift hadden.

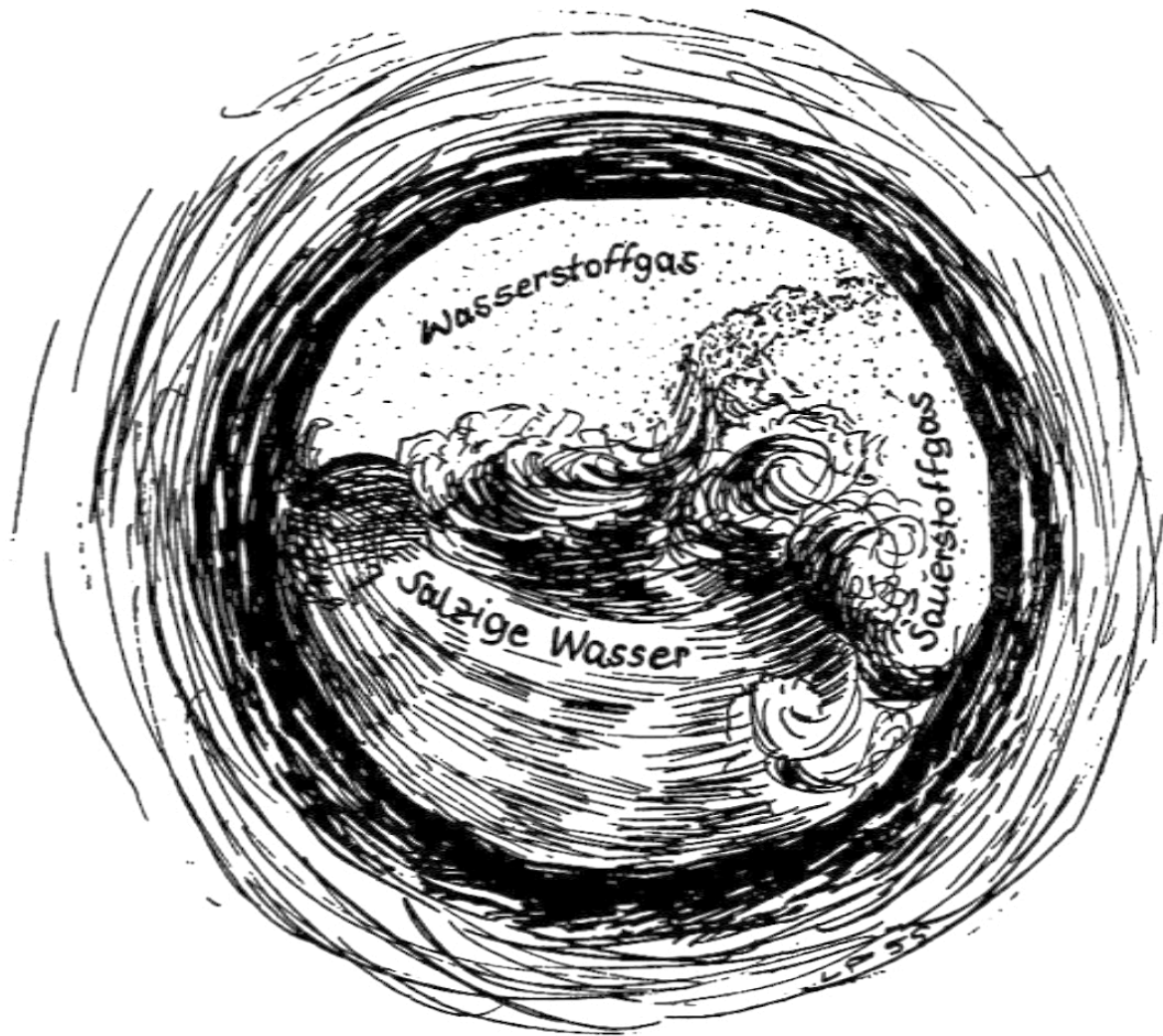
Later werden de sterren verzegeld, (Job 9 : 7) alleen de namen van de oude sterrenbeelden bleven over, de afbeeldingen zelf zijn niet meer herkenbaar. Inmiddels zijn er waarschijnlijk te veel sterren uit deze sterrenbeelden op aarde gevallen.

[E.W. Bullinger](#), waarschijnlijk de meest briljante vertolker van de Schrift in de vorige eeuw, schrijft het volgende in de Engelse *Companion Bible* over dit sterrenschrift vanaf het allereerste begin:

"En de sterren ook"

Bij de eerste vermelding van deze hemellichamen, sterren of glinsteringen, - de schijnwerpers - is het doel van de Schepper Zelf al precies gedefinieerd. Genesis 1 : 14-19 onthult het feit dat de sterren werden geschapen, niet alleen ter wille van dag en nacht van elkaar te kunnen onderscheiden, en om licht op de aarde te geven, maar ze waren gezet tot "tekenen, tijden, dagen en jaren".

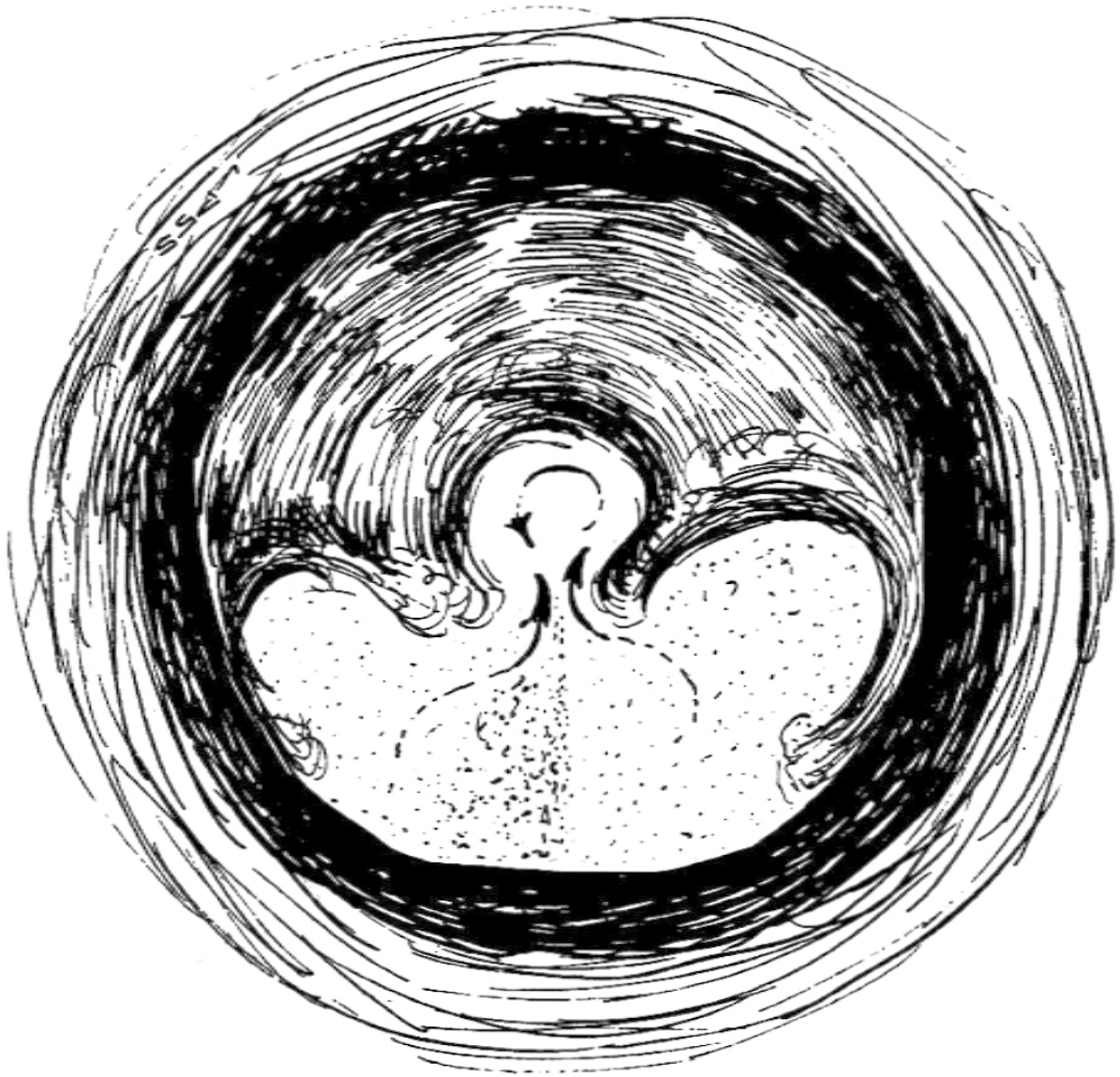
Teken: Hebreeuws "oth", van "athah" = komen. Tekens wijzen dus naar iets of iemand die nog moet komen. Zij die ze begrijpen, ontvangen er licht van. Maar wie ze niet begrijpt, moet ze vrezes, zoals geschreven staat in [Jeremia 10 : 2](#).

"En de aarde was woest en ledig, en duisternis was over de snelstromende diepe watermassa, en de Geest van God broedde over de oppervlakte van de wateren." (Genesis 1 : 2)

De sterren zijn genummerd en benoemd. Er zijn twaalf tekens van wat "de dierenriem" wordt genoemd, d.w.z. van de band van ster-groepen, die zich voor ons aan het firmament uitstrekt. In Genesis 37 : 9 worden deze tekens of sterrenbeelden simpelweg "de sterren" genoemd.

De sterren kregen allemaal hun naam van God, Psalm 147 : 4. De meeste van deze namen zijn verloren gegaan, maar meer dan 100 zijn bewaard gebleven via het Arabisch en het Hebreeuws. Ze worden nog steeds gebruikt door astronomen, hoewel ze de ware betekenis van deze namen niet meer begrijpen. Veel van deze komen in de Bijbel voor als bekende figuren, maar hun vertaling is onzeker, zoals bijvoorbeeld in Job 9 : 9 Arcturus, of de beer; en Orion, de Pleiaden. In Job 38 : 31, 32 de twaalf tekens van de dierenriem. In 2 Koningen 23 : 5 Arcturus met zijn zonen (de dierenriem en het hele leger van de hemel). Verder: Jesaja 13 : 10 en Amos 5 : 8.

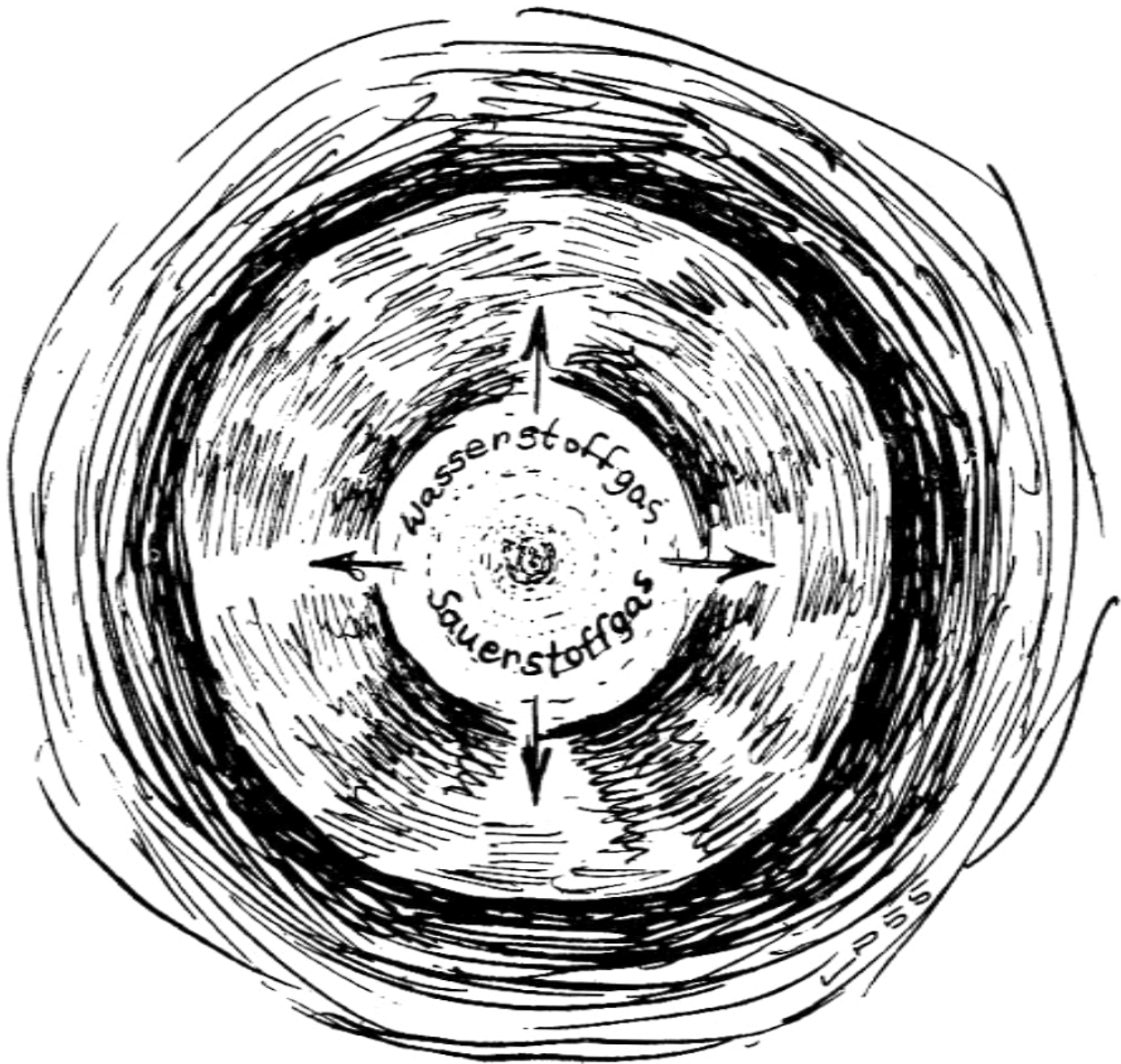

"En God zei: Laat er een uitgestrektheid zijn in het midden van de wateren..." (Genesis 1 : 6)

"Uw pad was in grote wateren." (Psalm 77 : 20)

De twaalf sterrenbeelden van de dierenriem en hun namen gaan terug tot de schepping van de wereld. De joodse traditie verzekert ons, zoals de schrijver Josephus meldt, dat deze Bijbelse astronomie is ontdekt en overgedragen door Adam, Seth en Henoch.

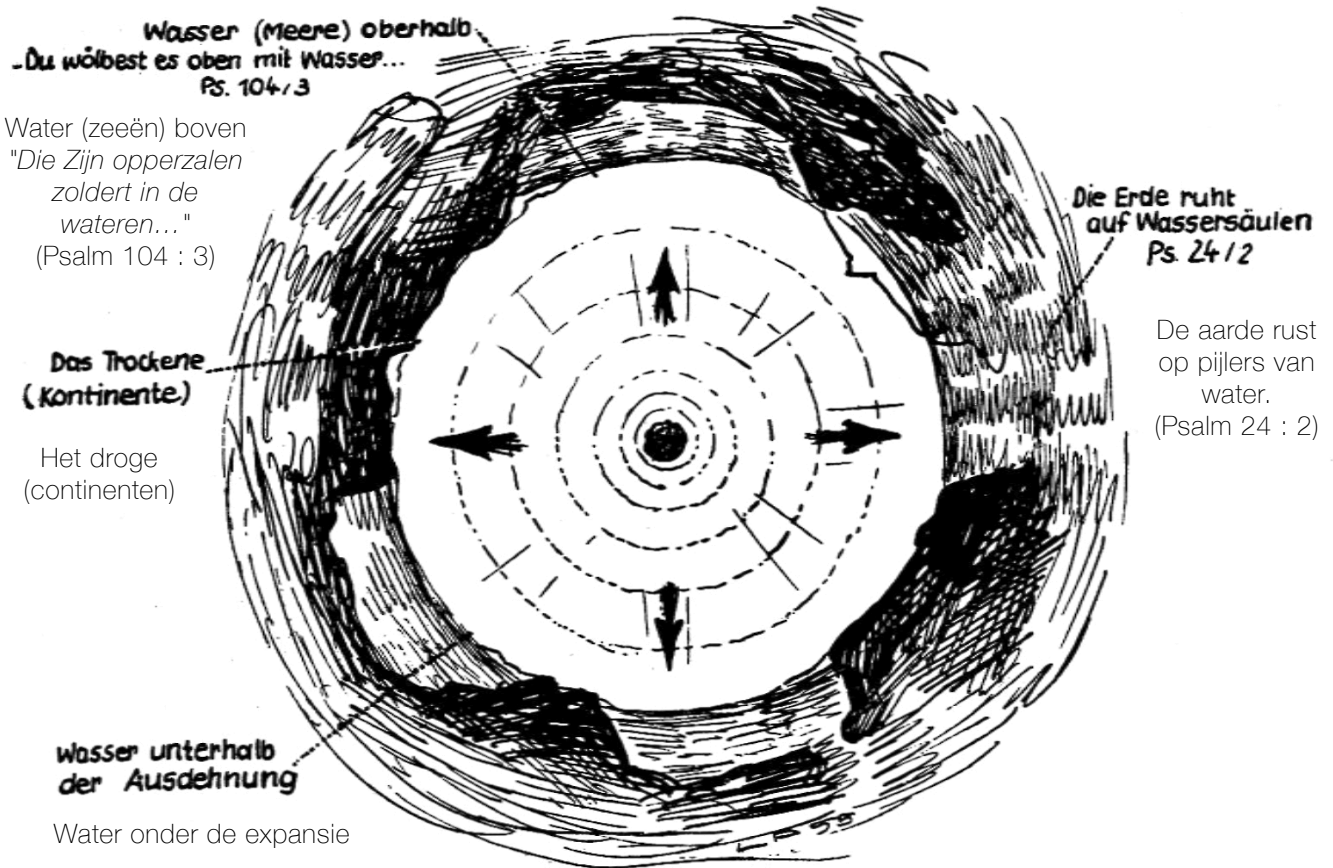
We vinden dit bevestigd in Genesis 11 : 4 van de Toren van Babel. Deze toren zou volgens Luther *"tot aan de hemel"* reiken. Letterlijk verwijst deze passage naar de twaalf sterrenbeelden van de dierenriem die op de top van de toren zouden worden afgebeeld, zoals het geval was in de oude tempels van Dendera en Esna in Egypte. De passage luidt letterlijk: *"waarvan de top de hemel is!"* De mensen van die tijd, die nog steeds dezelfde taal spraken, wilden hun kennis over de heerscharen van de hemel en over de betekenis van de tekens aan de hemel, die zeer groot moet zijn geweest, behouden en doorgeven om zich een naam te maken. Met de verstrooiing van het volk en het ophouden van de torenbouw ging ook veel van deze kennis van de sterren verloren, wat geheel in overeenstemming was met Gods bedoeling, want nu begon hij rechtstreeks tot de mensen in de geschiedenis te spreken door woord en geschrift op aarde.

"... en dat make scheidung tussen wateren en wateren!" (Genesis 1 : 6)

We moeten niet vergeten dat onze opgetekende geschriften beginnen met Mozes, d.w.z. rond 1490 vóór Christus. Tot die tijd, dat is ongeveer 2500 jaar lang, werd de belofte die God in Genesis 3 : 15 had gegeven, vastgelegd in de sterrenhemel.

De groepering van de sterren in de tekens is nu geheel willekeurig. Tegenwoordig kan men de naamafbeeldingen in ieder geval niet meer herkennen in hun oorspronkelijke uitbeeldingen. Ooit waren de tekenen en hun bijbehorende tekeningen of afbeeldingen duidelijk in de lucht gefixeerd, waar geen menselijke hand ze kon aanraken. Later, toen Israël in het bezit kwam van de geschreven woorden van waarheid, waren de oude geschriften in de hemel niet langer nodig. Daarom werd dit sterschrift in de lucht geleidelijk uitgewist of "verzegeld". De beklagenswaardige overblijfselen, die door overlevering nog steeds onder de volkeren leefden, werden op een vervormde manier in hun sagen en goden opgetekend en steeds weer verteld.

"En God maakte dat uitpansel, en maakte scheiding tussen de wateren, die onder het uitpansel zijn, en tussen de wateren, die boven het uitpansel zijn..." (Genesis 1 : 7)

De twee Openbaring-geschriften aan de mens, namelijk de sterren en de geschreven wet, worden in Psalm 19 op opvallend sterke wijze samengebracht. De plotselinge verandering van onderwerp in Psalm 19 : 7 heeft uitleggers altijd doen schrikken en in verlegenheid gebracht. De leer wordt bewaard in de structuur van deze Psalm. Daarin hebben we:

Vers 1-4	De hemelen
Verzen 4-6	Hierin de zon
Verzen 7-10	De wet van de Heer
Verzen 11-14	In hem uw dienaar

In deze constructie kenmerkt elke pennenstreek zorgvuldig het totaalbeeld. In het eerste deel zijn alle uitdrukkingen literair (vertellen, verkondigen, zeggen, taal, spraak), in de tweede helft zijn alle uitdrukkingen astronomisch (perfect = rond, opgefrist, luider, verlichten, goud). Hierdoor zijn deze twee delen verweven tot een harmonieus geheel.

Het eerste deel van de Psalm verwijst niet naar de wonderen van de schepping, maar naar de welsprekendheid van hun leer en openbaring. Wat zeggen, verkondigen en vertellen dag en nacht, de hemel, het firmament en de zon? Het antwoord is te vinden in Genesis 3 : 15. De enige grote centrale waarheid van alle profetieën is de komst van Degene die, hoewel zijn hiel verbrijzeld is

(omdat zijn voeten op de Olijfberg staan!) zodat hij lijden moet, uiteindelijk de kop van de oude slang zal verpletteren. Dat is wat de hemelen boven vertellen, dat zegt de ene nacht op de andere en de ene dag op de andere, alleen kunnen we dit geluid van stemmen in de hemelse sferen niet horen, omdat onze gevallen oren deze geluidsgolven niet meer kunnen bevatten.

Maar waar begint dit boek? Waar beginnen we met lezen in de sterrenbeelden? Ongeveer elke 2000 jaar begint de zon zijn loop in een ander sterrenbeeld. Dit is goddelijke orde. Het is ook goddelijke orde dat latere generaties niet meer wisten wanneer en waar, d.w.z. in welk sterrenbeeld de zon ooit zijn baan begon, dus waar de eerste pagina van het hemelse sterrenboek begint. Daarom werd de sfinx uitgevonden als gedenksteen, als het ware een stenen boekenlegger. Ze heeft het hoofd van een vrouw, het lichaam en de staart van een leeuw, om ons te vertellen dat het boek geschreven in de hemel moet beginnen met het teken Maagd en zal eindigen met het teken Leeuw. Het woord "sfinx" komt van het Griekse "sfigo" en betekent "samenvoegen", omdat het de twee uiteinden van het boek van hemel en sterren verbindt.

Er zijn twaalf sterrenbeelden, dat is het getal van volkomen regering of heerschappij. In Genesis 1 : 18 staat dat de sterren de taak hebben om bij dag en bij nacht te heersen. Ze zijn verdeeld in drie boeken van elk vier hoofdstukken of sterrenbeelden, want twaalf is het product van drie keer vier, of goddelijke waarheid, zoals die werkzaam is in de hemel (3) en op aarde (4).

Eerste boek: De Verlosser (eerste komst)

Maagd	de belofte van het zaad van de vrouw
Weegschaal	het werk van de Verlosser (genade)
Schorpioen	de strijd van de Verlosser
Boogschutter	de belofte vervuld

Tweede boek: De verlostte (zijn werk en resultaten)

Steenbok	de belofte van bevrijding
Waterman	resultaten van het overgedragen werk
Vissen	de resultaten van het werk worden genoten
Ram	de beloofde bevrijding vervuld

Derde Boek: De Verlosser (Zijn wederkomst)

Stier	de profetie van het komende oordeel
Tweelingen	de Verlosser regeert in glorie
Kreeft	het bezit van de Verlosser is veiliggesteld
Leeuw	de profetie van triomf vervuld.

Elk van deze vier hoofdstukken, in elk van deze drie boeken, bestaat weer uit drie secties. En elk van deze divisies wordt vertegenwoordigd door een sterrenbeeld in het klein, of een sterrengroep of een enkele heldere ster, bijvoorbeeld:

Eerste boek: De Verlosser - "Het lijden van Christus"

- I. Maagd. De profetie van het beloofde zaad
 1. Coma (de verlangde). Vrouw en kind, de langverwachte van alle volkeren
 2. Centaur (hybride vorm van mens en paard: twee naturen). Het verachte zondeoffer
 3. Boötes. De openbrekende, opkomende tak

- II. Weegschaal. Het verzoeningswerk van de Verlosser
 1. Kruis. Het kruis verdragen
 2. Wolf. Het offer geslagen
 3. Kroon. De kroon ontvangen

- III. Schorpioen. De strijd van de Verlosser
 1. Slang. Aanvallen op de hiel van de mens
 2. Ophiuchus. De mens grijpt de slang
 3. Hercules. De machtige mens zegeviert

- IV. De Boogschutter. De triomf van de Verlosser
 1. Lier. Prijs voorbereid voor de veroveraar
 2. Altaar. Bereid vuur voor zijn vijanden
 3. Draak. De draak neergegoid

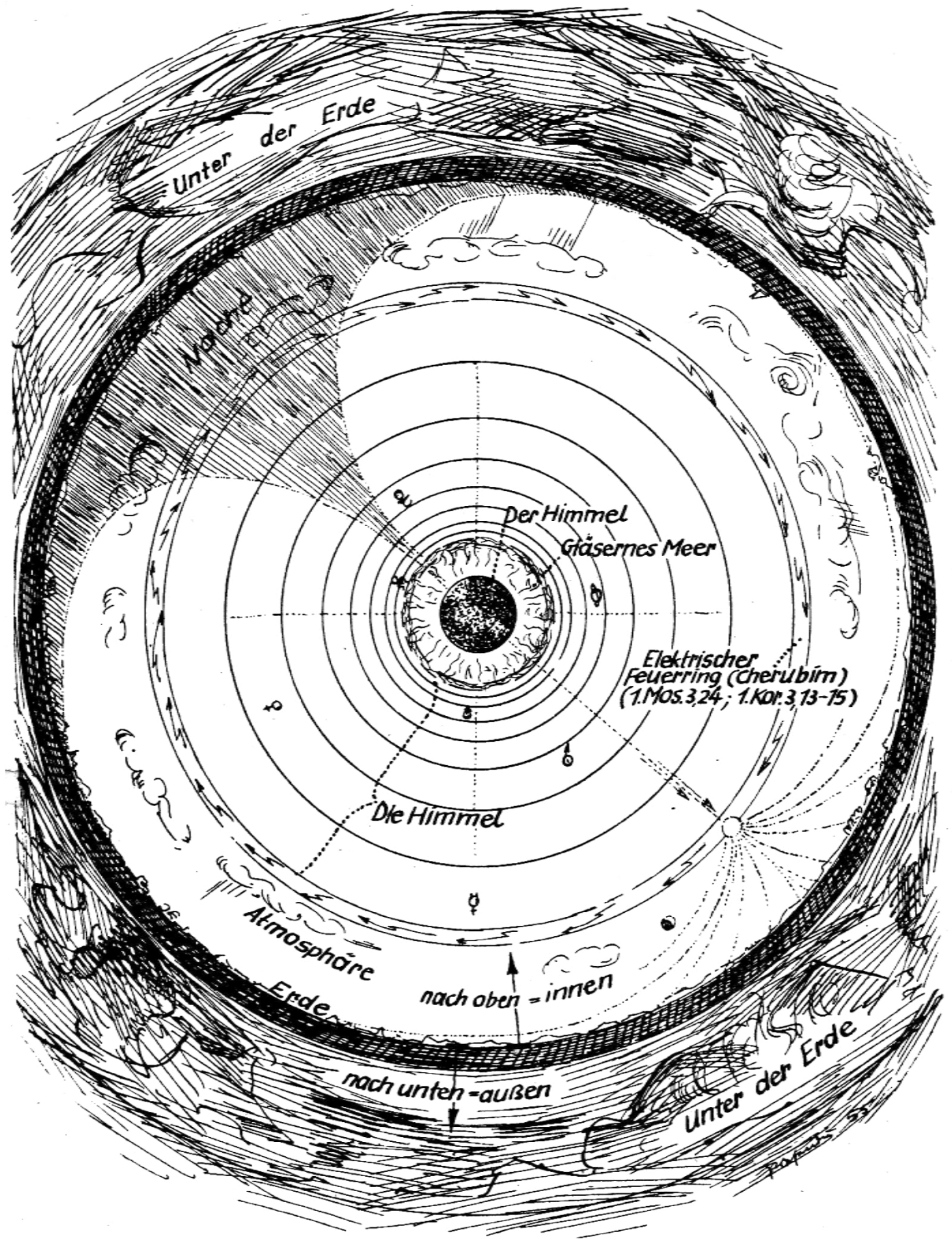
Tweede boek: De verlost

- I. Steenbok. Het resultaat van het lijden van de Verlosser
 1. Pijl. De pijl van God afgeschoten
 2. Adelaar. Die geraakt wordt, valt
 3. Dolfijn. De dode staat weer op

- II. Waterman. De zegeningen verzekerd
 1. Zuidelijke vis. De zegeningen verspreidden zich
 2. Pegasus. De zegeningen komen snel
 3. Zwaan. Hij die zegent zal zeker terugkeren

- III. Vissen. De zegeningen zonder ontvanger
 1. Het lint. De grote vijand "Cetus" (zeemonster)
 2. Andromeda. De verlost in boeien
 3. Cepheus. De bevrijder komt om te verlossen

- IV. Ram. De zegeningen volbracht
 1. Cassiopeia. De gevangene bevrijd
 2. Cetus. De grote vijand gebonden
 3. Perseus. De "breker" bevrijd

Doorsnede van het heelal

Het derde boek: De Verlosser - De heerlijkheid die zal volgen

- I. Stier (Taurus). De Messias komt om te heersen
 1. Orion. De Verlosser breekt door als licht
 2. Eridanus. Woede breekt als een vloedgolf door
 3. Auriga (wagenmenner). Zekerheid voor zijn verlostten op de "Dag van Toorn"

- II. Tweelingen (Gemini). De Messias als Koning der Koningen
 1. Lepus (haas). De vijand onder de voeten vertrappt
 2. Canis major (grote hond). De komende glorieuze Vorst
 3. Canis minor (kleine hond). De verhoogde Verlosser

- III. Kreeft. De verlostte bezittingen van de Messias
 1. Ursa minor (kleine beer). De kleinere schaapskooi
 2. Ursa major (grote beer). De belemmering en de kudde
 3. Argo. De thuiskomst van de pelgrim

- IV. Leo (leeuw). De triomf van de Messias
 1. Hydra (waterslang). De oude slang verpletterd
 2. Krater (beker). De beker van toorn geleegd
 3. Corvus (raaf). De valstrikken van aasgieren

Sommige sternamen zijn nieuw, gegeven door mensen die geen idee hadden van de oorspronkelijke betekenis van de twaalf tekens van de dierenriem en de 36 sterrenbeelden. Maar de traditionele Arabische en Hebreeuwse namen van de belangrijkste sterren zijn vol waarheid en spreken een duidelijke taal. Zoals: "Virgo" (maagd). Hier hebben we de ster "Al Zimach", Hebreeuws "Zemach", de tak of spruit. (Jesaja 4 : 2; Jeremia 23 : 5, 6; Zacharia 3 : 8; 6 : 12) Alle andere sterren van dit sterrenbeeld Maagd hebben verwante betekenissen: "Coma". De verlangde (Haggai 2 : 7; Numeri 24 : 17) (Egyptisch "Shes-nu": De gewenste zoon). "Centaurus", "Al Beze", de verachte. (Jesaja 53 : 3) "Boötes", Hebreeuws "bo", komen (Psalm 96 : 13); Hebreeuws "Arcturus" (Job 9 : 9 = De komende); Egyptisch "Smat" = iemand die regeert. "Libra" (Weegschaal) was eens het altaar. Deze twee heldere sterren heten nu in het Arabisch "Zuben al Genubi" = De prijs die volstaat en "Zuben al Chemali" = De prijs die dekt. "Crux" (kruis) Hebreeuws "karath" = afgesneden (Daniël 9 : 26); "Lupus", Griekse naam "Thera", een oer-dier, Hebreeuwse "zabah", geslagen. In de dierenriem van Dendera "sura", een lam. *Tot zover de tekst van E.W. Bullinger (redactie 2023)*

Deze voorbeelden van een briljante schriftgeleerde laten zien dat we vandaag de dag het oude astrologische schrift opnieuw kunnen lezen in het licht van Gods Woord en Gods Geest. De geestelijk ingestelde onderzoekt alle dingen, inclusief het astrologische schrift dat duizenden jaren geleden duidelijk in de lucht was afgebeeld. Wij behoren vandaag niet tot dat deel van Abrahams zaad dat "zal zijn als het zand der zee", maar tot dat deel dat "zal zijn als de sterren aan de hemel". De hemelse roeping van de Gemeente laat ons al op een heel andere manier naar de sterren kijken dan onwetende mensen anders doen, want we weten: het geheim van de sterren zit vervat in het geheim van de Gemeente, dat is Zijn Lichaam. En de individuele leden

van het lichaam van Christus zullen elkaar eens overtreffen, zoals de ene ster de andere vandaag al in helderheid overtreft!

Daarom wordt het woord uit de Schrift: *"De sterren zullen van de hemel op de aarde vallen"*, als aanvulling het andere: *"We zullen in de wolken worden opgenomen om de Heer in de lucht te ontmoeten."* En: *"De dag zal het duidelijk maken, want het zal in vuur geopenbaard worden, en het vuur zal bewijzen wat ieders werk is."* (1 Korinthe 3 : 13) En: *"... maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben."* (Filippenzen 3 : 12) De vorming van de nieuwe legers van sterren is druk bezig op aarde, want dan zullen de nieuwe sterren gereed zijn, die van de aarde naar de hemel of naar de lucht zullen stijgen!

Het Woord van Efeze 3 : 15 toont ons God als de Vader van elke familie in de hemel en op aarde. Het woord "familie" is geen gelukkige vertaling van het Griekse woord "patria" of "vaderschap", "vaders huis". Het komt van het Latijnse woord "famulus", "dienaar" of "slaaf". Zijn verwanten werden familie genoemd, d.w.z. de mensen die bij de bediende horen. Maar het woord patria bevat het Bijbelse idee van een groep mensen die bij elkaar horen, omdat ze allemaal afstammen van één vader. Zo was Jozef de echtgenoot van Maria, van het huis en van het vaderhuis, van het geslacht (patria) van David. (Lukas 2 : 4) Het vaderhuis, of het vaderschap, strekt zich dus uit tot meer mensen dan alleen de directe zonen van een man. Alle kleinkinderen en achterkleinkinderen en hun families, ja de hele stam, die zich nog bewust is van een gemeenschappelijke voorouder, behoren ertoe.

Nu heeft God veel van zulke "families" of vaderschappen in de hemelen en op aarde in deze aion en in de aionen die komen. We zien graag alleen de geestelijke familie of het vaderschap van de kerk waartoe we behoren. We vergeten graag dat de Bijbel over enkele andere vaderschappen of families spreekt. Volgens het Nieuwe Testament worden deze vaderschappen van God in de hemel genoemd: prinsdom, autoriteiten, machten, heerschappijen, tronen, engelen, aartsengelen. De vaderschappen op aarde omvatten: Israël, het Israël van God (Galaten 6 : 16) en de Gemeente van God. (1 Korinthe 10 : 32) Volgens Efeze 3 : 10 toont God nu zijn veelvoudige wijsheid aan de vorsten en autoriteiten in de hemelse gewesten door Zijn Gemeente, die Zijn Lichaam is. In Kolossenzen 1 : 16 en 1 Petrus 3 : 22 worden andere hemelse vaderschappen genoemd. We weten niet precies wat de vaderschappen in de hemel zijn, welke taak ze hebben en welke relatie ze hebben tot God. Ze behoren tot de onzichtbare schepping, waarover we alleen weten wat Gods Geest ons openbaart in Zijn Woord.

Maar dat er boven in de hemel machtige vaderschappen moeten zijn, wordt aangetoond door Genesis 6, waar wordt vermeld dat zonen van God (Elohim) naar de aarde afdalen en zich vermengen met de gevallen menselijke schepping van God op aarde.

"De lucht-hemel"

De lucht boven de aarde, doorkruist door vogels en vliegende machines, verschilt fundamenteel van de hemel. De lucht behoort tot de aarde, zonder lucht kan de mens niet bestaan en al het leven op aarde kan evenmin bestaan als zonder water, waarvan de

dampvorm zich in de lucht bevindt. Deze luchtgordel, die steeds dunner wordt, reikt tot aan de muur van vuur die de laagste hemelse wereld of het paradijs scheidt van de aardse luchtwereld. De maan behoort waarschijnlijk nog steeds tot deze luchtwereld, maar alle andere sterren, vooral de zon, bewegen zich al voorbij deze hemelmuur of hemelgrens (de "uiteinden van de hemel"), die bestaat uit een bolvormige schil van hoogspannings-elektriciteit. Het werd gevestigd na de verdrijving van de eerste menselijke wezens uit het Paradijs, vandaag de dag moet dat boven het lucht-gebied gezocht worden, en werd in het scheppingsverhaal "het cirkelende zwaard van de cherubs" genoemd.

Sindsdien heeft dit circuit hemel en aarde van elkaar gescheiden. Om er doorheen te gaan moet men "macht over het vuur" hebben, zoals de engelen wanneer ze naar de aarde komen als boodschappers van God, of men moet in de geest zijn opgewekt, zoals de Here Jezus toen hij van de aarde naar de hemel ging. Mensen van vlees en bloed kunnen niet door deze elektrische muur van vuur komen, die waarschijnlijk is uitgerekt tot vele miljoenen volts. Dit zal blijken wanneer de antichristelijke mensen van de eindtijd, dronken van hun technische successen, zullen proberen door middel van raketten de ruimte in te gaan en de sterren te bereiken. Niemand zal levend terugkomen, zelfs hun metalen raketschepen zullen niet terugkeren zodra ze een bepaalde hoogte overschrijden. Want boven het luchtgebied begint een heel andere ruimtetijd-schepping, waarin alleen wezens kunnen doordringen, die onder de juiste omstandigheden zijn getransformeerd. We zeiden eerder dat men de hoogte moet "kennen" voordat men die kan bereiken. En daarvoor moet je eerst door haar herkend worden! De gevallen mens, verdreven uit het paradijs in de hoogte, probeert onbewust de cherubijnen te verslaan en terug te duwen naar het paradijs. Het zal blijken dat de cherubs sterker zijn en dat de Heer der heerscharen toch boven hen troont.

Het luchtrijk is een zee van gas, die naar beneden dichter wordt, richting de aarde, omdat gassen kunnen worden samengedrukt door de druk van hoge gewichten. Deze gaszee omringt ook de buitenste hemelse werelden als een bolvormige schil en vormt de buffer tussen hemel en aarde. Niet alleen de zichtbare vogels en wolken dartelen erin, maar ook een massa onzichtbare, onstoffelijke wezens, geesten, demonen, winden. Bovenal heerst in het "gezag van de lucht" een vorst, namelijk de geest, die volgens Efeze 2 : 2 nu aan het werk is in de zonen van de opstandigheid. Of hiermee Satan zelf bedoeld wordt, of dat het een ondervorst van hem is, omdat Satan zelf tot het einde toe toegang heeft tot de hemel, (Openbaring 12 : 7, 8) weten we niet precies. Paulus had in Efeze 2 : 2 kunnen schrijven dat Satan de vorst van het luchtgebied is, maar hij heeft dat niet gedaan. Wat belangrijk is voor ons onderwerp is allereerst dat het luchtgebied ook een heerschappij is die ondergeschikt is aan een geestenvorst die op de mensen kan inwerken.

We verwarren vaak lucht en hemel als we de Bijbel lezen. We kijken omhoog naar de wijde zee van lucht die de hele aarde omringt, en dan zeggen we graag: de hemel, want de hemel is ook boven. Soms trekt men beide door elkaar en spreekt men van "luchthemel". Maar dat is niet correct, want het luchtgebied is volgens de Schrift geen hemel. Die spreekt altijd alleen van de lucht of van de hemelen. De Bijbel geeft nooit een reden om de lucht boven ons gelijk te stellen aan de hemel of zelfs aan de hemel. Het luchtgebied behoort nog steeds tot de aarde, samen met de weerprocessen daarin. Het is ook zichtbaar en merkbaar in wolken en wind. De wind en

stormen zijn waarschijnlijk sterke bewegingen in het geestenrijk van de lucht, zoals de Duitsers goed herkenden toen ze spraken over de storm van [Wodans wilde leger](#). God maakt ook zijn dienaren tot winden. Naast de elementen of Gods openbaringen: vuur, aarde, water, is de lucht onmisbaar voor het leven op aarde.

Lucht, of in ruimere zin gas, is een verschijningsvorm van materie of substantie die het hoogst staat, dus nog boven zichtbaar licht. De drie uiterlijkheden of geaggregeerde toestanden van materie zijn: vast, vloeibaar en gasvormig. Ze komen overeen met: lichaam, ziel en geest. De geest komt overeen met het binnenste of hoogste, hij is onzichtbaar, maar kan worden herkend en gehoord door zijn effecten, door zijn "ruisen", hij communiceert met de ziel, of het vloeibare, door een mysterieus uitwisselingsproces, dat we adem of bidden noemen. Geest doordringt, net zoals lucht of gas, alles, afhankelijk van de doorlaatbaarheid ook de vloeibare en vaste verschijningen. Hoe meer het kan doordringen, hoe "begeesterd" ze wordt, hoe minder het kan doordringen, hoe geestlozer en dus zwaarder en bederfelijker ze is. De mens heeft een aandeel in alle drie niveaus van verschijningsvormen van het heelal: vast door het lichaam, vloeibaar door de ziel, gasvormig door de geest.

De vergeestelijking of vergassing van vaste en vloeibare stoffen vindt plaats door warmte en door vuur(doop!). Door het tegenovergestelde, namelijk door kou of afkoeling, kunnen gasvormige en vloeibare verschijnselen vast worden. Vuur en warmte, of kwelling, bevorderen daarom het losmaken van de vaste stof en de vloeistof, de vergassing of vergeestelijking ervan, terwijl koude, d.w.z. een gebrek aan vuur en warmte, het wegzinken van hoge, God-nabije toestanden van materie in lage, grove, God-verre verschijnselen veroorzaakt. De mens ademt lucht in, hij eet en drinkt vaste en vloeibare stoffen, die ook lucht bevatten, maar zijn behoefte aan lucht is zo groot, dat hij nooit onderbroken moet en kan worden, zoals bij eten en drinken wel mogelijk is. Dieren en planten ademen ook, maar op een andere manier. De adem van het beest "gaat naar beneden". (Prediker 3 : 21) Maar op een dag zullen ze allemaal vergeestelijkt of veranderd worden! (Romeinen 8 : 21 en vele anderen)

Omdat ademen, spreken, bidden, prijzen en vloeken met elkaar verbonden zijn, omdat zonder het gas in de lucht het verbrandingsproces van onze levensvlam niet kan plaatsvinden, daarom wil de vorst, die vandaag de dag nog over de lucht heerst, deze vergiften, vervalsen en rookwolken tot zijn eer hebben, die uit de monden van mensen komen en opstijgen. In plaats van het bewust offeren van de lippen wil de duivel allereerst de vergiftigde lucht, het onbewuste rookoffer van tabak!

Het luchtgebied is dus geen hemel en ook geen paradijs, maar een geestenrijk dat behoort tot de gevallen aarde en haar mensheid, tot de zichtbare kosmos, dat voornamelijk bestaat uit een "zure" substantie: zuurstof. Er zit veel in deze composities: zuurdesem, zuurstof, zure wijn, zuur gezicht, doorzuren...! De hemelen beginnen pas boven dit luchtrijk, of de dampkring, en zijn er ongetwijfeld effectief van gescheiden, want het is niet mogelijk om vanaf de aarde de hemel binnen te gaan zonder door het luchtrijk te gaan.

We weten nog heel weinig over dit deel van de lucht. Wat is onderzocht, is een dunne schaal van ongeveer 300 km boven de aarde. Ze zijn verdeeld in drie "sferen":

1. De troposfeer. Dit is de onderste luchtlaag vanaf de aarde tot ongeveer 11 km hoogte, aan de evenaar tot 14 km, aan de pool tot 7 km hoogte. In deze dikke lucht op de bodem van de luchtzee bewegen we ons op aarde, zelfs de hoogste bergen komen er niet boven uit. In de troposfeer vinden sterke luchtbewegingen plaats, "luchtgevechten" van dit geestrijk, die zich uiten in de vorming van hoge- en lagedrukgebieden, in bewolking, mist, storm en grote temperatuurschommelingen. Bij het hoger klimmen in de troposfeer daalt de temperatuur gestaag, van gemiddeld 8 graden boven nul op de grond, totdat op een gemiddelde hoogte van 11 km, aan de rand van de stratosfeer, ongeveer 50 graden onder nul bereikt wordt.

2. Boven deze troposfeer begint de stratosfeer, die zich uitstrekt tot een hoogte van ongeveer 100 km boven de aarde. Het is verdeeld in twee lagen. Op een hoogte van ongeveer 40 km bevindt zich een ozonlaag van ongeveer 16 km dik, die zonnestrallen absorbeert, maar ook het leven op aarde effectief moet beschermen tegen straling. Al in het onderste deel van de stratosfeer zijn er geen luchtstromen meer, alle weersverschijnselen houden op. De luchtdruk daalt extreem sterk, de lucht wordt zo ijl (*steeds minder zuurstof*) dat menselijk leven en ademen niet meer mogelijk is. De hoogste ballon tot nu toe heeft een hoogte van 22,5 km bereikt. Jet-aangedreven raketten zijn gestegen tot meer dan 200 km. Maar wat is dat als de hoogte duizenden kilometers bedraagt?

De bovenste, tweede laag van de stratosfeer wordt de D-laag genoemd. Die is ongeveer 70 km hoog. Daarin worden lichtende nachtwolken waargenomen, waarvan wordt gezegd dat ze afkomstig zijn van het fijnste vulkanische stof of van verbrijzelde meteorieten. 's Nachts verandert deze laag drastisch zijn gedrag tegenover radiogolven.

3. Boven de stratosfeer komt de ionosfeer. Het varieert van 100 tot 300 km hoogte. Het bestaat ook uit twee lagen. De onderste is de E-laag (Heavyside-laag) tussen 100 en 150 km. Het is sterk geïoniseerd en geëlektrificeerd. De luchtdruk is nog verder gedaald. Hier doet zich het fenomeen Noorderlicht voor, afkomstig uit de hogere laag, de F-laag. Deze hogere laag van de ionosfeer strekt zich uit tussen 150 en 300 km hoogte. Het bestaat uit twee delen die in verschillende mate geïoniseerd zijn, enerzijds overheerst atomaire zuurstof en zijn ontleding, anderzijds moleculaire stikstof.

Ionen zijn elektrisch geladen atomen, die ontstaan wanneer gasmoleculen uiteenvallen in een waterige oplossing. De positief geladen heten kationen, de negatief geladen anionen. Geïoniseerd gas is immers niets anders dan elektrisch sterk geladen, gespannen gas.

Dit is wat de wetenschap tot op de dag van vandaag weet, of denkt te weten over het luchtgebied. Het is summier en biedt niet veel voor ons onderwerp. Het enige waar u rekening mee moet houden, is dat het steeds "meer elektrisch" wordt naarmate u omhoog klimt. De ballonvaarders melden dat de optische horizon op een eigenaardige manier "mee klimt". De lucht verliest zijn blauwe kleur en wordt zienderogen zwarter.

Als we de schreeuwende krantenberichten mogen geloven, zijn de Russische en Amerikaanse raketten nu gelanceerd tot voorbij de ionosfeer en zouden ze ofwel op grote hoogte om de aarde draaien ofwel als kunstmatige satellieten de zon en de maan omringen. Ja, sommigen

zijn enkele miljoenen kilometers verder doorgedrongen. Daar is geen bewijs voor, maar des te luidruchtiger propaganda voor de verworvenheden van rakettechnologie. De hoogtetallen die in de kranten worden gegeven, zijn allemaal alleen berekend op het papier van de geleerden, en dit papier is net zo geduldig als het grovere krantenpapier.

Je kunt zien hoe natuurkunde en techniek zich in de praktijk al hebben losgemaakt van het officieel nog geldende wetenschappelijke wereldbeeld en hun experimenten baseren op de aardse wereld, zoals trouwens de luchtvaart al doet zodat ze niet meer met hun vliegtuigen tegen bergtoppen botsen, die eigenlijk allang naar beneden zouden moeten zijn gezakt op de kromming van de aardbol en nu ineens, ondanks alle berekeningen, op onverklaarbare wijze nog steeds zo hoog staan dat je er steeds tegenaan botst.

In de Bijbel vinden we echter een belangrijk woord over de lucht, waaruit vergaande conclusies kunnen worden getrokken. De apostel Paulus schrijft in 1 Thessalonicenzen 4 : 17: "*Daarna zullen wij, levenden die over zijn, samen met hen op de wolken worden opgenomen, de Heer tegemoet in de lucht.*" De wegvoering naar boven, waarmee de geschiedenis van Gods volk zal eindigen vóór de "Dag des HEEREN", vindt dus niet plaats in de hemelen, laat staan in de hemel, maar "in de lucht". Daartoe daalt de Heer eerst uit de hemel neer in het luchtgebied. Omdat er ook staat "in wolken", gaat het om het luchtgebied van de troposfeer, die dus het dichtst bij de aarde ligt. Hier in dit luchtgebied boven de aarde, en dus waarschijnlijk ook zichtbaar voor mensen op aarde, is het verzamelings- en toevluchtsoord voor gelovigen van alle tijden vóór de "Dag van de toorn van de Heer", die over de aarde losbarst. Hieruit herkent men al dat de opname niet kan gaan over de Gemeente van het Lichaam van Christus, d.w.z. over het Paulinische mysterie, omdat deze al hier in het midden zijn. ³ (Filippenzen 3 : 20; 2 Korinthe 5 : 1) De Gemeente van het Lichaam van Christus hoort in de hemelen en in de hemel. De aarde en haar lucht zijn voor haar vreemden, niet haar thuis. (Hebreeën 11 : 16)

Heel anders is het gelovige volk van God of het geestelijke Israël van alle tijden, dat een uitgesproken aardse roeping en verkiezing heeft. Uiteindelijk wordt het tijdelijk van de aarde weggenomen en dus van de toorn van God de lucht in, die eerder werd gezuiverd door de vorst die tot nu toe in de lucht regeerde.

In dit luchtgebied net boven de aarde zal het opgenomen volk van God worden opgericht, gevormd (1 Korinthe 3 : 12-15; 2 Korinthe 5 : 10) en voorbereid voor hun afdaling naar de aarde samen met de Heer en Zijn kerk. Tot nu toe is in deze passage over de Opname in 1 Thessalonicenzen 4 algemeen aangenomen dat de Opname in de hemel plaatsvindt, zoals de Hemelvaart dat ooit deed, en daarbij heeft men volledig over het hoofd gezien dat Paulus "in de lucht" moest schrijven onder invloed van de Heilige Geest. Omdat we niet meer het universum van de Bijbel hadden, maar onderworpen waren aan de verplichte opvatting van de wereldse wetenschap, hebben we lucht gelijkgesteld aan hoogte en gelijkgesteld met hemel. We kunnen beter zeggen: weggerukt in de wolken om de Heer in de lucht te ontmoeten, maar niet hoger! Want de lucht houdt eenmaal op, en dan begint de hemel boven hem.

³ Redactie 2023: een geheel onterechte conclusie van de auteur v.w.b. het onderwerp "de opname van de Gemeente". Zie studie: <https://vlichthus.nl/de-opname-van-de-gemeente/>

Hier is een praktisch voorbeeld van hoe het loslaten van de Bijbelse leringen over het universum de visie van gelovigen op het profetische woord heeft vertroebeld. Maar dat is op veel gebieden nog steeds het geval. Zo luidt het woord van Mattheüs 24 : 31: "*En Hij zal Zijn engelen uitzenden met groot trompetgeschal, en zij zullen Zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene einde van de hemelen tot het andere einde daarvan,*" (letterlijk: "van de uiteinden van de hemelen tot de uiteinden daarvan." Let op de róntheid, in deze zinsnede!). De "uiteinden van de hemelen" is de sfeer waarmee het luchtgebied als het ware grenst aan de laagste sfeer van de hemelen.

Volgens 1 Korinthe 15 : 40 zijn er hemellichamen en aardse lichamen. De opnamelichamen van de gelovigen, die ze zullen ontvangen door hun opstanding en transformatie, zijn geen hemelse, maar aardse lichamen, zij het getransfigureerd, omdat lucht altijd tot de aarde behoort. De bewoners van de aarde in het millennium, in ieder geval het volk Israël onder hen, zullen niet langer alleen op aarde beperkt zijn, zoals vandaag met ons gevallen mensen het geval is, maar ze zullen zich ook in de lucht kunnen bewegen, maar zonder vliegtuigen en raketten. Het luchtgebied van de aarde zal in het millennium een bijzonder belangrijke rol spelen, omdat het is gezuiverd van de vijandige, demonische geestenmachten die nu nog in de lucht heersen. Door dit gezuiverde en vernieuwde luchtrijk zal dan de omgang zijn tussen hemel en aarde en zullen alle hemelse zegeningen op aarde worden uitgestort.

De hemelsferen die boven elkaar en in elkaar liggen (het Griekse woord "Sphaira" betekent bal!) zijn tegelijkertijd de treden van de hemel of de sporten van de hemel-ladder, die van de aarde naar de hemel daarboven leidt.

We waarderen de metalen die we in de steen- en kleigrond van vandaag vinden zo hoog, omdat ze buitengewone "bovenaardse" eigenschappen hebben op het gebied van kracht, brandwerendheid, het vermogen om van vorm te veranderen, schoonheid en glans. Ze zijn uitzonderingen op de klei-aarde, afkomstig uit een andere wereld, om zo te zeggen, en zijn daarom zo waardevol. Zijn deze metaalafzettingen van de aarde misschien een keer, toen de aarde instortte (Efeze 1 : 4; Hebreeën 9 : 26; 1 Petrus 1 : 20; Johannes 17 : 24) (Luther: "grondlegging"), bij de gigantische strijd die het universum tussen Genesis 1 : 1 en Genesis 1 : 2 deed schudden, bij de val van de eerste hemelen van die tijd (2 Petrus 3 : 5, 6) in de diepten van de aarde terechtgekomen? Dan zou de technologie van vandaag, die ondenkbaar is zonder metalen, leven op de overblijfselen van de hemelse catastrofe die achter ons ligt. Met deze hemelse ruïnes zou de duivel, de vorst van deze huidige eeuw, dan de nieuwe Babylonische toren van technologie uitvoeren, die weer tot aan de hemel zou moeten reiken. Maar opnieuw zal de Heer van de hemel voordien neerdalen!

Op dit punt moet ook verwezen worden naar het bekende boekje van de overleden predikant Riedinger, "*Sieben Himmelsstufen*". Hier worden zeven hemelse trappen beschreven, die de zeven hemelse werelden boven ons voorstellen.

De eerste fase, of sfeer, die grenst aan de aardse sfeer van lucht, wordt in het boekje "het land van barmhartigheid" genoemd. Het is er nog enigszins aards, de aarde is er nog heel dichtbij, scholen spelen er een grote rol. Het landschap is weliswaar veel mooier dan op aarde, maar

niet te vergelijken met de glorie van de hogere niveaus. Hoge bergketens scheiden ons van het volgende niveau, dat alleen betreden kan worden door hen die in hun ontwikkeling volwassenheid bereikt hebben.

Het volgende niveau is "het land van gerechtigheid", ook hier zijn weer "vele woningen in het vaderhuis", maar helderder, lichter, daarom zijn de realisatieprocessen van de ziel ook dieper. De derde fase wordt "land van vrede" genoemd, de vierde: "land van gehoorzaamheid", de vijfde: "land van liefde", de zesde: "land van macht", de zevende fase: "land van heerlijkheid". Daarin zijn de bergen van parels en edelstenen, de muren, poorten en gronden van het hemelse Jeruzalem.

Dit boekje maakt een sterke en zo te zien geïnspireerde indruk. Maar wie de stichtelijke en beeldende beschrijvingen en toepassingen niet wil aanvaarden, zal toch kunnen toegeven dat het organische, trapsgewijze principe van groei en ontwikkeling ook in de hemelen door God is geschapen. Het feit alleen al dat er verschillende hemelen zijn, geeft aan dat deze hemelen werelden van treden of stappen zijn in de richting van de Troon van God. En de zin van de auteur kan worden bevestigd: *"Een hemel opent zich alleen voor de ogen van de ziel in overeenstemming met de mate van haar verandering in het hemelse wezen!"*

Een verbeterde vertaling

Erich Liebmann in Jeruzalem, een vroom joods christen en een uitstekende kenner van de Hebreeuwse taal, vertaalt het scheppingsverslag, dat vol diepe geheimen zit, op een compleet nieuwe manier. Hij gebruikt nieuwe woorden voor de eerder bekende termen, zodat er nieuw licht op het scheppingsverslag wordt geworpen. Dit wordt mogelijk gemaakt door het feit dat de Hebreeuwse woorden en woordstammen een groot volume hebben, waarin ruimte is voor een groot aantal termen, die vaak uiterlijk tegenstrijdig lijken, maar innerlijk op mysterieuze wijze met elkaar in verband staan. Klinkertekens vergroten de elasticiteit van deze taal nog verder. Deze nieuwe vertaling leest van Genesis 1 tot Genesis 2 : 3 als volgt:

Genesis 1

1. Ten eerste schiep God de hemel en de aarde.
2. En de aarde werd een wilde puinhoop. En duisternis (is) over de afgrond, en (de) Geest van God is op het oppervlak van de wateren.
3. En God zei: Laat er licht zijn. En het is licht.
4. En God ziet het licht dat (het) goed (worden zal). En God scheidt onder het licht en onder de duisternis;
5. En God noemde het licht dag en de duisternis noemde Hij nacht. En het is menging (avond) en het is bezoeken (ochtend): licht (dag) één.

6. En God zei: Laat er een uitbreiden (*uitspansel*) zijn in het midden van de wateren, en laat het de wateren van elkaar scheiden.
7. En God maakt het uitspansel, en Hij scheidt tussen de wateren die onder het uitspansel (zijn) en tussen de wateren die boven het uitspansel (zijn). - En het zal zo zijn.
8. En God noemt het uitspansel (één) (hemel). En het is menging (avond) en het is bezoek (ochtend): 2e licht.
9. En God zei: De wateren onder de hemel zullen zich in banen naar een (bepaalde) plaats begeven en het droge land zal worden gezien. - En het zal zo zijn.
10. En God noemt dat droge aarde, en het systeem van waterwegen noemt hij lichten (dagen, zeeën). En God ziet dat (het) goed (worden zal).
11. En God zei: Het droge beroert zich met graszoden, (die zaad zaaien) vruchtbomen, (die) vruchten voortbrengen naar hun soort, op het droge is wiens zaad daarin is. - En zo zal het zijn.
12. En de aarde brengt een gazon (van) gras voort (dat) zaait naar zijn soort, en een boom (die) vrucht voortbrengt waarvan het zaad erin zit naar zijn soort. En God ziet dat (het) goed (zal worden).
13. En het is menging (avond) en het is bezoeken (ochtend): 3e licht.
14. En God zei: Laat er een lichtbereidings-faciliteit (Mearat) zijn in het uitspansel van de hemel, om te worden verdeeld onder het licht (dag) en onder de duisternis (nacht), en ze zullen een Atat (komenden) en tot Moadim (ontmoetingsplaatsen) worden), en naar Jamim (lichten, dagen of zeeën) en Shanim (veranderende instellingen).
15. En zij worden een verlichtingssysteem (Meorat) in het uitspansel van de hemel, om licht te maken op het droge - en zo wordt het.
16. En God maakt de twee van het verlichtingssysteem (Mearat), de grote, de lamp, de grote, voor een regering van licht (dag), en de lamp, klein, voor een regering van duisternis (nacht), - en de Sterren.
17. En God plaatst ze in het uitspansel van de hemel om licht te maken op het droge.
18. En om te heersen over het licht (dag) en over de duisternis (nacht), en om te scheiden onder het licht en onder de duisternis. En God ziet dat (het) goed (worden zal).

19. En het is menging (avond) en het is bezoeken (ochtend): 4e licht.
20. En God zei: De wateren zenden (een) zwerm (van de) ziel (van het) levende wezen, en (als een) vogel vliegt het boven het droge, op het gezicht van het uitspansel van de hemel.
21. En God schiep de grote draken en alle zielen van het levende wezen, de verderfelijke, die ervoor zorgden dat de wateren naar hun soort krioelden, en elke vogel (met) vleugel(s) naar zijn soort. En God ziet dat (het) is goed (zal worden).
22. En God zegende hen, zeggende: Wees vruchtbaar en vermenigvuldig, en vul het water op de lichten (dagen, zeeën), en de vogels vermenigvuldigen zich op het droge land.
23. En het is menging (avond) en het is bezoeken (ochtend): 5e licht.
24. En God zei: Laat het droge land de ziel van levende wezens voortbrengen naar zijn soort, beesten en schadelijke dingen, en zijn levend wezen van het droge land naar zijn soort. En zo zal het zijn.
25. En God maakt het levende schepsel van het droge land naar zijn soort, en het dier naar zijn soort, en alles wat schadelijk is voor Adamah naar zijn soort. - En God ziet dat (het) goed (zal worden).
26. En God zei: Laten we Adam maken door ons evenbeeld als onze gelijkenis, en laat ze heersen over de vissen van de zee, en over de vogels van de lucht, en over het dier, en over het hele droge land, en over alle schadelijke, dat schade op het droge maakt.
27. En God schiep Adam naar zijn eigen beeld, naar het beeld van God schiep hij hem, mannelijk en vrouwelijk schiep hij hen.
28. En God zegende hen en Hij zei tegen hen: Wees vruchtbaar en word talrijk en vul het droge land en verover het, en heers over de vissen van de zee, en over de vogels van de hemel, en over alle levende wezens, dat op het droge schade maakt.
29. En God zei: Zie, Ik heb u al het gras gegeven (dat) zaad zaait, dat op het oppervlak van het hele droge land staat en de hele boom waarin de boomvrucht (is) (die) zaad zaait, - voor jullie is (het) om te eten.
30. En voor elk levend wezen op het droge, en voor alle vogels in de lucht, en voor al het schadelijke op het droge waarin levende ziel (is), - al het groene gras om te eten. - En het zal zo zijn.

31. En God ziet alles wat hij maakt, en zie, (het zal) zeer goed (worden). En het is menging en het is bezoeken, *het* 6e licht.

Genesis 2

1. En de hemelen en de aarde zullen vergaan en al hun heirleger.
2. En God zal Zijn werk dat Hij aan het doen is beëindigen bij het 7e licht (dag), en Hij zal rusten door het 7e licht (dag) van al Zijn werk dat Hij doet.
3. En God zegent het 7e Licht (dag) en Hij zal het (Hem) heiligen, want door Hem zal Hij rusten van al Zijn werk waarvoor God geschapen heeft om te doen.
4. Dit is de geschiedenis van de hemelen en het droge, toen ze werden geschapen op de dag dat Jehovah God droog land en (één) hemel maakte.
5. En (toen) elke struik van het veld nog niet op het droge was, en al het gras van het veld nog niet was gegroeid, omdat Jehovah God (nog) geen regen op het droge land heeft gestuurd en Adam is niet (aanwezig), om de Adamah te bewerken.
6. En een damp stijgt op uit het droge, en het bewaterde het hele gezicht van de Adamah.
7. En Jehovah God vormde Adam als "afar" (stof) van de Adamah, en Hij blies de levensadem door Zijn neusgaten, en de Adam werd een levende ziel.

In de geestvolle uitlegging van deze zeer indrukwekkende nieuwe versie van het scheppingsverhaal gaat Erich Liebmann ervan uit dat er drie verschillende woordvormen zijn voor het woord "lichten" in het Hebreeuws: "Mearat", "Meorot" en "Meor". Geen van deze woorden betekent echter eigenlijk: "licht". Liebmann vertaalt ze ook wel met "lichtbereidings-systeem". Volgens Genesis 1 : 4 betekent het Hebreeuwse woord voor "dag" in het scheppingsverhaal "licht". Dienovereenkomstig zou het meervoud "Jamim" = "dagen", dan moeten worden vertaald als "lichten". Dit woord betekent echter ook "zeeën". Door rekening te houden met deze belangrijke verschillen in de vertaling van het woord "licht" en "lichten", komt Liebmann tot een dieper begrip van het hele scheppingsverhaal.

Als er staat: "*Laat er licht zijn*" en: "*God scheidde het licht van de duisternis*", interpreteert Liebmann dit als een voortdurende gebeurtenis, die een effect heeft op de toekomst, een ontwikkeling. De scheiding van de "oerwateren" licht en duisternis, die Liebmann vol zielen ziet, gaat vandaag de dag nog steeds, voort in de schepselen. God schiep zeven niveaus van licht. Uit avond (menging) en ochtend (bezoeken) werden altijd een nieuw helderder niveau van licht of lichtopenbaring geboren, omdat dag gelijk is aan licht. Adam was in het paradijs in het zesde niveau van licht, door de val viel hij terug in het vierde niveau van licht. Het zevende niveau van licht is zonder enige duisternis, omdat het niet gevolgd wordt door avond (menging) en ook geen nieuwe zuivering, of bezoeken van God, in een nieuwe ochtend.

Tegelijkertijd kunnen de zeven lichtscheppingen van God in verbinding worden gebracht met de schepping van de planeten, die volgens Psalm 109 : 6 bestemd zijn voor regeringen van duisternis. Gods scheppingswoord: "*Laat er licht zijn!*" zal zolang doorwerken totdat alle donkere oerwateren zijn getransformeerd in zevenvoudig gezuiverd licht.

Liebmann ziet de planeten ontstaan uit de lagere wateren, de vaste sterren uit de bovenste wateren. Volgens Job 37 : 18 zijn de grensvlakken van de hemel gegoten spiegels, die het licht van de sterren weerkaatsen, zodat het niet mogelijk is de locatie van de sterren te bepalen. (Men herinnert zich daarbij het Woord in 1 Korinthe 13 : 12: "*We zien nu onduidelijk door een spiegel (of raam).*" (*Statenvertaling: "Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede."*)

In het Hebreeuws heeft duisternis de basisbetekenis van opslaan, sparen, behouden, terwijl licht weggeven, uitstralen betekent. In het "stof" waaruit Adam is gemaakt, ziet Liebmann de subtiele lichte materie van de ziel, die voor ons onzichtbaar is. Toen deze ziel werd gevormd, blies God er zijn adem in, waardoor het een levende of geestelijke ziel werd, die was echter nog steeds "naakt", d.w.z. nog steeds zonder lichaam.

Liebmann vindt in de hemel ook de Hof van Eden met zijn wateren. Door de val vond er een transplantatie of overbrengen van Adam naar de aarde plaats.

Deze goede - Bijbelse - uitleg leidt er ook toe dat de auteur het wetenschappelijke, Copernicaanse wereldbeeld breed verwerpt. Hij kan zich echter ook niet verzoenen met het idee van de holle aarde, maar klampt zich vast aan het zonnestelsel en aan de grote, ronddraaiende planetaire sferen, waarvan hij er één ziet als de aarde of Adamah. Hij denkt dat er in de Bijbel niets te vinden is tegen de draaiing van de aarde, maar ziet totaal over het hoofd de verschillende passages die aangeven dat God de aarde stevig op pilaren heeft gegrondvest, ze zal niet eeuwig wankelen!

Uit Jeremia 31 : 36: "*... Indien de hemelen daarboven gemeten, en de fondamenten der aarde beneden doorgrond kunnen worden, zo zal Ik ook het ganse zaad Israëls verwerpen, om alles, wat zij gedaan hebben, spreekt de HEERE,*" concludeert Erich Liebmann dat het idee van de holle wereld of holle aarde niet juist kan zijn, want ja de hemelen zouden gemeten kunnen worden. Men hoeft alleen maar de diameter van de aarde te nemen, die al lang bekend is. Deze conclusie lijkt echter niet overtuigend, want hoewel de aarde gemeten kan worden, zijn de hemelen in de holle wereld niet meetbaar, omdat ze onzichtbaar zijn en bestaan uit dimensies die voor ons niet toegankelijk zijn. De diameter van de aarde heeft hier geen zeggenschap.

De bijdrage van Liebmann aan het begrijpen van het scheppingsverhaal is echter zeer belangrijk en essentieel, en daarom werd het hier in detail geciteerd. In het Hebreeuwse scheppingsverhaal zijn ongetwijfeld alle geheimen van het heelal, die we nog niet kennen en nauwelijks vermoeden, verborgen. Maar wat ons tot nu toe is onthuld, geeft veel licht op het universum en zijn vorm. We zouden gewoon niet onze eigen gedachten mengen met de goddelijke weergave.

9. DE MIDDELSTE VERDIEPING

De aarde tussen vuur en water

God gaf de aarde aan de mensenkinderen. (Psalm 115 : 16) We wonen daarop, dus we kunnen haar onderzoeken. Hoe ver zijn de mensen daarmee gekomen! Maar tot op de dag van vandaag weten ze nog steeds niet precies hoe de aarde eruit ziet. De Here Jezus zegt al tegen de Farizeeën dat ze huichelaars zijn, omdat ze het aangezicht van hemel en aarde kunnen beproeven, maar niet de tijd waarin ze leven. Dit onderzoek van het oppervlak van de aarde heeft mensen tot op de dag van vandaag echter niet de zekerheid gegeven hoe de aarde werkelijk is gemaakt of gevormd. Officieel wordt beweerd dat de aarde een bol is, die aan de polen een beetje afgeplat is, dus helemaal rond. En op deze stilzwijgende aanname zijn alle apparaten gebouwd, die op aarde moeten meten. Maar er zijn onweerlegbare beweringen die zeggen dat de mate van de kromming van de aarde nooit serieus is vastgesteld door de aardbol-vertegenwoordigers. Men neemt alleen aan en veronderstelt. Het zal waar zijn.

Maar dat is gewoon niet waar. En de onrust is groot, getuige het feit dat er in de tijdschriften, de grote ruis- en beeldvorming van onze tijd, steeds weer foto's verschijnen van tot grote hoogte geschoten raketten. Deze foto's laten altijd een min of meer gekromde, afgeronde aarde zien en dragen dan het onderschrift: Nog een bewijs dat de aarde een bol is. Waarom moeten we altijd zo gretig bewijzen wat al lang wordt beweerd en op alle scholen wordt onderwezen? Het moet slecht zijn voor een zaak, als die moet worden ondersteund met zulke onhandige manoeuvres, zoals deze fotomontages van stratosferische raketten uitbeelden. Omdat je maar een beetje verstand nodig hebt om te beseffen dat ze niet waar kunnen zijn. Om de kromming van zo'n grote wereldbol te kunnen herkennen, zou je veel, veel hoger moeten klimmen dan alle raketten tot nu toe hebben kunnen doen. En dan zou de optische horizon die elke verziendheid beperkt, weg moeten zijn.

De raketfoto's geven alleen opnamen van een vergrote optische horizon, die naar de zijkant is gekanteld en daardoor lijkt op een deel van een bolvormig oppervlak, vooral als je de afzonderlijke opnamen suggestief tegen een donkere achtergrond plaatst en deze fotomontage vervolgens vakkundig retoucheert! Je kunt de kromming van een bol helemaal niet aflezen aan de kleine cirkel, maar aan diens grote cirkel, en daarvoor heb je een hoogte of afstand nodig die in enige verhouding staat tot de diameter en omtrek van de bol. Welk groot belang moet de vorst van deze wereld, de vorst die heerst in de lucht, hebben om mensen ervan te overtuigen dat de aarde zogenaamd bolvormig is en om de waarheid te verdoezelen?

De volledig ronde, convexe (*bolle*) kromming van de aarde is tot op de dag van vandaag niet eens wetenschappelijk bewezen, laat staan Bijbels. Maar alles doet alsof het echt zo is.

Er zijn eigenlijk maar twee andere mogelijkheden voor een aardvorm: hol-rond en plat. Beide worden tegenwoordig ook beweerd en er worden pogingen ondernomen om ze te ondersteunen met min of meer plausibel bewijs. Hier op aarde kunnen we gemakkelijker bewijs aanvaarden, omdat onze vijf zintuigen hier met enige directheid kunnen worden gebruikt. Je

reist de wereld rond, je vliegt eromheen, het bewijs dat het op de een of andere manier rond moet zijn. Maar de vertegenwoordigers van "flat-earth" (*platte aarde*) zeggen dat dit nog geen bewijs is. De aarde zou wel eens een platte schijf kunnen zijn, omgeven door enorme muren van ijs, die op het water drijven. In het midden ligt de Noordpool. Alles wat rond de aarde reist of vliegt, beweegt alleen maar in een cirkel over deze schijf. Maar dan zouden de afstanden tot de buitenrand van de schijf, dus tussen Zuid-Afrika en Zuid-Amerika, veel groter moeten zijn dan ze in de praktijk worden bepaald en gemeten.

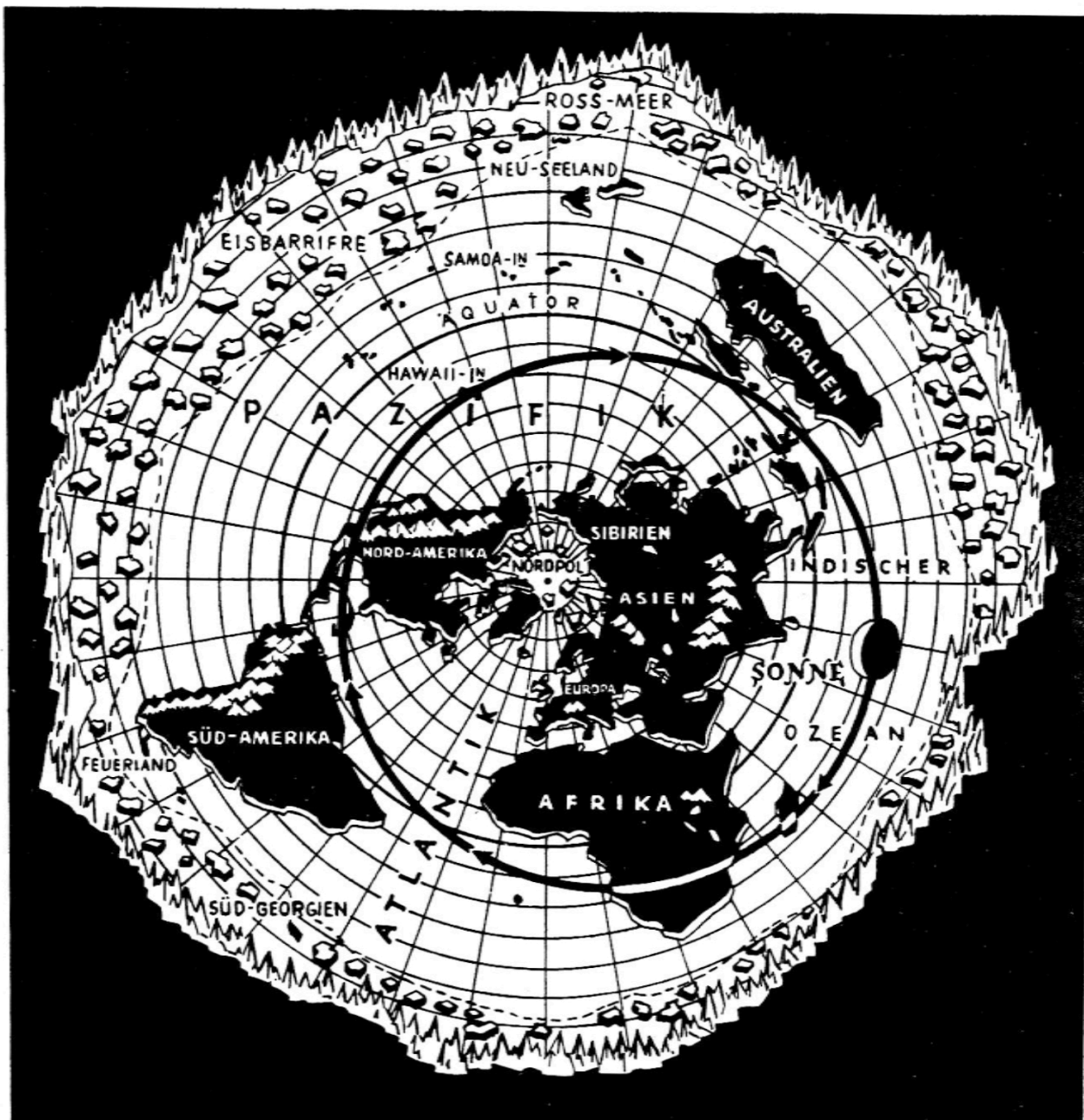
Volgens deze opvatting zou er dan ook geen Zuidpool moeten zijn. Maar die bestaat wel en daar is meerdere keren overheen gevlogen. De breedtegraden ten zuiden van de evenaar zijn niet langer dan die ten noorden van de evenaar. Dit blijkt ook uit ervaring. Als vliegtuigen altijd op de noordelijke route de wereld rondvliegen, komt dat omdat ze meer over land en bewoonde gebieden vliegen, wat erg belangrijk is bij een noodlanding. Ten zuiden van de evenaar wordt slechts over weinig land en over veel woest water gevlogen. Ook ten zuiden van de evenaar zien we andere sterren en sterrenbeelden, en wel in een geleidelijke overgang, wat dwingend een bolvorm van de aarde of de hemel suggereert. Maar aangezien de aarde stevig staat, niet wankelt, volgens het woord van God, dus niet meedraait, kan ze geen convexe structuur zijn, d.w.z. geen perfect ronde bol waarop we leven. Want bal en beweging horen bij elkaar. Voor degenen die op een bol leven, moet de bol draaien, aangezien het moeilijk is om aan te nemen dat het hele zogenaamd oneindige universum rond de bol draait.

Het moet ons duidelijk zijn dat beweging altijd relatief is. Men kan een beweging alleen constateren in relatie tot een andere beweging of in verband met rust. Sommigen denken dat de schil van de aarde zelfs in de holle wereld langzaam ronddraait, terwijl anderen dit betwisten. Zelfs een snel draaiende tol staat stil zolang de beweging duurt. Maar, zoals gezegd, beweging en rust zijn relatieve grootheden. In ieder geval heeft de aarde een andere relatie tot God dan de hemelen en daarom ook een andere "rust" of "beweging" rond het middelpunt. Hoe relatief de begrippen rust en beweging zijn, kunnen we ook zien aan het nu erkende feit dat er in een stuk schijnbaar volkomen stilstaande en levenloze materie, bijvoorbeeld een steen, in werkelijkheid ontelbare atomaire deeltjes en atoomkernen zijn, die verwoed ronddraaien. Hier ontmoeten de tegenstellingen elkaar: grootste rust en grootste beweging vloeien in elkaar over.

We nemen aan dat de aarde rust, gegrondvest is, omdat dit meerdere keren in het voor ons liggende Woord Gods geschreven staat. Maar in datzelfde Woord van God staat echter niet dat de hemelen rusten, dat ze niet wankelen, hoewel er ook sprake is van hemelpijlers. De Schepper brengt altijd de heirscharen van de hemelen naar boven, (Job 38 : 31-33) de sterren hebben hun banen, en de zon loopt om van het ene uiteinde van de hemel naar het andere. Volgens de Bijbel, en dus volgens Gods Woord, staat duidelijk voor ons vast wat er draait (om Gods troon als middelpunt): niet de aarde, maar de hemelen en hun heirscharen, namelijk de hemellichamen. Het gebrek aan beweging van de aarde past ook bij de verharding in zichtbare materie waarin de aarde is terechtgekomen, in tegenstelling tot de hemelen.

Met deze uitspraak valt echter een leven óp een wereldbol weg. Verder hebben we al het principe onderkend dat naar boven altijd naar binnen leidt, naar beneden altijd naar buiten. Dit

principe komt hier terug. Als we op een bol zouden staan, zouden we altijd naar buiten kijken als we omhoog kijken, en naar binnen als we naar beneden kijken. Bovendien zouden we ons in het centrum van het heelal bevinden als het heelal rond onze stationaire aardbol zou draaien. Maar deze plek in het centrum van het universum is alleen van God. De vergelijking met de atomen leert ons ook dat de atoomkern roteert. "Een [waterstofatoom](#) bijvoorbeeld is praktisch een duplicaat van de holle wereld. De kern roteert en domineert zo het hele gasatoom. De conclusie dat het vormende origineel, namelijk de hemelbol, roteert als de kern van de holle wereld, is niet alleen toegestaan maar ook noodzakelijk." (C.F. Müller)

De platte-schijf-aarde van een Nederlandse privé-geleerde ("Pleidooi voor de platte aarde", Klaas Dijkstra, redactie 2023), zoals gepubliceerd in een Duits geïllustreerd tijdschrift in 1955. De zwarte cirkel is de evenaar waar de zon overheen draait. Door zulke terugvallen in primitieve denkbeelden, die feitelijk zicht en ervaring weerleggen, worden de pogingen om het wetenschappelijke wereldbeeld aan het wankelen te brengen alleen maar belachelijk gemaakt! Dit wereldbeeld mist trouwens de hemel! Het is daarom niet meer fout en onbijbels dan het Copernicaanse!

Het is echter opmerkelijk dat de Copernicaanse hypothese ook hier als onhoudbaar werd erkend, alleen werd er een nieuwe onhoudbaarheid in de plaats van de oude gesteld.

Er is ook een onderzoek naar het gevoel van kromming van het aardoppervlak dat sterke bewijzen heeft. Wie dit onderzoek niet wil accepteren, moet het kunnen weerleggen. Professor U.G. Morrow, Chicago, [geodeet](#) en astronoom, probeerde al in 1897 aan de kust van Florida met alle middelen van wetenschappelijk onderzoek om de kromming van het aardoppervlak te bepalen, ingegeven door de verklaring van een bijbelgelovige arts genaamd Dr. Tweed, die al in 1871 in Chicago had verklaard dat de aarde hol is en dat we er ín leven en niet er óp.

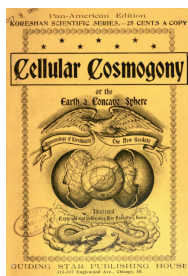
Redactie 2023 - Duitstalige video

Professor Morrow construeerde en installeerde meetapparatuur om een rechte lijn te bepalen over een afstand van 4,5 mijl. Deze meetapparatuur bestond uit houten stellages waarvan de nauwkeurig gemaakte dwarsarmen een haarlijn uitlijnden op een messing-schijf. De metingen hielden rekening met alle mogelijke verstoringen, vooral met eb en vloed en de bekende bolling van grote watermassa's. Het verrassende resultaat was dat de rechte lijn geen raaklijn aan een aardbol was, maar een [secans](#) in een holle bol. Dat wil zeggen, de uiteinden van de rechte lijn naderden duidelijk de aarde of het water. De rechte voortzetting naar beide kanten liep de aarde in. Als de rechte lijn een raaklijn was geweest, die maar op één punt een cirkel of bol raakte, dan hadden de twee uiteinden en hun verlengstukken van de rechte lijn zich van de aarde af moeten bewegen.

Deze mechanische meting van de kromming van de aarde is op een wetenschappelijk verantwoorde manier uitgevoerd. Het moet alleen worden herhaald op een ander punt op het aardoppervlak, omdat de bezwaren zijn dat een vloedgolf en het getij een hydraulische verlagingscurve van het zeeniveau bij Florida zouden kunnen veroorzaken. De herhaling van

deze belangrijke meting is tot nu toe mislukt. Toch zouden de kosten erg laag zijn vergeleken met de miljoenen die anders aan zogenaamd wetenschappelijk onderzoek worden besteed. Zolang deze ondubbelzinnige meting van de kromming van de aarde door Prof. Morrow niet wordt weerlegd door nieuwe metingen, blijft de wetenschap werken met de onbewezen aanname dat de aarde een volledige bol is, waarop wij leven. Daarmee heeft de wetenschap haar "eigen" principes losgelaten, omdat ze gewoonlijk bewijzen eist. Hier op aarde is het echte domein van het bewijs door de rede. Maar juist hier wordt van bewijs afgezien; eeuwenlang hebben mensen genoeg genomen met onbewezen ideeën en conclusies. Dit feit hoort ook bij de wonderen en tekenen van de leugen. (2 Thessalonicenzen 2 : 9)

Als je meer wilt lezen over het meetexperiment van Professor Morrow, dat plaatsvond van 12-1 tot 8-5 1897, raadpleeg dan de Duitse vertaling (44 pagina's) van zijn boek "[The Cellular Cosmogony](#)" ("De cellulaire kosmogonie"), verkrijgbaar bij de vertaler Baurat Dipl.-Ing. R. Engler, Mülheim/Ruhr. Daar wordt deze meting weergegeven met afbeeldingen, tekeningen, berekeningen en uitleg die zelfs een wiskundige leek kan volgen.

Op basis van het Bijbelse gezegde dat de hemel Gods troon is en de aarde zijn voetbank, hebben we geconcludeerd dat er een bepaalde grootte-verhouding is tussen hemel en aarde, die overeenkomt met de verhouding tussen troon en troon-ondergeschikte. Deze grootte-verhouding is gebaseerd op de aarde als een vaste, meetbare grootte. Maar het zegt nog steeds niets over de vorm, over de mate van kromming van de aarde. Maar de vorm van het hele universum hangt uiteindelijk af van deze kromming. De schijf is uitgesloten; deze kan met eenvoudige middelen vele malen weerlegd worden, net zoals de bol bewezen en aangetoond kan worden. Dus de enige vraag die overblijft - vanuit menselijk oogpunt - is: convex of concaaf? Of: leven we óp de bol of ín de bol. Net zoals er alleen licht of duisternis is, hoog of laag, goed of kwaad, bestaan alleen deze twee mogelijkheden voor de aarde in de zichtbaarheid van de drie dimensies: convex of concaaf.

De Bijbel spreekt niet rechtstreeks voor een van beide mogelijkheden. Maar we kunnen indirect concluderen en herkennen, uit alle relevante passages van het Woord van God en uit de algehele context van het Schriftgetuigenis, dat de troon van God zich ook ruimtelijk in het centrum van het heelal bevindt en dat de aarde hem concentrisch op grote afstand omringt. Voorlopig kunnen we rustig afwachten tot op een dag de metingen van eerlijke geleerden over de mate van kromming van de aarde worden herhaald en het universum van de Bijbel bevestigen zal. Maar het is mogelijk dat de ware vorm van hemel en aarde al eerder zal worden geopenbaard in de kosmische beroeringen van het zesde zegel van Openbaring. Als de (laagste) hemel als een boekrol zal worden opgerold en de doodsbanige mensen op aarde de troon van God in het centrum van het universum boven zich zullen zien, dan zullen ze tegelijkertijd ook de vorm van de aarde zien, die de hemelen omsluit. Dat is dan precies hun schrik, dat ze herkennen: We zijn allemaal binnen, we kunnen niet ontsnappen. Want het hele universum is in Christus en dus in God, en God is in het universum tot in de hoogte. "*Als ik mij neerleg in de hel*", zegt de psalmist, zie, "*Gij zijt er ook!*" (Psalm 139 : 8) De boektitel die momenteel veel gekocht wordt: "[En de Bijbel heeft toch gelijk](#)" zal ooit ook toepasselijk blijken te zijn voor de astrologische uitspraken van de Bijbel.

Duisternis in de materie

Afgezien van de vorm van de aarde rijst ook de vraag: Waar komt deze aarde van stenen en klei met haar grote zeeën eigenlijk vandaan? Op de bodem van de zeeën bevindt zich aarde en steen, bergen en dalen. Wat een enorme, massieve bol van steen, zand en klei moet dit zijn die wij aarde noemen. We zullen nauwelijks in staat zijn om de dikte of de macht ervan te onderzoeken; we weten alleen uit de Schrift dat er onder het omhulsel van de aarde nog een holle ruimte moet zijn, een donkere wereld, die de Schrift "onder de aarde" noemt.

De aarde was woestheid en leegheid, volgens het verslag van het tweede vers van de Bijbel. Ze was echter oorspronkelijk niet tot woestheid geschapen door God, maar God vormde de aarde en maakte haar bewoonbaar. (Jesaja 45 : 18) Terecht hebben de kerkvaders daarom altijd aangenomen dat er tussen het eerste en tweede vers van de Bijbel een gebeurtenis moet hebben plaatsgevonden, die resulteerde in de verwoesting van de aarde. Zij geloofden dat deze gebeurtenis de opstand van Satan tegen God was. Deze grootste strijd in de ruimte vernietigde de eerste schepping en maakte vooral de aarde troosteloos en leeg, zodat de nieuwe schepping noodzakelijk werd. Dus hebben we voor ons in de aarde, zoals die nu is, namelijk klei en stenen en veel water. Voor het oog is dat wat er overbleef van de vroegere aarde en haar hemelen na Satans rebellie en val, waarvan de overblijfselen de zeeën zijn.

Leem en zand, of hun vermenging met de aarde en de rotsen van de bergen, hoe zagen ze eruit vóórdat de aarde woest en leeg werd? Is de ondoorzichtigheid, de dichtheid van de dingen op aarde niet het gevolg van de val, van het binnendringen van duisternis? Waar licht is, is duidelijkheid, daar kun je doorheen kijken. Duisternis is gebrek aan licht en gebrek aan helderheid, waardoor men er niet meer doorheen kan kijken. Een veldsteen verschilt van een edelsteen doordat de kristallijne structuur verward is, zodat het niet langer licht kan doorlaten en uitstralen, maar in de edelsteen zijn de kristallen allemaal nog steeds in een gelijkmatige volgorde uitgelijnd, zodat het transparant is voor licht en naar buiten straalt. Dus in de ene steen is er wanorde, d.w.z. de duisternis is binnengedrongen, die het licht heeft verdreven, in de ander heerst nog de orde van God of het licht. Voordat de aarde woest en leeg werd en de duisternis op de diepte drukte, zal de aarde helder en stralend zijn geweest. Stel je een berg van edelstenen voor, die moet glanzen en schitteren! Wanneer uiteindelijk de duisternis zal worden verbannen en er geen nacht meer zal zijn, dan zal de aarde opnieuw worden getransfigureerd, transparant, lichtgevend of verheerlijkt. In het Grieks is het woord helder = "telaugos". Het is samengesteld uit einde = "telos" en stralen = "augazo". De helderheid uiteindelijk zal zijn dat alles weer straalt, verheerlijkt en overspoeld wordt met licht, ook de herrezen menselijke lichamen. Zelfs de zogenaamde edelmetalen, bijvoorbeeld goud, zilver, platina, zijn tegenwoordig zo doorspekt met duistere wezens dat ze net als de zogenaamde onedele metalen ondoorzichtig zijn geworden. In de Schrift lezen we over de hemel als "puur goud" zoals glas, (Openbaring 21 : 18) d.w.z. de dingen in de hemel zijn veranderd, transparant, overspoeld met licht, in tegenstelling tot de aarde van vandaag, waarop de dingen ondoorzichtig zijn, overspoeld met duisternis en dus bevroren zijn. Er staat letterlijk in Openbaring 21 : 18 en 21 "puur goud" en "puur glas", d.w.z. gereinigd van het wezen van de duisternis, verfijnd en daardoor veranderd of transparant, totdat wij mensen op een dag

kunnen opstaan als getransfigureerde wezens en de hele schepping bevrijd is van de slavernij van vergankelijkheid met als doel vrijheid.

De schepping zal op een dag bevrijd worden van de slavernij van verdorvenheid (of vergankelijkheid) aan de vrijheid van de glorie van Gods kinderen. "*Want we weten dat de hele schepping samen kreunt en samen barst tot nu toe. Niet alleen zij, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wij zuchten inwendig, wachtend op de aanneming (= "aanstelling"; red. 2023) tot zonen, de verlossing van het lichaam.*" (Romeinen 8 : 21-23)

De duisternis die de schepping binnendrong en doordrong en daardoor zichtbaar werd, wordt geassocieerd met vergankelijkheid, verderfelijke of tijd. Transfiguratie of doorbraak van licht betekent tegelijkertijd: onsterfelijkheid, het overwinnen van de tijd.

De vergankelijkheid als gevolg van de binnengedrongen duisternis wordt gezuiverd door oordelen, vooral door het water-oordeel (zondvloed) en daarna door het vuur-oordeel (Dag des Heren), dus door chemisch, d.w.z. geestelijke transformatieprocessen. Elk gerechtigd proces is een transformatieproces, een reinigings- en zuiveringsproces, niet alleen voor mensen, maar ook voor de rest van de schepping.

De Schrift zegt dat God ervoor zorgde dat de wateren onder de hemel zich verzamelden op één plek waar droog land zichtbaar werd. God noemde dit droge land aarde. In het Hebreeuws betekent hier aarde = "eretz". De aarde echter, waaruit haar stof later de mens werd gevormd, wordt "adamah" genoemd = vruchtbare grond, losse aarde, dat wat bedekt, huid, oppervlakte, bedekking. De adamah is dus duidelijk de bovenste laag van de eretz, zoals die tot stand is gekomen door oxidatie (zuurstofopname) en door verwerking.

De karakteristieke eigenschap van de aarde is dus alleen te herkennen in vergelijking met het water of met de zee, namelijk als het droge. Dat wil zeggen, de aarde is iets dat onttrokken is aan het water. Het Hebreeuwse woord ervoor heeft ook de betekenis van scherp, droogte, woestijn, want water is een fenomeen dat naar beneden streeft, maar onder bepaalde omstandigheden ook omhoog kan stijgen, het heeft een bemiddelend, rustgevend, verfrissend karakter, het is een drager van levenskrachten, het is een hemelse boodschapper met eigenschappen die van boven komen. De indringende wateren van de oerzee waren het resultaat van het instorten van de eerste hemelen. Waar een gebrek aan water is, is een gebrek aan water of droogte, dat alleen vruchtbaar en vitaal wordt door bevochtiging met water, of het nu "lichtwater" is of "lager water".

Aangezien God in het begin hemel en aarde schiep, maakte hij waarschijnlijk de twee wezenlijk verschillende palen der schepping. De hemelen zijn Gods geestelijke, gasvormige fasen van openbaring, maar de aarde is de vaste, droge, dichte en zichtbare manifestatie, een stollen van kracht op een doelbewuste afstand binnen de goddelijke ruimte-manifestatie van het goddelijke middelpunt. Aarde en hemel zijn in wezen zo gescheiden fenomenen dat ze niet samen kunnen komen zonder een tussenpersoon, die beide eigenschappen verenigt. Deze bemiddelaar is het water in zijn verschijningsvormen als onderliggende wateren, bovenliggende wateren (licht!) en als gas en lucht. Het droge wordt vruchtbaar door bevochtigen, ontvangend

en gevend, dat wil zeggen, het beantwoordt aan Gods hemelse roeping en ontwikkelt zich zo in de loop van duizenden jaren tot in de gedaanteverwisseling. Volgens de Schrift is het uiteindelijke doel van de aarde dat ze op een dag het hemelse en het goddelijke kan bevatten en behouden. Het hemelse Jeruzalem, de stad van God, zal uit de hemel neerdalen tot de mensen. "*Zie, de tabernakel van God onder de mensen!*" Maar dan zal er geen zee meer zijn, er zullen geen lichten of lichtdragers meer zijn, de bemiddelende bovenste en onderste wateren zullen niet langer nodig zijn, een directe, onbemiddelde omgang tussen hemel en aarde zal mogelijk zijn door de bereikte transfiguratie van de aarde. Het droge zal dan in staat zijn het geestelijke of gasvormige en het licht zo te absorberen, en zich daarmee te laten doordringen, dat het geest-lichamelijkheid zal zijn geworden. De grote val, die de kennis van goed en kwaad bracht, van Gods openbaring van het oordeel, die de kennis van God bewerkstelligde vanwege afscheiding van God, is dan overwonnen, de duisternis is niet meer, omdat het licht is geworden, want wat openbaar wordt, is licht, maar de kennis van de duisternis is gebleven als grote helderheid, die alles doordringt en verlicht.

Het droge dorst. Dat zit in zijn aard. Het was gescheiden van het water, om als droog te bestaan, d.w.z. zich bewust worden, en dat gebeurt op elk niveau van het bestaan, of het daarzijn, alleen door lijden, door het voelen van pijn, omdat deze ons bewust maken, ze ons oriënteren, over wat we missen, over onze afstand tot goddelijke volheid en perfectie. Zelfkennis is het begin, het leidt tot het vermogen om in het algemeen te begrijpen en daarmee tot de mogelijkheid leven en geest in zich op te nemen, te verwerken en te groeien, te ontwikkelen. Het droge land of de aarde is dus een uitdrukking van een grote afstand tot God, die God keer op keer aanroept door zijn woord, dat onder- en bovenwater en leven wordt, d.w.z. krachten van hoop i.v.m. de toestand van afstand tot God doet ontwaken, die een verkwikkende werking hebben. "*En het zal te dien dage geschieden dat Ik zal antwoorden, spreekt de Heer: Ik zal de hemel antwoorden, en zij zullen de aarde antwoorden, en de aarde zal het koren en de most en de olie antwoorden.*" (Hosea 2 : 23) Dit verhoren wordt in hetzelfde hoofdstuk genoemd als de verloving van God met zijn volk Israël, die zal volgen op erkenning! Maar aan horen en herkenning ging een lange periode vooraf van huilen, dorst en niet gehoord worden! Want de verloving van God met zijn volk vindt plaats op aarde in plaats van in gerechtigheid en oordeel, en alleen dan in het goede en barmhartigheid. (Hosea 2 : 19)

We kunnen de aarde dus karakteriseren als een van god-ver-weg-zijnde verschijning of verstarring van het leven, dat we duisternis en dood noemen. Het wacht op regen of op het thuisbrengen door God, die het eerst zal rechtzetten, dan zal doorlichten en ten slotte volledig zal veranderen, zodat het de woonplaats van God zelf zal worden.

Dus zolang de aarde nog bestaat als droog land, is het oordeel erover nog niet voltooid, daarom wordt droog land ook wel de scherpte of dorheid en woestijn genoemd.

De hemel is Gods nabijheid, de aarde is Gods afstand, maar zij wordt altijd verfrist en getroost en geleidelijk getransformeerd door Gods rechtelijke bezoeken.

Leem (klei) en vlees komen met elkaar overeen. Vlees is bezielde klei. En stenen en botten lijken ook op elkaar. De bergen lopen als een skelet door de zachte klei van de aarde. Deze

verbindingen, samen met de eigenaardige contouren van de continenten, die tegenwoordig zichtbaar zijn, brachten de heer Fritz Gohlke, Lüdenscheid, op het eigenaardige idee, d.w.z. dat het is hem getoond, dat op de aarde de beeltenis is te zien van de gevallen Lucifer, die eens een cherubijn was. De vorm van de continenten, die niet toevallig is, heeft sommige kijkers al aan het denken gezet. Van Siberië tot Nieuw-Zeeland herkent Gohlke de figuur van een "languitliggende". Men herkent skeletdelen van een gigantisch lichaam dat door vuur is verbrand. Bijna alleen de botten zijn over. Deze botten zijn de grote bergketens van de aarde, de zachte delen zijn de aardse gebieden. De grote kop is Siberië, de kin is de punt van Siberië tegenover Alaska, het gezicht of profiel draait naar de Noordelijke IJszee, de rivier de Lena markeert de monding, de achterkant van het hoofd is Tibet en wordt begrensd door het Himalaya-gebergte, het Maleisische schiereiland en de grote eilanden van Indonesië vertegenwoordigen delen van de verbrijzelde ruggengraat, die zich uitstrekt tot aan Australië, de grote rots die ooit Lucifer op de grond verpletterde, volgens Daniël 2. Italië is het ene been, met voet, Nieuw-Zeeland het andere. De linkervleugel van de cherubijn is Amerika geworden, de rechtervleugel is nog in Afrika te herkennen. Dit verklaart ook waarom deze continenten van boven breed zijn en van onderen puntig, en waarom er goud en edelstenen worden gevonden! Het droge zou dus het voormalige reusachtige lichaam van de cherubijn zijn, die Satan wordt genoemd, dat nu door de millennia heen aan het vergaan is, d.w.z. aan het ontbinden is, een proces waar de geest van Satan, die nu boven in de lucht heerst, op moet toezien. Uit dit lichaam van Satan, dat tot de grond werd verpletterd en in aarde veranderde, werden menselijke lichamen gemaakt, en daarom is het niet verwonderlijk dat het kwaad in het lichaam van dit vlees woont.

Dat is een gewaagde gedachte, die iedereen voor zichzelf mag verwerken. In ieder geval lezen we in Jesaja 14 : 11-15 onder andere: *"Uw luister is neergedaald naar de hel, samen met het geluid van uw harpen. Maden zullen uw bed zijn en wormen uw bedekking. Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, schone morgenster! Hoe zijt gij ter aarde gevallen, die de heidenen hebt verzwakt! Zoudt gij in uw hart gedacht hebben: Ik zal ten hemel opstijgen, ik zal mijn troon verheffen boven de sterren Gods; ik zal zitten op de berg der samenkomst in het verste middernachtelijk uur; ik zal opstijgen boven de hoge wolken, en gelijk zijn aan de Allerhoogste. Ja, naar de hel gaat gij, naar de diepste put."*

Een deel van het 28e hoofdstuk van Ezechiël houdt ongetwijfeld ook verband met het vallen van cherubijnen en engelen. In Ezechiël 28 : 12-19 staat: *Mensenkind! hef een klaaglied op over den koning van Tyrus, en zeg tot hem: Zo zegt de Heere HEERE: Gij verzegelaar der som, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid! Gij waart in Eden, Gods hof; alle kostelijk gesteente was uw deksel, sardisstenen, topazen en diamanten, turkooizen, sardonixstenen en jaspisstenen, saffieren, robijnen, en smaragden, en goud; het werk uwer trommelen en uwer pijpen was bij u; ten dage als gij geschapen werd, waren zij bereid. Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub; en Ik had u also gezet; gij waart op Gods heiligen berg; gij wandeldet in het midden der vurige stenen. Gij waart volkomen in uw wegen, van den dag af, dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is. Door de veelheid uws koophandels hebben zij het midden van u met geweld vervuld, en gij hebt gezondigd; daarom zal Ik u ontheiligen van Gods berg, en zal u, gij overdekkende cherub! verdoen uit het midden der vurige stenen! Uw hart verheft zich over uw schoonheid; gij hebt uw wijsheid bedorven,*

vanwege uw glans; Ik heb u op de aarde henengeworpen, Ik heb u voor het aangezicht der koningen gesteld, om op u te zien. Vanwege de veelheid uwer ongerechtigheden, door het onrecht uws koophandels, hebt gij uw heiligdommen ontheiligd; daarom heb Ik een vuur uit het midden van u doen voortkomen, dat u heeft verteerd, en Ik heb u gemaakt tot as op de aarde, voor de ogen van al degenen, die u zien. Allen, die u kennen onder de volken, zijn over u ontzet; gij zijt een grote schrik geworden, en zult er niet meer zijn tot in eeuwigheid."

Het is een bijna adembenemende gedachte: de aarde is het omgevallen lichaam van de cherubijn of aartsengel, die vanaf de eerste schepping in opstand komt tegen God. Zou het Hebreeuwse woord voor scherpte, woestheid en boren daarom ook "chereb" kunnen zijn? Deze gedachte heeft niets direct met de aardse vorm te maken, maar zo'n titanenstrijd van weleer kan men zich eerder in de aardse wereld voorstellen dan in de Copernicaanse oneindigheid. Een machtszetel over "het stofje van de aarde", in het oneindige universum van sterrenhopen, zou voor Lucifer geen speciaal onderscheid zijn geweest. De verhoudingen tussen hemel en aarde moeten van een andere soort zijn om "de koninkrijken van deze wereld" zo belangrijk te maken, dat de duivel ze serieus zou kunnen gebruiken als verleidingsmiddel. (Mattheüs 4)

Als we de Schriften doornemen die over de aarde gaan, dan valt ons op dat we geen indicatie krijgen van een draaiende en bewegende aarde. Evenmin is er enige aanwijzing dat de aarde om de zon draait, of dat de aarde één ster is tussen talloze andere sterren of bolvormige werelden. De aarde speelt in de Bijbel altijd een heel belangrijke rol als paal (stok) naar de hemel, wiens leger van sterren ooit op aarde zal vallen. In de Schrift zijn hemel en aarde aan elkaar toegewezen, zoals man en vrouw; de hemel is het mannelijke, de "gevende", de aarde is het vrouwelijke, de "ontvangende". "*De hemel zal de aarde verhoren ...*" (Hosea 2 : 20) De aarde omringt de hemel, zoals de vrouw de man zou moeten omringen. (Jeremia 31 : 22) Op deze aarde bereidt God ook voor zichzelf een volk, dat hij "de vrouw Israël" noemt. De aarde ontvangt van de hemel, waarvan de regen een beeld is, en baart dan. We herkennen drie reeksen Schriftteksten, die de volgende waarheden vertellen:

1. De aarde is gegrondvest op fundamenten; zij staat erop en zal voor eeuwig en altijd niet wankelen.
2. Deze stevig gefundeerde aarde is iets dat gevuld kan worden, dat gevuld zál worden, net zoals de zee vol is. Hieruit volgt de dwingende conclusie dat de aarde als een vat is, dat gevuld kan worden of vol kan raken, wat het geval is met de holle wereld.
3. De aarde, stevig gegrondvest, zal eenmaal worden geschud, zal slingeren en vallen, en zal dan niet meer opstaan. En tenslotte zal zij in vuur worden opgelost.

De afzonderlijke stellingen luiden:

Gegrondest - niet wankelend!

Want van Jehovah zijn de pilaren van de aarde, en daarop heeft hij de wereld geplaatst ... (1 Samuël 2 : 8c)

Hij die de aarde doet beven van haar plaats, en haar pilaren doen beven ... (Job 9 : 6)

Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? ... (Job 38 : 4)

Waarop zijn haar grondvesten nedergezonken, of wie heeft haar hoeksteen gelegd?
(Job 38 : 6)

... en de gronden der wereld werden ontdekt, van Uw schelden, o HEERE! ...
(Psalm 18 : 16)

*... De aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen.
Want Hij heeft ze gegrond op de zeeën, en heeft ze gevestigd op de rivieren.* (Psalm 24 : 1, 2)

... Ook is de wereld bevestigd, zij zal niet wankelen. (Psalm 93 : 1c)

Hij heeft de aarde gegrond op haar grondvesten; zij zal nimmermeer noch eeuwiglijk wankelen ... (Psalm 104 : 5)

Uw goedertierenheid is van geslacht tot geslacht; Gij hebt de aarde vastgemaakt, en zij blijft staan; (Psalm 119 : 90)

Door wijsheid heeft Jehovah de aarde gegrondest ... (Spreuken 3 : 19)

Toen hij de fundamenten van de aarde vestigde ... (Spreuken 8 : 29b)

De HEERE spreekt, Die den hemel uitbreidt, en de aarde grondvest, en des mensen geest in zijn binnenste formeert. (Zacharia 12 : 1)

... Hebt gij op de grondvesten der aarde niet gelet? (Jesaja 40 : 21)

... De aarde is de voetbank van mijn voeten ... (Jesaja 66 : 1)

Zo zegt de HEERE: Indien de hemelen daarboven gemeten, en de fundamenten der aarde beneden doorgrond kunnen worden, zo zal Ik ook het ganse zaad Israëls verwerpen, om alles, wat zij gedaan hebben, spreekt de HEERE. (Jeremia 31 : 37)

Vol en vullend

Want de aarde zal vervuld worden, dat zij de heerlijkheid des HEEREN bekennen, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken. (Habakuk 2 : 14)

En de steen, die het beeld sloeg, werd een grote berg, en vulde de ganse aarde ...
(Daniël 2 : 35)

... en vult de aarde. (Genesis 9 : 1)

... en de ganse aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld. (Psalm 72 : 19)

Wankelen, vallen, branden en vergaan!

De HEERE regeert, dat de volken beven; Hij zit tussen de cherubim; de aarde bewege zich. (Psalm 99 : 1)

... en de aarde zal bewogen worden van haar plaats, ... (Jesaja 13 : 13)

... en de fundamenten der aarde zullen beven. De aarde zal ganselijk verbroken worden, de aarde zal ganselijk vaneen gescheurd worden, de aarde zal ganselijk bewogen worden. (Jesaja 24 : 18, 19)

... en de aarde zal als een kleed verouden, en haar inwoners zullen van gelijken sterven;
... (Jesaja 51 : 6)

... Nog eens, een weinig [tijds] zal het zijn; en Ik zal de hemelen, en de aarde, en de zee, en het droge doen beven. (Haggai 2 : 7)

Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan ...
(Mattheüs 24 : 35)

Want willens is dit hun (de spotters) onbekend, dat door het woord Gods de hemelen van over lang geweest zijn, en de aarde uit het water en in het water bestaande; Door welke de wereld, die toen was, met het water van den zondvloed bedekt zijnde, vergaan is. Maar de hemelen, die nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, en worden ten vure bewaard tegen den dag des oordeels, en der verderving der goddeloze mensen. (2 Petrus 3 : 5-7)

Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht, in welken de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden. (2 Petrus 3 : 10)

Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont. (2 Petrus 3 : 13)

En Die op de wolk zat, zond Zijn sikkel op de aarde, en de aarde werd gemaaid.

(Openbaring 14 : 16)

En ik hoorde een luide stem uit de tempel tegen de zeven engelen zeggen: Ga heen, giet de [zeven] schalen van de toorn van God uit over de aarde... (Openbaring 16 : 1)

Het middelste niveau van zijn: mens

De aarde is de middelste verdieping, tussen de hemel met zijn hemelen en de verdieping "onder de aarde". De hemelse wezens leven in de hemelse verdieping, de ondergrondse onder de aarde, de aardse wezens, ook wel mensen genoemd, op de aarde. Het bovenste "Zijns-niveau" is het hemelse of goddelijke, het middelste is menselijke, het lagere is duivelse.

Aangezien God Geest, Licht en Liefde is, zijn de hogere, goddelijke wezens geestelijke wezens, wezens van licht en wezens van liefde. Dienovereenkomstig zijn de wezens van het lagere, of uiterlijke, bestaansniveau goddeloos, of ver van God verwijderd, d.w.z. duivelse en daarom geestelijke wezens van duisternis en van koude liefde, oftewel haat. Tussen deze twee niveaus van zijn staat de mens op het middelste niveau van de aarde, ruimtelijk en dus in wezen niet zo dicht bij het goddelijke middelpunt van het universum als de hemelse, maar ook niet zo ver ervan verwijderd als de onderaardse. degenen, maar gewoon een uitgesproken middenwezen, waar beide stromingen of niveaus - boven en onder - om vechten.

In "*Wort und Zeit*" (nr. 11 uit 1954) legt de auteur het spirituele verschil van de drie niveaus van zijn in het universum als volgt uit:

"De drie zijn-niveaus goddelijk - menselijk - duivels bestaan in het universum. Het Woord van God leert ons dat. Ze komen overeen met de drie niveaus waaruit het ruimtelijk en tijdelijk begrensde universum bestaat: hemel, aarde, onder de aarde.

Hoe kunnen we in het kort de diepste aard van deze drie stadia schetsen? Er zijn drie verschillende levenshoudingen.

Goddelijk is het om leven te geven, om alles te geven, want God is altijd de gever, niet de nemer.

Menselijk is het om leven te ontvangen, te bewaren, het niet op te willen geven, überhaupt alles te behouden en het niet meer of slechts gedeeltelijk op te willen geven.

Duivels is het om leven te nemen, weg te nemen, te verslinden, te vermoorden, überhaupt alles te nemen en niets te geven."

Simon Petrus, zonet nog de spreker van de machtige openbaring van de Zoon van de Vader, (Mattheüs 16 : 16) werd plotseling voor de Heer Jezus de drager van Satan. Alleen maar omdat hij aan de Heer het goedbedoelde, menselijk plausibele, advies gaf: Spaar jezelf! Met andere

woorden, geef je leven niet op, maar behoud het! Dat was typisch menselijk, menselijkheid in het extract. Als fatsoenlijk mens neem je niemand het leven, althans niet uiterlijk, grof, je laat iedereen het zijne, maar je geeft ook dat wat jezelf hebt en niet meer.

De Here Jezus ziet op dit moment letterlijk de Satan in Petrus. Daarom richt hij zich tot hem, niet tot Petrus, die op dit moment slechts een omhulsel is. Het is verbazingwekkend dat de Heer Satan verwijt dat hij menselijk is en niet goddelijk. Hoe kan Hij verwachten of eisen dat Satan goddelijk denkt?

Hier opent het uitzicht zich tot uitgestrekte aeonische vlakten. Niet iedereen wil zo'n blik werpen.

Satan behoort volgens Job 1 tot de zonen van God (Bne Elohim). En als we kijken naar het verhaal van de verloren zoon en ons niet blindstaren op wat menselijk opbouwend is, waardevol als het is, dan erkennen we dat de jongere broer (Christus, de tweede Adam) door dood en verloren te zijn voordat hij terugkeerde, zijn oudere broer, die niet samen met zijn vader stierf, ver overtrof. De Heer Jezus zegt ook rechtstreeks tegen de vertegenwoordigers van de wet: U bent van de vader, de duivel.

Als Satan ook een zoon van God is (de gnostici beweren dat hij ooit Satanaël heette!), dan kun je van hem verwachten dat hij weet wat goddelijk is, namelijk het leven opgeven, d.w.z. dood en verloren gaan, zoals de jongere, verloren zoon heeft ervaren en geleden. Maar Satan wil dat niet, hij wil het leven nemen en houden, het deel van zijn goederen, en zo mogelijk dat van de ander erbij, niet weggeven. Het hoogste wat hij wil bereiken is het menselijke niveau om er een duivels niveau van te maken. Want het menselijke wordt duivels als het niet verheven kan worden tot het goddelijke. Het kan niet lang een neutraal tussenstadium blijven tussen het goddelijke en het duivelse. Dit is de grote dwaling van deze wereld, dat zij denkt dat zij door haar eigen kracht met succes de edele menselijkheid kan laten gelden tegenover het duivelse. In de gelovigen is de Heilige Geest, in de kinderen van het ongeloof heerst de geest van de vorst van de lucht. (Efeze 2 : 2)

Naast de positie ten opzichte van het leven, verschilt de mens van de duivel in het feit dat de mens zwak is en daarom zondigt, maar nog steeds het goede wil en bekrachtigt, als hij het ervaart en weet, alleen slaagt hij er meestal niet in om het te bereiken, omdat hij vlees en bloed heeft. Maar zodra de bekrachtiging, de wil tot het goede, ophoudt en het kwade bekrachtigd en gewild, wordt de grens van het menselijke naar het duivelse overschreden.

De duivel wil het kwade en doet het, maar dient daarmee onbewust het goede, God. De mens wil het goede, maar doet het kwade en dient zo onbewust het kwade. God echter wil het goede en volbrengt het door alle kwaad heen. Br. Knoch vertaalt ons Schriftgedeelte letterlijk als volgt: "*Jullie zijn een strik voor mij, omdat jullie niet denken aan wat van God is, maar aan wat van de mens is.*" Om een godvruchtige houding te tonen, zou Satan eerst van gedachten moeten veranderen, berouw tonen en zich omkeren. Dit is wat de Heer duidelijk van hem verwacht. Maar de tijd is nog niet gekomen. Het verhaal van de verloren zoon is nog niet afgelopen, het breekt abrupt af bij de belofte van de vader aan de oudere broer ...

Als Satan was verschenen, met zijn duivelse oorspronkelijke houding, bijvoorbeeld in de persoon van Judas, waar hij later na de beet toch in zou gaan, zou hij hebben gezegd: Het is je verdiende loon als ze je kruisigen, waarom neem je geen andere weg naar de macht! Maar hierdoor zou elke discipel Satan onmiddellijk hebben herkend, want het verschil tussen de mens en de duivel is erg groot, vooral in de kring van discipelen. Zelfs de normale mens onder de wet weet direct waar het duivelse, het boze, begint, want de mens is zwak en dus zondig, maar niet opzettelijk slecht. Alleen onder duivelsen doet Satan alsof hij duivels is. Onder de mensen lijkt hij menselijk, hij vermomt zich. En als het moet, verschijnt hij soms ook onder de vromen als een engel des lichts. Alleen kan hij zich niet als goddelijk presenteren, omdat hij dan zichzelf zou moeten opgeven. Want als het duivelse eenmaal goddelijk is geworden, dan is het einddoel van de hele heilsontwikkeling bereikt: God alles in allen! ⁴ Tegenwoordig vreest satan niets meer dan het vuur van het offeraltaar, omdat hij zichzelf daarin zou moeten verbranden. Hij lastert het afstaan (offeren), het offeraltaar, als een bevlieging of probeert het offer een ander doel te geven, een omgekeerde inhoud.

Omdat het een duivelse natuur is om een leven te nemen, was Kain al de eerste moordenaar van zijn vader de duivel, en hij wilde zijn vader begeren. (Johannes 8 : 44) Abel gaf zijn leven zeker niet gemakkelijk en vrijwillig op, het werd hem op brute wijze ontnomen, zijn leven geven werd gedwongen, hij werd als het ware met geweld gedrongen in de rol van Goddelijk wezen, die hij al heel dicht genaderd was door zijn bewuste offer van de kudde.

De mens laveert zijn bestaan tussen hemel en hel, hij leeft in een gemengde wereld die doordrongen is van beide uitstralingen, het goddelijke en het duivelse. God werd mens om de werken van de duivel te vernietigen, die erop gericht zijn om mensen in duivels te veranderen, om het aardse, menselijke niveau naar het duivelse niveau te sleuren, terwijl God het hemelse, goddelijke niveau wil en zal doen gelden op het aardse niveau van de mensheid, totdat op een dag het hemelse Jeruzalem ook naar de aarde kan afdalen.

Volgens Jakobus 3 : 15 zijn er ook drie niveaus van wijsheid: goddelijk, aards of menselijk, en duivels. De goddelijke wijsheid is Christus Jezus. (1 Korinthe 1 : 24) Het is dwaasheid voor mensen, want het lijkt de preek van de gekruisigde Zoon van God. Als wijsheid van boven is als eerste zuiver, dan op zijn zachtst gezegd vredig... (Jakobus 3 : 17) De wijsheid van deze wereld, of de wijsheid van het vlees, is dwaasheid bij God; het is menselijke wijsheid uit het door de zondeval verduisterde begrip, het geloof in overtuigende woorden van rede zonder geest en kracht, het egoïsme dat onderscheid maakt tussen de verachte en de gerespecteerde, de sterke en de zwakke. Ten slotte uit de duivelse wijsheid zich in afgunst, strijd en leugens tegen de waarheid, in moord en doodslag op de waarheid.

⁴ Redactie 2023: Dit is onderdeel van de "leer van de alverzoening", waarbij geleerd wordt dat zelfs ook de satan uiteindelijk behouden zal worden. Deze absoluut onbijbelse notering van de schrijver - en nog enkele meer van dergelijke in dit boek - worden zeker niet onderschreven met deze 2023-heruitgave in het Nederlands.

Mens zijn als voorwaarde

Gods Zoon kwam om zondaars tot bekering te roepen. Zondaars zijn mensen die in schuldslavernij zijn gevallen en vrij willen zijn. Het zijn dus nog steeds mensen, geen duivels, ook al kan hun vlees en bloed het koninkrijk van God niet meer beërven. Mensen zijn wezens die innerlijk goedheid bevestigen zodra ze het weten, maar in de zwakheid van hun vlees het niet langer alleen kunnen volbrengen. Als ze deze toestand niet herkennen, zijn ze nog steeds blind, als ze het herkennen, zijn ze ziende en daarom ellendige mensen die verlangen naar verlossing. En dat is de voorwaarde om ze goddelijk te maken. Maar in ieder geval is de voorwaarde de redding en verlossing van de mensheid. "... *Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensen zoon, dat Gij hem bezoekt! - Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan.*" (Hebreeën 2 : 6, 16) Maar waar de mens het menselijke niveau heeft verloren en de duivel is geworden, daar is de voorwaarde voor redding verdwenen in deze eeuw, (Markus 3 : 29) want nu worden de zielen van mensen gered door het geloof in de Zoon van God en zijn bloed. Niet de zielen van duivels en demonen. Ze geloven ook in God, maar nog steeds met het effect dat ze beven. (Jakobus 2 : 19) En de waarheid dat Jezus Christus in het vlees kwam, kan nog niet beleden worden door de geesten die niet van God zijn. (Johannes 4 : 2)

Vandaag is de dag van de mens, de dag van redding. Daarom moet altijd eerst de voorwaarde voor het heil, het mens-zijn, worden hersteld. De verdrijving van duivels en boze geesten uit bezeten mensen leidt terug naar het menselijke niveau, (Markus 5 : 15) het maakt iemand nog niet goddelijk, hemels, of op zijn minst in staat het koninkrijk van God binnen te gaan, maar het herstelt wel de voorwaarde, het mensheid-niveau. Psalm 9 : 21: "*Opdat de volken weten dat zij mensen zijn.*" Zo zegt de Heer in Johannes 6 : 70 tot zijn discipelen: "*Heb Ik jullie twaalf (als mensen!) niet uitgekozen? En één van jullie is een duivel.*" De duivel zondigt vanaf het begin, (1 Johannes 3 : 8) de mens niet, hij werd misleid. ⁵

Er is een menselijk evangelie voor mensen en een niet-menselijk evangelie voor de Gemeente. (Galaten 1 : 11) Want God werkt op twee manieren in het mensenrijk: als Hij eenmaal neerdaalt en Zijn koninkrijk op aarde vestigt, stort Hij de Geest uit op het vlees. Tegelijkertijd kiest Hij een Gemeente die, door oefening in lijden en sterven, d.w.z. het leven opgeven, bereid is om het menselijke niveau te verlaten en verheven te worden tot het goddelijke wezen in de hemelse sferen.

Menselijke wezens zijn inherent van het goddelijke ras, "*Want in Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij...*" (Handelingen 17 : 28) Het Hebreeuwse woord "Adam" bevat de termen "dezelfde" en "aarde". De mens is gemaakt naar het beeld Gods van aarde, d.w.z. in een op de aarde gevallen toestand. In Genesis 1 wordt het beeld van God in Adam benadrukt, in Genesis 2 komt de aardse kant naar voren. Het sterkste kenmerk van een goddelijk beeld moest het geestbeginsel zijn en dus het moet leven zijn, want God is geest, en waar geest is, is leven. Het beeld van God kon alleen geest zijn, anders zou wat geschapen was geen echt beeld van God

⁵ Redactie 2023: Helaas rust deze wijze van zeggen ook op een onbijbelse conclusie. O.a. Romeinen 3 : 23 zegt: "*Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;*"

zijn. Deze geest van God werd mens, d.w.z. hij ontving een omhulsel van onzichtbaar, subtiel stof van de Adamah en na de val nog steeds "rokken van huiden", d.w.z. het uiterlijke lichaam vanuit de Adamah zelf. De mens is dus een verbinding tussen de hemel en de gevallen aarde, bevroren in de verte van God. Van deze aarde is hij te verzoeken door zijn lichaam, dat van aarde is gemaakt, maar vanuit de hemel is hij tegelijk bereikbaar en aanspreekbaar door God en Zijn Geest. De strijd tussen de twee polen, beneden en boven, wordt uitgevochten in de ziel of in het ik-bewustzijn van de mens. De mens is dus een levend wezen, dat van boven en van beneden, van binnen en van buiten, kan worden aangesproken en verleid. Het kan zich dus ontwikkelen tot god of antigod of duivel. De aarde als middelste verdieping is de arena waar de oprukkende heerschappij van de hemel botst met de heerschappij van Satan, die nog steeds officieel de aarde beheerst. De menselijke verschijning is een uiterlijke duw van God vanuit de hemel om de werken van de duivel te vernietigen. Daartoe is God zelf mens geworden. Sindsdien kunnen mensen goden worden! ⁶ (Johannes 1 : 12; Romeinen 8 : 17, 19)

De Here Jezus spreekt op drie plaatsen in het Evangelie van Mattheüs over de buitenste duisternis. (Mattheüs 8 : 12; 22 : 13; 25 : 30) Buiten is onder, zoals we al vaker hebben gezien. Boven is binnenin. De uitdrukking voor "uiterlijk" = "exoteros", die in het Nieuwe Testament maar drie keer voorkomt, staat tegenover het woord voor het binnenste of het inwendige = "esoteros", dat ook maar twee keer voorkomt in het Nieuwe Testament, onder andere in Hebreëen 6 : 18 en 19: "... om de voorgestelde hoop vast te houden; Welke wij hebben als een anker der ziel, hetwelk zeker en vast is, en ingaat in het binnenste van het voorhangsel; Daar de Voorloper voor ons is ingegaan, [namelijk] Jezus, naar de ordening van Melchizedek, een Hogepriester geworden zijnde in der eeuwigheid." Aangezien we uit andere getuigenissen van de Schrift weten dat de Heer is opgevaren naar de hemel, boven alle hemelen, om aan de rechterhand van de Vader te zitten, hebben we in deze Hebreeuwse passage een bevestiging dat boven gelijk is aan het innerlijke. Maar dan is buiten of de buitenkant ook gelijk aan wat onder is. Dat duisternis heerst op de gevallen aarde is ons duidelijk uit de Schrift en de ervaring. Het licht kwam in deze duisternis op aarde. Maar er is nog steeds een buitenste duisternis, gezien vanaf de aarde, vooral in de duizend jaren, wanneer het bruiloftsmaal plaatsvindt en degenen die niet in bruidskleding zijn, in die buitenste duisternis worden geworpen, die dan buiten of onder de aarde moet zijn, omdat dan inmiddels het koninkrijk van God op aarde gevestigd is. Met Satans opsluiting in de bronnen van de afgrond, is de duisternis verdreven, na het aanbreken van de duizend jaren is er op aarde een licht doorgebroken, dat aan de buitenkant zeven keer helderder is dan het huidige zonlicht. (Jesaja 30 : 26)

Binnen of buiten kunnen we altijd alleen maar betrekken op de meest perfecte vorm en verschijning die we kennen, de bol. Binnen is licht, buiten is gebrek aan licht of duisternis. Wie hier naar buiten gericht leeft, komt ook uit in de buitenste duisternis, wie naar binnen gericht leeft, komt naar binnen, in het innerlijke licht.

⁶ Redactie 2023: Ook deze stelling - die op diverse plaatsen in dit boek naar voren komt - is onbijbels. De oude mens, geboren in Adam, kan nooit god worden. De oude mens is gestorven, collectief aan het kruis op Golgotha. De Nieuwe Mens, geboren in Christus, is onderdeel van het Lichaam van Christus en daarmee welbehaaglijk en rein voor de Ware God. De Nieuwe Mens wacht de erfenis, de aanstelling tot Zoon, op de Dag van Christus.

Alfred Wolfram in Kierspe vertegenwoordigt in zijn brieven en andere verklaringen met grote stelligheid de holle wereld als het Bijbelse universum. Hij schrijft onder meer de volgende gedachten over het verblijf van Jezus na zijn dood aan het kruis tot aan zijn opstanding:

Dr. Simon Weber vertaalt Genesis 1 : 6 in de katholieke Bijbel als volgt: "*God zei verder: Laat er een bolwerk zijn in het midden van de wateren en water van water scheiden.*" Vers 7: "*En God maakte het uitspansel...*" Als hij ze heeft gemaakt, moet men ze ook kunnen zien, vooral als hij altijd spreekt over de ruimte "tussen hemel en aarde". Als we naar de wolkenloze "luchthemel" kijken en het saffierblauw zien als een barrière naar het middelpunt van de aarde en dus het uitspansel van de hemel, in de holte waarvan zich weer ons hemelse thuis bevindt, dan is dit de Bijbelse visie die God niet groter maakt dan hij zich in zijn woorden openbaart. Dan herkennen we ook in Genesis 1 : 1 en 2, door Mozes de twee kanten van de schepping genoemd, de afgrond- en de waterkant.

De kant van de afgrond vormt de afscheiding van Gods scheppingsrijk. Nog voordat God de bolwerken maakte, elimineerde hij de goddelozen op de eerste aarde (het plateau van Tibet?) (Job 38 : 12 en 13), net zoals hij later deed met Korach in Numeri 16 : 31-33.

Verder heeft God Zelf in Job 38 : 8 en 9 het beeld gebruikt van een geboorteprocés, van de binnenste holte naar de buitenkant, bij de grote opkomst van water uit de aarde. De volgende Schriftgedeelten behandelen deze dingen: Deuteronomium 10 : 14; Psalm 24 : 1; Lukas 4 : 5; Handelingen 17 : 24; Jesaja 14 : 9-15; 40 : 22; Nahum 1 : 5. De ondergrond van de aarde blijft: Prediker 1 : 4; Psalm 119 : 90; Jeremia 31 : 37. Maar het binnenoppervlak van de aarde zal voorbijgaan en vernieuwd worden: Jesaja 24 : 18-20; Mattheüs 24 : 35; 2 Petrus 3 : 13; Openbaring 21 : 1, 2. Het zicht naar boven (en naar binnen), geblokkeerd door het saffieren firmament, strekt zich later uit naar de middelste hemel, die kan worden gemeten (waargenomen in uitgestrektheid). (Jeremia 31 : 37) Christus Jezus wordt dan Licht en Hoofd van het héél de schepping, Zijn Gemeente vult al die ruimte. (Efeze 1 : 21-23)

De geloofsbelijdenis beweert dat nadat Christus aan het kruis stierf, hij werd begraven en neerdaalde in de hel, op de derde dag weer opstond uit de dood, opsteeg naar de hemel, gezeten is aan de rechterhand van God de almachtige Vader, vanwaar hij zal komen om te oordelen over de levenden en de doden. Wolfram daarentegen ziet het proces in de ruimte als volgt: gekruisigd, gestorven en begraven. Van de aarde verwijderd. Ontsnapte op dezelfde dag aan de poorten van de hel, ging omhoog naar het vaderhuis met de vele woningen in het midden van de aarde of wereld (hart van de aarde = zon, Mattheüs 12 : 40) samen met de gelovigen van het oude verbond en de eerste van het nieuwe verbond (de dief), het paradijs daarboven dan overgedragen aan de geesten, het koninkrijk der hemelen is daarmee begonnen. Op de derde (aardse) dag onderbrak hij de tijd in het vaderhuis hierboven en de voorbereiding van woningen en plaatsen door zijn lichamelijke opstanding op aarde en door de verschillende paas-verschijningen. Na veertig dagen op aarde, waarin hij ook onder de aarde verbleef, (1 Petrus 3 : 19) stegen de discipelen zichtbaar op naar de hemel, dit keer naar de

troon van God door alle hemelen heen als Triomfeerder. (Hebreeën 4 : 14; 7 : 26; 8 :1; Efeze 4 : 10), waarop hij de Trooster stuurde. Nu wachten we op zijn terugkeer... ⁷

Mens zijn is een enorm voorrecht, een kans, maar ook een grote verplichting. Omdat mens zijn betekent een lichaam hebben, ook al is het in eerste instantie alleen uit de gevallen donkere aarde. Maar het kan de voorbereidende fase zijn voor het geest- en lichtlichaam, maar ook voor het geestlichaam van de duisternis. Want men kan zowel god als duivel worden vanaf het menselijke stadium. De mens is God in het proces van belichaming, de mens is een fase in de "groeï van God", (Kolossenzen 2 : 19) wat hem zijn enorme, unieke belang geeft. En daarmee heeft de aarde ook een rang die gaat naast die van de sterren en plaatsen de aarde als een bijzondere openbaring van God en de schepping naast de hemelen, zoals al gebeurt in het eerste vers van de Bijbel. God schiep hemel en aarde, en later ook de sterren. En deze zullen ooit niet meer nodig, dus ophouden te bestaan, maar de aarde zal blijven zolang haar tegenpool, de hemel, aanwezig is. De nieuwe hemel zal ooit ook overeenkomen met een nieuwe aarde.

Als je naar de immense watermassa's van de zeeën kijkt, kom je onwillekeurig op de vraag: van wat voor catastrofe zijn dit de overblijfselen? We vermoedden al dat water het gevolg was van de ramp op aarde, en in de hemel, beschreven in 2 Petrus 3 : 5, en die tussen de eerste twee verzen van de Bijbel moet liggen. De grote hoeveelheid zout in deze wateren heeft ongetwijfeld ook een bijzondere betekenis. Zuur en ondergrond zijn gebonden in het zout, of anders gezegd: een stukje goed bindt een stukje kwaad.

De oceanen beslaan een gebied van 362.586.000 vierkante kilometer, dat is ongeveer 70 procent van het aardoppervlak. Als je nu voorstelt dat de onregelmatigheden van het aardoppervlak geëgaliseerd zou zijn, dan zou de aardbol bedekt zijn met meer dan 2.000 meter water. In sommige opzichten biedt de zee een groter natuurspektakel dan het vasteland. De grootste bekende zeespleet in Mindanao bereikt een diepte van 10.380 meter, wat 2.000 meter meer is dan de Mount Everest op tegenovergestelde wijze. De samenstelling van de atmosfeer hangt nauw samen met de zee, en weersvoorspellingen zijn op hun beurt voor een groot deel afhankelijk van de oceanografie.

De diepten van de zee zijn in beweging, evenals de luchtlagen. De oceanografen onderscheiden: plateaus, bassins, sloten, verhogingen, riffen, kliffen, groeven, valleien. De diepte van de zee neemt af aan de kust van het vasteland, in het zogenaamde "continentale plateau", dat een diepte heeft van minder dan 2.000 meter en dat vaak een aanzienlijke omvang heeft. In het Engelse Kanaal en in de Noordzee zijn er diepten van minder dan honderd meter, hetgeen vanwege de hier voorkomende talrijke vis- en schelpdiersoorten van groot belang is.

Slechts zelden bestaat de zeebodem uit kale rotsen. Ze is bedekt met sedimenten van het vasteland, met grind, zand en modder. Op grote diepte zijn deze afzettingen van een andere soort. Overblijfselen van microscopische dieren hebben veel tijd nodig om naar de zeebodem

⁷ Redactie 2023: Dit wordt door de redactie van deze uitgave in het Nederlands beschouwd als onbijbels.

te zinken en het koolzuur in het water heeft genoeg tijd om ze op te lossen, zodat alleen de kiezelachtige schelpen van bepaalde schelpdieren de bodem bereiken. De sedimenten zijn dus bijna uitsluitend kiezelhoudend. Op de grootste diepte echter lost het zeewater zelfs deze afzettingen op voordat ze de bodem bereiken. De bodem is daar alleen bedekt met fijne rode modder van vulkanische oorsprong.

Hier vindt ongetwijfeld een voortdurend grandioos proces van ontbinding of oplossing plaats, tot er uiteindelijk alleen fijne rode modder overblijft in de diepste diepten van de zee. Modder is vochtig stof. Het vlees wordt opgelost in stof in zijn totale reiniging of rechtmaking in het proces van verval en verwerking. In de zeediepten vinden enorme rechtzettingsprocessen plaats op de lichamen die erin terechtkomen en naar beneden zinken. Is dit de totale ontbinding die in de Schrift voorkomt onder het Griekse woord "apolumi" of onder het Duitse woord "Verlorensein" (*verloren zijn*) en die de tweede, de "eeuwige dood" betekent?

De zonnestralen dringen slechts door tot een diepte van 200 meter, daarom is er geen vegetatie op grotere diepten. Lange tijd werd gedacht dat de vissen daar blind waren, omdat organen die niet functioneerden atrofiëren (*wegkwijnen*); niettemin hebben de diepzeevissen ogen. Pas met de ontdekking van de lichtgevende vis kon dit mysterie worden opgehelderd. Deze vissen bieden een buitengewoon schouwspel, gloeiend violet, paars, rood, oranje, blauw, groen en zelfs schitterend wit. [Beebe](#), de eerste die grote diepten bereikte, doet daar enthousiast verslag van: "*... verschillende keren kwam ik onbekende wezens tegen die zo'n sterke lichtstraal uitstraalden, dat ik enkele ogenblikken verblind werd. Vaak was de overvloed aan lichtgevende punten zo talrijk dat de vergelijking met de sterren op een maanloze nacht zichzelf opriep.*"

Oceanografie is nog een jonge wetenschap, amper 65 jaar oud. Tegenwoordig weten we meer over de omstandigheden op de maan dan over die op de zeebodem. Al eeuwenlang haalt de mens zout uit de zee. Het komt in zulke massa's voor dat een continent als Europa bedekt zou kunnen zijn met een 1.800 meter hoge laag zout. Evenzo worden jodium, frisdrank en algen verkregen als meststoffen. Veel van het magnesium dat in de oorlog werd gebruikt om bommen, vliegtuigen en andere wapens te maken, werd uit de zee gehaald. Zeewater bevat zoveel waardevolle zouten en sporenelementen, dat het tegenwoordig in flessen wordt vervoerd als kuur- en geneeskrachtig water, wat niet verwonderlijk is gezien de oorsprong van de zee. Daarom is het zo'n groot oordeel als in Openbaring 8 : 8 een derde van de zee in bloed verandert en een derde van het zoete water in bitterheid verandert. Vanwege de voortdurende vervuiling van de wateren, doet de technologie nu al haar deel om deze oordeelsprofetie tot stand te brengen.

10. DE ONDERSTE VERDIEPING

Onder de aarde

Net zoals de aarde, de lucht en de hemelen openbaringen van God zijn die ruimtelijk begrepen en ervaren moeten worden, niet alleen figuurlijk, zo moet de bijbelse uitspraak "onder de aarde" ruimtelijk, echt en ervaringsgericht, begrepen worden. De redenen hiervoor hebben we in eerdere passages uitgelegd. Er is een grote ruimte onder de aarde. Met de Copernicaanse bolopvatting van de aarde zou men zich inderdaad ook een holle ruimte binnen deze aardbol of de zogenaamde planeet aarde kunnen voorstellen, maar deze ruimte zou zeer klein zijn in verhouding tot het "oneindige heelal" en zou eigenlijk eerder "in de aarde" genoemd moeten worden. Het zou zich binnenin bevinden, de hemelen zouden zich buiten bevinden. We hebben echter al meerdere keren het Bijbelse principe herkend: boven is gelijk aan binnen, beneden is gelijk aan buiten. Het deel van het universum dat de Bijbel "onder de aarde" noemt, is daarom noodzakelijkerwijs ook buiten, gezien vanaf de aarde en vanaf de hemel. Een holte in een planeet aarde daarentegen zou onder zijn, maar niet ook buiten, maar binnen, gezien vanuit de hemel en vanuit de aarde. Bovendien geeft de wetenschap niet toe dat het inwendige van haar wereldplaneet-bol hol is; ze denkt eerder dat het bestaat uit enorm samengeperste materie of uit een gesmolten metalen kern.

De wereld "onder de aarde" is tegelijkertijd het antwoord op de vraag: Wat is er buiten in het Bijbelse universum van de holle wereld of aardewereld? Buiten gelijk aan beneden is een wereld die wij op aarde alleen onder bepaalde omstandigheden zouden kunnen ervaren, een wereld van andere dimensies, ordes van grootte en relaties met God of ordes van leven, dan wij op aarde kennen. We worden door het aardse omhulsel beschermd tegen deze wereld "onder de aarde", daar moet een wijze reden voor zijn, anders zou het niet zo geregeld zijn. Maar het Woord van God spreekt zo vaak in zulke ondubbelzinnige massieve bewoordingen over deze wereld "onder de aarde", dat het bestaan en de realiteit ervan geen vraag meer kan zijn voor degene die in de Bijbel gelooft. Deze wereld "onder de aarde" is de plaats van de duisternis, van de hel, van het oordeel, de maalkolk, waarin zij gaan die door de mond van de aarde worden opgeslokt. De volgende passages in de Heilige Schrift spreken over de wereld "onder de aarde":

In het zeshonderdste jaar des levens van Noach, in de tweede maand, op de zeventiende dag der maand, op dezen zelfden dag zijn alle fonteinen des groten afgronds opengebroken, en de sluizen des hemels geopend. (Genesis 7 : 11)

... Die u zal zegenen, met zegeningen des hemels van boven, met zegeningen des afgronds, die daaronder ligt, ... (Genesis 49 : 25)

En het geschiedde, als hij al deze woorden gesproken had, dat de grond, die onder hen was, scheurde, en de aarde opende haar mond, en verzwoeg hen, en hun gezinnen, en al het volk, dat tot Korach behoorde, en al het stof. En zij daalden levend neder in Sheol, zij en al wat hun toebehoorde, en de aarde bedekte hen ... (Numeri 16 : 31-34)

Want een vuur is ontstoken in Mijn toorn, en het zal branden tot in het laagste Sjeool; en het zal de aarde en haar voortbrengselen verteren, en het zal de grondvesten der bergen doen ontbranden. (Deuteronomium 32 : 22)

... Het rijk van de hel is niet op aarde. (Het boek der Wijsheid 1 : 14 - Apocrief)

Al wat Jehovah behaagt, doet Hij in de hemelen en op de aarde, in de zeeën en in alle afgronden. (Psalm 135 : 7)

Eis u een teken van den HEERE, uw God; eis beneden in de diepte, of eis boven uit de hoogte. (Jesaja 7 : 11)

De hel van onderen was beroerd om uwentwil, om u tegemoet te gaan, als gij kwaamt; zij wekt om uwentwil de doden op, al de bokken der aarde; zij doet al de koningen der heidenen van hun tronen opstaan. Ja, in de hel zult gij nedergestoten worden, aan de zijden van den kuil! (Jesaja 14 : 9, 15)

En gij, Kapernaüm! die tot den hemel toe zijt verhoogd, gij zult tot de hel toe nedergestoten worden... (Mattheüs 11 : 23)

Toen zei de koning tegen de dienaren: Bind zijn voeten en handen vast en gooi hem buiten in de duisternis (buiten de aarde!), daar zal gewezen en tandengeknars zijn... (Mattheüs 22 : 13)

En zij baden Hem, dat Hij hun niet gebieden zou in den afgrond heen te varen. (Lukas 8 : 31)

Wie zal afdalen in de afgrond... (Romeinen 10 : 7)

Opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. (Filippenzen 2 : 10)

Want indien God de engelen, die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar, die in de hel geworpen hebbende, overgegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden; ... (2 Petrus 2 : 4)

En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard. (Judas 6)

En niemand in den hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde, kon het boek openen, noch hetzelfde [in] zien. (Openbaring 5 : 3)

En alle schepsel, dat in den hemel is, en op de aarde, en onder de aarde, en op de zee, en al wat daarin is... (Openbaring 5 : 13)

Naast deze uitspraken uit de Schrift herkennen we doordachte verbanden uit andere passages, die al genoemd werden in de eerste druk van het boek *"Das Weltall der Bibel"* (*Het universum van de Bijbel*). Ze zouden hier opnieuw behandeld moeten worden, omdat ze zo belangrijk zijn. Volgens Efeze 1 : 4 (en andere Schriftgedeelten) wij zijn in Hem uitverkoren vóór de grondlegging van de wereld. Wat Luther vertaalde als "grondlegging", wat in de Griekse geïnspireerde taal van het Nieuwe Testament betekent: "katabole", dat is in het Nederlands "nederwerpen", "vallen". Het behoort tot het medisch Grieks en betekent de afscheiding van sperma uit de eierstokken, zoals Knoch aangeeft in zijn trefwoordenconcordantie bij het Nieuwe Testament. Ook in Hebreëën 11 : 11 zien we dat deze uitdrukking "katabole" in deze betekenis wordt gebruikt: *"Door het geloof ontving zelfs Sara zelf de macht om een zaadje uit te werpen, en dat ook buiten de geschikte tijd van ouderdom ..."* Dit laten vallen van het gereed gemaakte ei in de eileider, overgebracht naar de dimensies van het universum, was waarschijnlijk wat in Genesis 1 : 2 wordt vermeld met de woorden: *"En de aarde werd woest en leeg."* De drager van dit wereld-ei, dat nedergefallen is, is Christus, die volgens Openbaring 1 : 8 en Kolossenzen 1 : 18 het begin is en niet alleen het einde. Maar in het begin schiep God hemel en aarde, dat wil zeggen ín Christus. Volgens Hebreëën 1 : 3 draagt Christus het universum; we kunnen, ja moeten, dit ruimtelijk opvatten. Zoals het ei in de moeder zit en door haar gedragen en voortgedragen wordt, daarom wordt zwangerschap in het Nederlands ook wel "dragen" genoemd, zo draagt Christus het hele universum in Zich. Dus het Woord van God beantwoordt de verstandelijke, nieuwsgierige vraag: Wat zou er dan buiten zijn? Met het ene woord: Christus, al in het eerste woord van de Bijbel!

We weten hoe Paulus zo vaak spreekt over ín-Christus-zijn, waarbij hij benadrukt dat alle dingen in Hem zijn geschapen en bestaan. Het is allemaal in elkaar grijpend, ronddraaiend, vanuit de geboorte, in Gods schepping, zoals de wielen van de vurige wagen in Ezechiël 1 : 16. En de meest perfecte figuurlijke weergave van deze wet van in elkaar grijpen en geboren worden is de holle bol - [of het ei](#) - waarin altijd het leven rijpt totdat het de schaal kan doen barsten. (De hemel is in de aarde, maar de aarde bevindt zich buiten de hemel!) Deze breuk van het omhulsel wordt door Petrus aangegeven wanneer hij schrijft dat de hemelen met een grote crash zullen worden opgelost en de aarde zal verbranden. (2 Petrus 3 : 10)

Maar Christus is niet alleen buiten en draagt het, maar Hij is ook binnengegaan in het heelal-ei, als het levenszaad van God, dat dit ei bevrucht. Deze bevruchting vond plaats van Bethlehem tot Golgotha. Golgotha. *"In Hem ⁸ was leven, en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis ..."* (Johannes 1 : 4, 5) Als eerste kwam iemand die "getuigde" van het licht ... Hij was in de wereld, want de wereld was door Hem. (Zoals het ei door de moeder is.) Hij kwam in het Zijne ... Zo lief heeft God de wereld gehad door Zijn Zoon, de Eniggeborene, in deze wereld te brengen. (Johannes 3 : 16) We weten hoe de Schrift, vooral de brieven van Paulus, ons vertelt dat Christus de geliefde van God is. (Efeze 1 : 6) God zou (om het beeld van ons gevallen aardse leven in alle eenvoud te gebruiken) de man zijn, Christus de vrouw (uit God genomen), degene die van God ontvangt. (Johannes 8 : 28) In relatie tot de Gemeente is Christus weer de man, de gever, maar zij is de ontvanger. Zo is de tweede Adam

⁸ Redactie 2023: In de Statenvertaling wordt het hier gebruikte "Hem" vertaald als "Hetzelve". Dat is correct, omdat het hier gaat om "het Woord" uit vers 1. "In Hetzelve was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen."

weer man-vrouw, zoals de eerste Adam voor de zondeval, alleen nu volmaakt. In relatie tot de bruidsgemeente is de Gemeente van het lichaam weer de mannelijke gever, maar de laatste is de ontvanger, het vrouwelijke principe. De laatste wordt dan het gevende - mannelijke - principe naar de wereld toe. Zo gaat het ene uit van het andere en in het andere, ontwikkelingsgericht, geboortegericht, levensgericht, niet georganiseerd, maar organisch. De ene bol telkens weer omringd door een andere bol!

De wereld onder de aarde, het koninkrijk van dood en hel, bestaat uit twee delen, gescheiden door een onoverbrugbare kloof. (Lukas 16 : 26) De ene - betere - plek is wellicht de buitenkant van de aardkorst, die volgens Job 38 bedekt is met water en wolken-duisternis. Het andere - slechtere en diepere - deel is als het ware de tegenoverliggende schil, de parallelle verdieping van de aarde. De zon schijnt niet meer in deze bodemloze wereld. De wettelozen die, volgens Job 38 : 13, van de zomen van de aarde zijn weg geschud naar het dodenrijk (Elberfelder-kanttekening) zijn volgens Job 38 : 15 van hun licht beroofd. Daar onder de schaal van de aarde zijn ook de "bronnen van de zee" en de "bodems van de diepte", (Job 38 : 16) evenals de poorten van de dood en de poorten van de schaduw van de dood.

Wanneer God (Job 38 : 12, 13) zelf meldt dat hij de goddelozen uit de eerste aarde heeft geschud, kan dit alleen kloppen in het holle wereldbeeld, d.w.z. letterlijk worden opgevat, omdat de aarde hier een opening kan hebben naar de eveneens holle ondergrond, namelijk de "poorten" van hel en dood of de "bron van de afgrond". (Openbaring 9 : 1) Hier is ook de "duisternis buiten" of "duisternis buiten", waar de Heer Jezus over sprak in Mattheüs 22 : 13 en 25 : 30 aanhaalt. Het woord "buitenste" heeft alleen in de holle wereld zijn oorspronkelijke ruimtelijke betekenis, gerelateerd aan een centrum.

Jesaja 14 meldt dat door de intrede van de antichrist in de wereld van de hel, de prehistorische mensen (reuzen), die ooit uit de aarde werden geschud en óp de aardondergrond begraven liggen, zullen herrijzen. Zoals het "binnen" van de schepping in het eerste hoofdstuk van de Bijbel wordt beschreven als de hemel, zo wordt het "buiten" in het laatste hoofdstuk van de Bijbel uitgedrukt als de hel. Het kortste verblijf in het dodenrijk van de onderaardse aarde werd ervaren door de berouwvolle dief, (*aan het kruis, naast Jezus*) omdat hij de laatste was die getuige was van de onzichtbare triomf van de bevrijding van de vromen uit de onderaardse wereld van Abrahams schoot naar het paradijs van de hemelse lucht. ⁹ Als onze blik op elk punt van onze aarde naar boven gericht is, naar de saffierblauwe buitenste hemelbol, waardoor een Stefanus een uitzicht kreeg tot aan de derde hemel, tot het centrum van het universum, om de Verlosser te herkennen, dan zal het vernieuwde oppervlak van de aarde, nadat de eerste muur van de hemel is opgerold, ons waarschijnlijk een uitzicht geven tot aan de tegenoverliggende aarde.

De opstanding van de Heer wordt onbegrijpelijk in het heliocentrische wetenschappelijke wereldbeeld. Volgens Mattheüs 12 : 40 moest de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten

⁹ Redactie 2023: Deze stelling is Bijbels gezien niet te onderbouwen. De schrijver van dit boek verplaatst hier "de schoot van Abraham", onderdeel van het dodenrijk "onder de aarde", naar een andere "plaats". Vervolgens redeneert hij - op de volgende bladzijde - ook het verblijf van de Here Jezus in de schoot van Abraham onterecht weg. De schrijver kent helaas kennelijk niet de uit de Bijbel te distilleren inhoud van het begrip "paradijs".

in het hart van de aarde zijn. Volgens Jezus' woord aan het kruis zou de dief op dezelfde dag met hem in het paradijs moeten zijn. Dit paradijs was ongetwijfeld daarboven, vlakbij de zon. Omdat het paradijs nergens te vinden is op de gevallen aarde. Het is zeker ook niet ondergronds. Dus vandaag kan het alleen in de lucht zijn. Het hart van een ding is niet altijd het geometrische middelpunt, maar het hart is het punt van waaruit het leven (of de ziel) voortkomt. Onze zon is dus het hart van de aarde. En in dat hart was de Heer vanaf de dood aan het kruis tot aan zijn opstanding. Daarom verloor de zon zijn licht toen hij stierf aan het kruis, wat waarschijnlijk het eerbetoon was aan de nieuwe Koning die binnenkwam. En als de Heer Jezus weer komt, wordt dit weer aangekondigd door tekenen in de zon en in de andere lichtlichamen. (Mattheüs 24 : 29) (Geciteerd uit Wolfram-Kierspe.)

De opstanding uit het graf heeft mensen doen aannemen dat Christus van binnenuit de aarde kwam, waar hij deze drie dagen doorbracht. Maar hij kwam van boven, van zijn Vader en onze Vader, naar wie hij volgens zijn eigen woorden ging na de kruisiging. Aan het kruis droeg hij ook zijn geest over in de handen van zijn Vader, die vast boven zijn en niet onder de aarde. Volgens Johannes 14 ging de Here Jezus het huis van Zijn Vader binnen om een plaats voor de Zijnen te bereiden. Deze plaats, de vele woningen in het huis van de Vader God, zijn natuurlijk boven in de heldere hoogte, niet onder de aarde, in de duisternis van Gods verlatenheid. Volgens dit zou Jezus' opstanding zijn eerste terugkeer zijn geweest. Sindsdien is hij altijd bij ons aanwezig geweest tot aan het einde van de wereld. Hij werd opgewekt van de aarde. Hij zei (Johannes 8 : 21): "*Waar Ik heenga, daar kunt gij niet komen!*" Omdat Hij na zijn kruisdood opging naar het paradijs, konden zijn vijanden daar niet komen, want zij konden alleen door de dood de onderaardse wereld binnengaan. Toen na Zijn dood de graven opengingen en vele lichamen van gelovigen tevoorschijn kwamen, was dit proces ook verbonden met de verplaatsing van het gezegende deel van het dodenrijk van de onderwereld naar het gebied van de lucht. De prediking aan de geesten van de weerbarstigen uit de dagen van Noach in de kerker kan zowel in de tijd van het kruis tot de opstanding, als in de aardse tijd na de opstanding vallen. Satan zal tijdens het Duizendjarige Rijk worden opgesloten in deze afschuwelijke onderwereld buiten de aardse schaal. Satan zou dan letterlijk "onder" de voeten van de mensen zijn. (Romeinen 16 : 20)

Exodus 20 : 4 zegt: "*Gij zult u geen gesneden beeld maken, noch enige gelijkenis van hetgeen boven in de hemel, noch van hetgeen beneden op de aarde, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is.*" Daarom wordt gezegd dat de grond van de aarde op water is gegrondvest. (Het ei is voor de geboorte omgeven door vruchtwater!) Het zijn de wateren van de diepte die tijdens de zondvloed opborrelden. In deze onderaardse wereld, die zich dus helemaal rondom onze bovengrondse wereld moet uitstrekken, is er waarschijnlijk ook een specifieke woonplaats voor elk volk, dat is de reden waarom er in het Oude Verbond altijd de zin staat: "*en werd verzameld tot zijn volk.*" Hier is het het land van de schaduwen, van de [Refäieten](#), van de machtelozen, in tegenstelling tot onze aardschaal waarop we in het lichaam leven, die in de Schrift "het land van de levenden" wordt genoemd. De aarde-wereld is ook zuiver ruimtelijk correct, in die zin dat de werelden "groter" worden naarmate ze verder van het centrum verwijderd zijn, terwijl de werelden dichter bij het centrum "kleiner" worden. Ze hebben ook niet zoveel ruimte nodig, omdat de massa's in de buitenwerelden leven, vooral in de onderaardse wereld en haar kerkers.

Elf dodenkamers

Adolf Heller heeft de verklaringen over de kamers onder de aarde in de Schrift goed en gedetailleerder onderzocht en samengesteld. Hij vond elf dodenkamers en gevangenis:

1. Hades (Hebreeuws: Sheol)
2. Tartarus
3. afgrond (Abyssos)
4. kuil
5. gevangenis
6. kerker
7. dood
8. lagere delen van de aarde
9. zee
10. Gehenna
11. poel van vuur

Het dodenrijk, in het Grieks weergegeven door "Hades" en in het Hebreeuws door "Sheol", heeft poorten en zegels. Volgens Spreuken 7 : 27 zijn er "kamers des doods", Psalm 86 : 13 spreekt van "het laagste dodenrijk". Geen mens kan in zijn eentje uit Sheol omhoog klimmen. (Job 7 : 9) De hemel is hoog, het dodenrijk is laag. (Job 11 : 8) Voor God is Sheol naakt en zonder bedekking, (Psalm 139 : 8) want God kan door de aarde heen kijken. Sheol verslindt alles als een muil. (Jesaja 5 : 14) Hij zou zichtbaar zijn als de aarde zou worden opengesneden en verdeeld. (Psalm 141 : 7) Hij heeft verschillende diepten die onverzadigbaar zijn. (Spreuken 9 : 18; 27 : 20)

In Jesaja 14 : 9-17 hebben we een verslag van wat er in Sheol gebeurt. Dan schrikken de schaduwen van de machtigen op aarde en staan ze op van hun tronen, omdat de schaduw van Lucifer zelf naar beneden komt: *"Ook jij bent machteloos geworden zoals wij, jij bent geworden zoals wij. Jouw pracht is gevallen in Sheol, het geluid van jouw harpen. Maden liggen onder je, wormen zijn je deken. Hoe je uit de hemel viel, jij heldere ster, zoon van de dageraad, viel op aarde, overwinnaar van de naties! En je zei in je hart: ik zal naar de hemel opstijgen, mijn troon hoog boven de sterren van God verheffen, neerzitten op de berg van samenkomst in het uiterste noorden. Ik wil naar de hoogten van de wolken gaan, mezelf als de hoogste maken."* De "Koning van Babel" wordt in de diepste put van het dodenrijk geworpen, dus daar zijn verschillende diepten en putten. Het bestaan is machteloos, omdat het lichaam ontbreekt, in plaats van de vleselijke pracht van het verleden zijn maden en wormen de omgeving. De schaduwen zien elkaar en praten met elkaar.

In Ezechiël 31 : 17 vervolgen we de aankomst in Sheol van de koning van Egypte: *"Zij gingen met hem (de volken met de koning van Egypte) naar beneden in Sheol, naar hen die door het zwaard gedood waren, die als zijn helpers in zijn schaduw onder de volken zaten."* In Hosea 13 : 14 troost de profeet: *"Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, ik zal ze vrijmaken van den dood: o dood! waar zijn uw pestilentiën? hel! waar is uw verderf? ..."* Sheol is altijd beneden, het gaat erin, gezien vanaf de aarde en natuurlijk nog meer vanuit de hemel. Toch

gaat de Bijbel er heel natuurlijk van uit dat Sheol een ruimte is. Amos 9 : 2 - 4a zegt: "*Als zij in Sheol inbreken, zal mijn hand hen daaruit halen. En als ze naar de hemel opstijgen, zal ik ze vandaar naar beneden brengen ...*". Voor Jona (2 : 2 - 7) was de buik van de walvis Sheol en Hades, zijn verblijf in de buik van de vis had het karakter van Sheol, ¹⁰ omdat hij afgesneden was van alle omgeving en er niet op eigen kracht uit kon komen. De bewoners van Sheol, oftewel Hades, zullen op een dag, volgens Openbaring 6 : 8, hun plaatsen onder de aarde verlaten en de dood volgen naar de aarde op het vale paard.

Tartarus is naar alle waarschijnlijkheid nog dieper dan Sheol; het komt altijd voor in verband met het werkwoord "naar beneden vallen". "*Toen God de engelen die gezondigd hadden niet spaarde, maar hen overleverde in de diepste Tartarus, ketenen der duisternis, om bewaard te worden voor het oordeel...*" (2 Petrus 2 : 4) Dit "neerdalen" wordt zelfs versterkt in Judas 6, waar wordt gezegd dat de engelen die hun woning verlieten, onder de duisternis werden bewaard met ketenen van Hades. Knoch, bijvoorbeeld, vond dit "onder" zo bijzonder dat hij het niet vertaalde, maar verving door de bleke uitdrukking "in duisternis", terwijl de Elberfelder Bijbel het hier heel precies vertaalt met: "onder de duisternis". Het herinnert aan Jezus' woord van volslagen duisternis, waarbij we bevestigd vinden dat buiten gelijk is aan beneden. Onder de aarde is er dus een speciale, afgebakende sfeer van duisternis, waaronder zich nog meer ruimtes of sferen bevinden. Wat is er onder onze voeten en onder de aarde waarop we leven! In de griezelige duistere kerkers van Tartarus moeten de gevallen engelenvorsten of zonen van God uit Genesis 6 : 2 wachten op de grote oordeelsdag, welk oordeel door ons, door de Gemeente van het Lichaam van Christus, zal worden uitgeoefend, want wij zullen de engelen en de kosmos oordelen! (1 Korintiërs 6 : 2, 3) De Grieken hadden geen ongelijk toen ze vertelden dat diep onder Hades de gevangenis was van de ooit tegen God in opstand gekomen Titanen.

Voor de Grieken was de afgrond een bodemloze onmetelijke afgrond. Deze uitdrukking komt negen keer voor in het Nieuwe Testament, naast Lukas 8 : 31 en Romeinen 10 : 7 alleen in Openbaring. De demonen zijn bang om de afgrond in te moeten gaan. Ook Christus daalde af in deze afgrond. Omdat Romeinen 10 : 7 zegt: "*Of, wie zal in den afgrond nederdalen? Hetzelve is Christus uit de doden opbrengen.*" De Heer was ongetwijfeld in de hele onderwereld van de doden, want Hij heeft de sleutels van de dood en van het dodenrijk. (Openbaring 1 : 18) Volgens Openbaring 9 : 11 wordt de koning van de afgrond "Abaddon" genoemd in het Hebreeuws en "Apollyon" in het Grieks, wat "vernietiger of "totale ontbinder" betekent. Nauw verwant aan Apollyon is het werkwoord "apollumi", in het Nederlands: "omkomen", "verderven", "totaal oplossen". Luther vertaalt dit woord als "verloren". De Zoon des mensen kwam om te zoeken naar wat verloren is, d.w.z. het totale vergaan van de persoonlijkheid van de mens in de afgrond, qua lichaam, ziel en geest. Deze totale ontbinding komt overeen met de tweede dood. Het is meer dan de eerste dood. Daarom zegt de vader van de verloren zoon ook: deze zoon van mij was dood en is levend, hij was verloren en is teruggevonden.

¹⁰ Redactie 2023: Dit is een onbijbelse en nodeloze verzwakking van het gegeven dat Jona dood was en daarmee in het dodenrijk verbleef gedurende 3 dagen.

Uit de regenput (cisterne), of muil van Abyssos, zal het beest oprijzen in de eindtijd, (Openbaring 11 : 7) en in Abyssos zal Satan worden opgesloten tijdens het duizendjarig rijk (Openbaring 20 : 1, 3) Deze afgrond, volgens Job 28 : 22, heeft slechts een gerucht gehoord over de wijsheid van God. Deze wijsheid van God moet door de Gemeente getoond worden, zodat deze machten van de duisternis het aan hen kunnen aflezen. (Efeze 3 : 10) Habakkuk 3 : 10 meldt hoezeer de diepten verlangen naar de hoogten en dus naar God: "*De diepten lieten hun stem klinken en hieven hun handen op naar de hoogten.*" Omdat de antichrist uit de afgrond oprijst, wordt hij ook wel "zoon des verderfs" genoemd. (2 Thessalonicenzen 2 : 3) "... ook heb ik den verderver geschapen, om te vernielen." (Jesaja 54 : 16)

De kuil (*put*) is niet alleen het graf, maar ook een andere verblijfplaats in de diepte. Er zijn kuilen van verschillende diepten op de aarde, dat is een weerspiegeling van de verschillende diepe kuilen onder de aarde. "*Gij hebt mij gelegd in de diepste kuil, in duisternissen, in diepten ...*" (Psalm 88 : 6) Hier hebben we de diepste kuil, dus er zijn diepe en diepere kuilen. Psalm 103 : 2-4 dankt daarvoor dat ons leven uit de kuil verlost zal worden.

Ezechiël 32 laat ons zien wie er in de laagste delen van de aarde, in de kuil, zijn en zullen zijn: "*Mensenkind, treur over de schare van Egypte, en werp hen neder, zij en de dochters der heerlijke volken, in de kuil. Dochters van heerlijke naties, in de laagste delen van de aarde naar hen die zijn neergedaald in de kuil ... Breng Egypte en al haar menigte. Vanuit het midden van Sheol spreken de machtigen over hem ... Daar is Assyrië ... Daar is Elam ... zij dragen hun smaad met hen die in de kuil zijn neergedaald ... Daar is [Mesech-tubal](#) en zijn gehele menigte ... Daar is Edom ... Daar zijn de prinsen van het noorden helemaal ... Farao zal hen zien en getroost worden.*" (verzen 18-31)

Een hele reeks volken, die God vijandig gezind waren en die Israël onderdrukten, bevinden zich in die doodskamers. Ze zijn niet bewusteloos, maar ze zien en horen elkaar, spreken en dragen hun schande. Hele volken wonen daar met hun vorsten.

De gevangenis wordt zichtbaar uit een vergelijk van Psalm 68 : 18 met Efeze 4 : 8-10. De Heer heeft de gevangenis, of gevangenschap, gevangen genomen met zijn afdalen en opvaren. In de gevangenis zijn afdelingen voor geestenkrachten en andere afdelingen voor afgezonderde menselijke geesten. Overal in de Schrift waar het woord "geest" alleenstaand voorkomt, worden niet menselijke geesten bedoeld, maar altijd engelen en geestelijke wezens buiten de menselijke wereld. Waar echter toevoegingen aanwezig zijn, bijvoorbeeld Hebreeën 12 : 23 (geesten van de rechtvaardigen), zijn het geesten van mensen. Echter in 1 Petrus 3 : 19, waar wordt vermeld dat de Heer tot de geesten in de gevangenis predikte (d.w.z. zichzelf tot overwinnaar uitriep), zijn het vooral de geesten van de zonen van God die, volgens Genesis 6, voor de zondvloed uit de hemel neerdaalden en zich met de mensen vermengden. Ook in Zacharia 9 : 11, 12 wordt ongetwijfeld de ondergrondse gevangenis bedoeld: "*Vanwege het bloed van uw verbond zal ik uw gevangenen bevrijden uit de kuil, die geen water heeft. Keer terug naar het fort, gevangenen van hoop! Vandaag kondig ik al aan dat ik je het dubbele zal betalen.*" De kuil zonder (levens)water is óf het dodenrijk bij uitstek óf het bevindt zich in het dodenrijk. De vreselijkste en langste opsluiting, waarvan de gevangenis op aarde slechts zwakke beelden zijn, is die in de kamers van de doden, waar de dood, die vreselijkste en

sterkste metgezel en ondergeschikte van Satan, de doden voedt als een valse, onechte herder, totdat hun vorm, dat wil zeggen hun schoonheid of trotsering, is verteerd. (Psalm 49 : 14) Wanneer de gevangenis van het dodenrijk de gevangenen moet vrijlaten, dan zal het, met andere woorden, een opwekking en opstanding zijn. "*Om tot de gevangenen te zeggen: Komt uit, en tot hen die in de duisternis zijn: Komt in het licht!*" (Jesaja 49 : 8, 9)

De gevangenen blijven niet eindeloos in hun gevangnissen, noch op de aarde en ook niet onder de aarde. De laatste vijand die uit de weg wordt geruimd is de dood, en daarmee komt een einde aan elke gevangenis! "*God... leidt gevangenen naar het geluk.*" (Psalm 68 : 8)

De kerker is een zware gevangenis. Jesaja laat ons zien dat er een verschil is tussen de twee, ook onder de aarde. 42 : 6, 7, 22: "*... om gevangenen uit de kerker en uit de gevangenis te leiden... Ze zijn een volk dat beroofd en geplunderd is, ze zijn geketend in gaten en allemaal verborgen in kerkers...*" Hier is in de eerste plaats Israël bedoeld. Maar het woord is niet alleen van toepassing op Israëls aardse kerkers onder de volkeren in de tijd van de verstrooiing, maar ook op die wezens die niet op de aarde zijn, maar gevangen zitten onder de aarde. *Want volgens Jesaja 24 : 21, 22 worden niet alleen "de koningen van de aarde op aarde", maar ook "de heersers van de hoogte in de hoogte ... met straffen bezocht" en niet alleen als gevangenen in de kuil en in de gevangenis, maar ook "opgesloten in de kerker".* Deze "heersers van de hoogte in de hoogte" zijn geen mensen, maar engelen en geestelijke wezens. Ze kunnen niet worden opgesloten in aardse kerkers; de kerkers in de diepten van de duisternis onder de aarde zijn voor hen ingericht. Psalm 107 : 10-16 hoort hier bij.

De dood is scheiding van God in verschillende stadia. Volgens de Schrift is de dood echter vooral een verschrikkelijke persoonlijkheid, een machtige engelenvorst, de sterkste onderdaan van Satan. De dood hoort thuis in de reeks van vorsten en machtigen, autoriteiten en wereldheersers van deze duisternis. (Efeze 6 : 12) Let bijvoorbeeld op Hebreeën 2 : 14; Openbaring 20 : 14; 1 Korintiërs 15 : 54, 55. In Gethsemane worstelde de Heer met de dood.

Daarnaast spreekt de Schrift ook over duisternis-ruimten als dood. Ruimte behoort bij de persoon! Volgens Openbaring 20 : 13 geven drie verschillende dood-ruimtes de zich in hen bevindende doden op, zodat ze kunnen worden geoordeeld naar hun werken: de zee, de dood en het dodenrijk. De laatste twee, de dood en de Hades, zullen op een dag in de tweede dood, de poel des vuurs, geworpen worden. Uiteindelijk zal de dood echter worden weggedaan, als de laatste vijand, die niet langer bestaat als een persoonlijkheid en als een ruimte of een aantal donkere verblijfplaatsen, want deze donkere ruimtes onder de aarde zullen worden doordrongen door het licht van verlossing en "*de dood zal niet meer zijn.*" (Openbaring 21 : 4) (Waarschijnlijk omdat de aarde veranderd of transparant en licht-doorlaatbaar zal zijn geworden!)

De Heer is, volgens het getuigenis van Efeze 4 : 9, in de onderste delen van de aarde afgedaald. "*Hij die naar beneden kwam, is dezelfde die naar boven ging over alle hemelen, om het universum tot de volheid (of volledigheid) te brengen.*" (Anderen vertalen: "het universum vullen met Zijn aanwezigheid"). (Efeze 4 : 10) Het universum omvat ook de buiten en buitenste

werelden van duisternis onder de aarde. Ook zij zullen eens schitteren in het licht van de verbinding met God. De aarde zal eerst in dit licht komen, maar dan wat onder de aarde is.

Er zijn uitleggers die denken dat de "onderste plaatsen op aarde" de verdiepingen daarop zijn, die onder zeeniveau liggen, bijvoorbeeld de Dode Zee en de Jordaan-vallei. Dat lijkt er echter op dat deze plekken iets te onschuldig opgevat worden. Maar het is wel waar dat deze onderste oorden van de aarde nog steeds bij de aarde horen, niet bij de lagen onder de aarde.

Ezechiël 26 : 19-20a spreekt van een mysterieus "*volk uit de oertijd*" op de laagste plaatsen van de aarde, "*in de ruïnes van het begin der tijden*". Deze laagste plaatsen op aarde doen denken aan de onderste Sheol waarin het vuur van Gods toorn brandt. (Deuteronomium 32 : 22) Op de laagste plaatsen van de aarde worden de zielen ook gevormd naar het woord. Psalm 139 : 16: "*Mijn zaad (ongevormde massa) zag uw ogen, in uw boek werden geschreven en gevormd de dagen dat nog niemand tot werkelijkheid was gekomen.*" Jeremia 1 : 5 zegt: "*Voordat ik je in de baarmoeder vormde, kende ik je, en voordat je uit de baarmoeder kwam, heb ik je geheiligd...*" Volgens dit wordt het menselijk lichaam gevormd in de baarmoeder van de moeder, maar wordt de ziel, zijn ego, in het geheim bewerkt op de laagste plaatsen op aarde! Maar de geest komt van God! Met de ontbinding van de menselijke persoonlijkheid in de dood gaat dit proces achteruit: het lichaam wordt weer aarde uit het materiaal waaruit het is genomen, de ziel gaat naar het dodenrijk, naar de laagste plaatsen op aarde, de geest gaat naar God die gaf het.

De zee wordt genoemd als een speciale bewaarplaats voor de doden. Maar het zal nauwelijks over de aardse zee van water gaan. Want volgens Openbaring 20 : 11 zullen aarde en hemel zo volledig verdwijnen, dat er geen plaats voor gevonden zal worden. Ze bestaan gewoon niet meer. Twee verzen later geven de zee, de dood en het dodenrijk, echter de doden die in hen zijn op. De zee is dus iets anders dan de som van de oceanen op aarde. Evenmin kan de zee van lucht worden bedoeld, want aarde en lucht zijn verdwenen en daarmee zijn water en lucht verdwenen. Ook uit Psalm 135 : 6 kunnen we opmaken dat deze zee iets bijzonders is: "*Alles wat Jehovah behaagt, doet hij in de hemelen en op aarde, in de zeeën en in alle diepten.*" In Psalm 139 beschrijft de zanger de onontkoombare alomtegenwoordigheid van God: "*... als ik de vleugels van de dageraad nam en helemaal aan het einde van de zee ging zitten, zou ook daar uw hand mij leiden en uw rechterhand mij vasthouden.*" Deze buitenste zee roept de buitenste duisternis op, de laagste plekken op aarde en de diepste put. Buiten is beneden, net zoals boven binnen is!

Zee wordt in de Schrift ook gebruikt voor de veelheid van volkeren. In het Hebreeuws is zee en volkeren bijna één uitdrukking. En aangezien de doden altijd bij hun mensen werden verzameld, weten we dat er ook grote menigten onder de aarde zijn. We weten niet of ze bedoeld worden als zijnde de buitenste zee. Maar in ieder geval is het een geweldig grote dodenbewaarder, die zeer belangrijk is, zodat Openbaring 20 : 13 benadrukt: "*De zee geeft de doden die erin zijn op.*" "*Of [wie] heeft de zee met deuren toegesloten, toen zij uitbrak, [en] uit de baarmoeder voortkwam?*" (Job 38 : 8) "*Zijt gij gekomen tot aan de oorsprongen der zee, en hebt gij in het onderste des afgronds gewandeld?*" (Job 38 : 16) "*En God noemde het droge land aarde, en het verzamelen van de wateren noemde hij zeeën ...*" (Genesis 1 : 10) "*De*

wateren die je zag, waar de hoer zit, zijn volken en menigten en naties en talen." (Openbaring 17 : 15) "*Duisternis bedekt de aarde en duisternis de volkeren - zoals water de zee bedekt!*" (Jesaja 60 : 2; 11 : 9)

De zee krijgt een speciale behandeling. Ten slotte, als de dood en het dodenrijk in de poel van vuur worden geworpen, benadrukt de zee: "*Ik zag nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, en de aarde was verdwenen en de zee is niet meer.*" (Openbaring 21 : 1) Je hoort het doorklinken: Zelfs de zee geeft zijn doden, niet alleen de dood en Hades. Zelfs de zee is niet meer!

De Gehenna is de vallei waarin het afval en afval van Jeruzalem werd verbrand. Het is daarmee een beeld van de grote Gehenna, waarin de gruwelen worden verbrand. In het Nieuwe Testament komt het woord "Gehenna" 11 keer voor (*in de Statenvertaling*). Het wordt vertaald met "hel". Het vuur van Gehenna beneden zout degenen die op aarde niet met vuur gezouten zouden willen worden, want "*iedereen zal met vuur gezouten worden,*" (Marcus 9 : 49) Er is geen redding zonder het vuur van het oordeel, ofwel het zelfoordeel in de genadetijd, ofwel het vuur van het oordeel na de dood. Uiteraard is de hel van vuur, Gehenna, zowel een staat van bestaan als een ruimte onder de aarde, alwaar de oordelen plaatsvinden.

Hetzelfde geldt voor de "poel des vuurs", die brandt van zwavel, en waarin het beest en de valse profeet, Satan en zijn engelen zullen worden gegooid, samen met de mensen die het merkteken hebben ontvangen. Het resultaat is: "*... en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden van aeon (eeuw) tot aeon (eeuw).*" (Openbaring 20 : 10) Maar vuur is niets anders dan brandende liefde. Zelfs in de vuurzee zal Gods liefde haar doel bereiken. Vuur is het krachtigste middel voor transformatie en zuivering. Want "*liefde is zo gewelddadig als de dood, haar ijver is zo hard als het dodenrijk, haar sintels zijn de sintels van vuur, de vlam van de Heer.*" (Hooglied 8 : 6) Vuur is in de hemelen, maar vuur is ook onder de aarde, alleen zijn er verschillende soorten vuur. Boven zijn er vuren van licht, onder zijn er vuren van duisternis, waarvan de vlammen uit de vulkanen van de aarde roken.

11. HET LICHT EN ZIJN WEG

Het licht is het middel waarmee we alles kunnen en moeten onderscheiden. Boven in het centrum van alles, woont God in een licht dat voor niemand toegankelijk is (1 Timotheüs 6 : 16) en met God..., volgens Jakobus 1 : 17, "*is er geen verandering of schaduw door omdraaien!*" (Knoch). Maar hoe verder we verwijderd zijn van het centrum van God in het universum, hoe meer er een afwisseling is van licht en duisternis door de omwenteling van de sterrenhemel en van de zon en de maan. Er zijn ongetwijfeld niveaus van licht, verschillende graden van helderheid of nabijheid tot God. Maar op dezelfde manier zijn er ook overeenkomstige niveaus van duisternis onder de aarde, verschillende graden van duisternis. Op aarde ontmoet het laagste niveau van licht het hoogste niveau van duisternis, ze wisselen elkaar regelmatig af. In het Duizendjarig Rijk zal de aardse zon zeven keer helderder schijnen dan voorheen, de maan ook. Maar nergens staat dat de nacht zeven keer donkerder zal zijn.

We hebben dus de volgende gradatie in de ruimte: boven of binnen: Licht dat neerdaalt en keer op keer door duisternis reist, van het licht waar niemand bij kan komen tot het zwakke licht in de gevallen aardesfeer. Onder de aarde houdt het licht op, duisternis heerst.

Het is waar dat voor God alles bloot en geopenbaard is, zelfs zij die in duisternis zijn, zijn licht bij hem. (Psalm 139 : 12) Duisternis of gebrek aan licht heeft altijd betrekking op wezens. Hun innerlijke vermogen om het licht te begrijpen, zoekt het corresponderende uiterlijke lichtbestaan. Aangezien God licht is, betekent licht: nabijheid tot God, kennis van God. Duisternis betekent: afstand tot God, gebrek aan kennis van God. Afstand tot God wordt uitgedrukt in ruimte of ruimtelijke afstand tot het God-centrum (Efeze 4 : 9, 10; 3 : 18-20) Licht is niet alleen hebben, maar vooral een voorwaarde, een wezen. Duisternis evenzo! "*Als dan het licht dat in u is duisternis is, hoe groot zal de duisternis dan zijn!*" (Mattheüs 6 : 23) Wij zijn het licht van de wereld en kinderen van het licht te midden van de duisternis van deze wereld.

Licht is verdeeld in zichtbare en onzichtbare stralen. De stralen die voor ons zichtbaar zijn, zijn waarschijnlijk het kleinste deel van de lichtsubstantie en stralingskracht die in het universum aanwezig is. Het zichtbare licht is dat wat voor ons zichtbaar is van God. De onzichtbare niveaus van licht moeten eerst innerlijk bereikt worden (heiliging) voordat ze uiterlijk ervaren kunnen worden (heerlijkheid). Misschien is duisternis niet zozeer een toestand van gebrek aan licht als wel een bestaan in licht dat onzichtbaar is voor het schepsel, omdat het nog onbewust is. We moeten de twee woorden van de Bijbel samenvoegen: "... *God is licht en in Hem is geen duisternis.*" (1 Johannes 1 : 5) en: "Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend." (Handelingen 15 : 18) Licht en bewustzijn horen onafscheidelijk bij elkaar, en op deze manier is licht gelijk aan leven. "*Het Leven was het Licht der mensen.*" (Johannes 1 : 4)

Voor zover het lichtbewustzijn of het lichtontvangende vermogen is gedooft, is er duisternis en de schaduw van de dood. Daarom is kennis-licht zo cruciaal voor het leven, en het gebrek aan kennis ruïneert de mensen.

God scheidde het licht van de duisternis. Scheiding betekent contactverbreking of oordeel. Licht is dus iets dat altijd het oordeel, de scheiding van de duisternis, achter zich heeft, anders zou het geen licht zijn, maar zou de duisternis het in beslag hebben genomen. De scheiding is onherroepelijk, het licht kan niet langer in beslag worden genomen door de duisternis, hoezeer het ook steeds weer schijnt in de duisternis. Licht is daarom een zichtbare scheiding van de duisternis of een lichtgevend resultaat van het oordeel. Wanneer een mens zich afwendt van de duisternis, wat veronderstelt dat hij deze eerder heeft herkend, heeft hij een beoordelingsproces doorlopen en is hij daardoor op een bepaald niveau licht geworden.

Licht is een geest-effect of geest-openbaring en dus een God-openbaring, die zichzelf in Jezus personifieert. Licht is echter niet alleen zelf door een scheiding of oordeel gegaan, maar heeft ook de eigenschap om alles wat het tegenkomt te openbaren en te beoordelen. *"Wie kwaad doet, haat het licht en komt niet tot het licht, opdat zijn werken niet gestraft worden. Maar wie de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, want zij zijn in God gedaan."* (Johannes 3 : 20, 21)

God is geest. Deze rustte op de wateren van de schepping. En God zei: Laat er licht zijn! Hij zei niet: Laat er liefde zijn! Hoewel God ook liefde is, niet alleen geest en licht. De liefde komt als laatste. Licht is een openbaring van God op het zich ontvouwende pad van geest naar liefde of van geest naar spiritueel lichaam. Zo zou de ziel, die tussen geest en lichaam staat, overeenkomen met licht. In feite worden zielen bewogen door licht of duisternis, net zoals lichamen bewogen worden door schokken of slagen, door honger of dorst. Licht is een voortplantingsresultaat of geboorte van de geest, die de taak heeft om te oordelen of te groeien totdat de liefde of het lichaam geboren wordt.

Licht heeft een opvallende verwantschap met water. We hebben eerder de opvatting geuit dat licht de "bovenste wateren" zouden kunnen zijn, die bij de schepping werden gescheiden van de onderste wateren. Daarom spreken we ook van lichtstromen, lichtbron, lichtgolven en lichtvloed. Net zoals water zijn stromingen heeft, heeft licht dat ook. In het geval van licht noemen we dit buiging of kromming. Deze kromming van de lichtstraal, zowel zichtbaar als onzichtbaar, is bepalend voor het beeld van de wereld, die we om ons heen zien en herkennen. Zelfs een kleine verandering in de buiging van licht heeft het sterkste effect op ons en onze omgeving. Daarom is het pad van het licht zo cruciaal. We lezen in het boek Job, waarin veel geheimen van de natuur worden aangeroerd en deels onthuld, dat de banen van het licht dwalen.

Maar wat betekent recht en gebogen? Waar is hier de absolute vergelijkingsmogelijkheid, de standaard? Was alles wat eerst recht was, krom - gebogen - door de zondeval? Heeft God niet zijn boog in de wolken gezet na de zondvloed, zijn boog van licht?

In elk geval vertelt Job 38 : 19 ons: *"Wat is de weg naar de woonplaats van het licht, en de duisternis, waar is haar plaats?"* en in Job 38 : 24 vinden we: *"Wat is de weg waardoor het licht wordt verspreid?"* Je kunt deze weg zichtbaar maken door ijzervijlsel over een magneet te leggen. Het zijn sterk gekromde stralen. Op basis van deze kromming verklaren de wetenschappelijke verdedigers van de aarde-wereld dat de Copernicaanse opvatting van het

universum onjuist is, omdat deze "rechtlijnig" kijkt, op basis van de aanname van een oneindig rechtlijnige voortplanting van de lichtstraal.

Licht is ongetwijfeld een van de krachtigste en meest raadselachtige dingen. Het is alledaags en toch, zoals met alle alledaagse dingen, komen de puzzels zodra je erover nadenkt. Niet iedereen heeft Bijbelse lichtkennis om dit in dit licht te kunnen herkennen.

De wetenschap is de laatste jaren vooral bezig geweest met het raadsel van het licht. Ze weet niet dat ze met God en zijn kleding te maken heeft. Want "God is licht". Deze zin kan ook omgekeerd worden: zoveel licht als er is, zoveel kennis en ervaring van God. En "*Hij bedekt Zich met het licht, als met een kleet...*" (Psalm 104 : 2)

De snelheid van het licht wordt beschouwd als de grootste snelheid, omdat daarin tijd en ruimte op de een of andere manier botsen. Vooral in de meest recente ontwikkeling van de natuurkunde heeft er een dramatische strijd plaatsgevonden om door te dringen tot de essentie van het licht. Want in het licht werd voor het eerst ontdekt dat er een verschijning moet zijn die altijd een waarnemend subject vooronderstelt. Professor D. Heim, een gelovig theoloog, beschrijft deze strijd om de relatie tussen licht in een van zijn boeken ("*Die Wandlungen im naturwissenschaftlichen Weltbild der Gegenwart*") zeer levendig en aangrijpend. Uit deze voorstelling halen we het volgende:

"De strijd van de menselijke geest met het enigma van het licht is een spannend drama waarin ons hele beeld van de werkelijkheid fundamenteel is veranderd en ook de filosofie met een nieuwe situatie is geconfronteerd. Het verloop van het lichtonderzoek van Huygens en Newton tot op heden doet denken aan de verkenning van een grot, waarvan de onderzoekers altijd dachten dat ze aan het einde van de grot waren en de hele ruimte met de wondere wereld van druipsteenformaties over het hoofd zagen. Maar elke keer als ze dachten dat ze aan het einde waren, zagen ze als bij toeval ergens in de zijmuur van de grot een kleine opening, waar men tussen twee rotsblokken door kon kruipen. En toen ze zich er op de tast doorheen hadden gebaad, opende zich een nieuwe, nog grotere ruimte voor hun ogen, en tegelijkertijd van zo'n pracht en praal dat, van hem af gezien, de ruimte waar ze eerder doorheen waren gegaan alleen maar leek op een portiek vóór deze nog machtiger onderaardse tempel. Het dramatische verloop van het lichtonderzoek moeten we eerst in zeer korte hoofdlijnen visualiseren, voor zover wij dat als leken van een afstand kunnen volgen. We kunnen het relaas volgen van [Louis de Broglie](#), die zelf een beslissende rol speelde in dit drama, in zijn boek "Die Elementarteilchen", hoewel de Broglie zijn bijzondere ideeën heeft over licht, waarvan sommige vandaag de dag deels achterhaald zijn, of deels nog niet erkend zijn."

Vanaf het begin ging de strijd om de vraag: bestaat licht uit golven? Is de straling van licht de voortplanting van de periodieke trillingen van een onzichtbaar medium, de zogenaamde ether, door de ruimte, zoals geluid de voortplanting is van een trilling van lucht? Of bestaat het licht uit bloedlichaampjes of korrels, die als projectielen of sloten van een hagelbuien uitgestoten door de lichtbron? Terwijl Newton nog vasthield aan het [corpusculaire](#) idee, won het golf-idee het aan het begin van de negentiende eeuw, onder invloed van Huygens, Young, Fresnel en later Maxwell. Het verschijnsel van breking (de lichtstraal wordt afgebogen als hij schuin van

het ene medium in het andere overgaat, zoals van licht in het water), maar vooral de [interferentie](#)-verschijnselen, waarbij golven die met elkaar botsen elkaar kunnen versterken of opheffen (licht gecombineerd met licht geeft vaak duisternis), leken heel duidelijk tot het golfbeeld te leiden. De corpusculaire voorstelling van zaken leek tot een primitiever stadium te behoren. De golftheorie had de eerste ronde in de grote strijd gewonnen.

Maar nu kwam het eerste dramatische moment in de optische wetenschap, dat geheel onverwachts, tot ieders verbazing, het onderzoek blijkbaar op het oude spoor terugwierp, ondanks alle duidelijke bewijzen voor de nieuwe interpretatie. Op het eerste gezicht was het een volkomen onbeduidend fenomeen, dat nauwelijks eerder was opgemerkt, vergelijkbaar met een kleine opening in de grot-wand die de speleologen niet hadden gezien, maar die alle eerdere resultaten in twijfel trok. Dat was het zogenaamde [foto-elektrisch effect](#). Wat wordt hiermee bedoeld? Elk kwantum-materie bevat zogenaamde elektronen, elektrisch geladen deeltjes, die er bij gewone temperaturen niet uit kunnen ontsnappen. Er is echter een manier om de elektronen op te blazen en uit het stuk materie te werpen door een bepaalde hoeveelheid energie aan de materie toe te voegen via blootstelling aan licht. Het experiment heeft nu aangetoond: Zelfs als je het stuk materie heel ver weg van de lichtbron beweegt, worden er nog steeds elektronen uitgeworpen, als alleen maar de frequentie van de lichtgolven (dat wil zeggen het aantal golftoppen dat binnen een seconde een bepaald punt passeert) groot genoeg is. Natuurlijk, hoe groter de afstand tussen het blootgestelde stuk materie en de lichtbron, hoe minder elektronen er per seconde worden uitgeworpen. Maar hoe ver de twee ook van elkaar verwijderd zijn, er zullen nog steeds enkele elektronen worden uitgeworpen. Het licht kan dus nog steeds het foto-elektrisch effect teweegbrengen, hoe laag de intensiteit ook is, als slechts één frequentie niet onder een bepaald niveau zakt.

Hieruit kunnen we afleiden óf het licht uit golven bestaat, óf dat het een korrelige structuur heeft. We stellen ons een lichtbron voor tegenover een op een bepaalde afstand geplaatst scherm, dat verlicht wordt door de lichtbron. Of het licht nu uit golven bestaat of uit korrels, in beide gevallen zal de door het scherm geabsorbeerde lichtenergie dezelfde zijn als het zich op een bepaalde afstand van de lichtbron bevindt. Maar de uitgestraalde lichtenergie zal in beide gevallen heel anders over het scherm worden verdeeld. Maar als het licht uit korrels bestaat, d.w.z. de lichtstraling lijkt op het continue vuur van een machinegeweer, waarbij alleen kleine projectielen worden afgeschoten, dan krijgen alleen bepaalde punten op het scherm, die worden geraakt, relatief veel licht tijdens de belichting, maar andere punten die geen licht ontvangen krijgen helemaal geen licht. Laten we nu eens aannemen dat er een klein mechanisme is op het gebied van lichtstralen, dat pas in werking treedt als er een bepaalde hoeveelheid energie naar wordt toegevoerd, wat een bepaalde minimale hoeveelheid moet zijn. Laten we bijvoorbeeld denken aan een reeds opgewonden klok, maar waarvan de slinger een bepaalde impuls nodig heeft om het uurwerk in beweging te krijgen. Dit mechanisme is een vergelijking met een elektron dat een bepaalde duw nodig heeft om uit het stuk materie te worden geworpen, waardoor het foto-elektrische effect ontstaat. Als het licht een golf is die zich gelijkmatig door de ruimte verspreidt, neemt de kracht geleidelijk af naarmate de straal verder van de bron verwijderd is. Als het mechanisme dus een impuls van een bepaalde sterkte nodig heeft om op gang te komen, kan dit proces helemaal niet meer in gang worden gezet als het stuk materie zo ver van de lichtbron verwijderd is dat de golf, tegen de tijd dat hij het

bereikt, al te zwak is geworden om het proces op gang te brengen. De dingen zijn totaal anders wanneer het licht geen golf is, maar bestaat uit lichamelijke lichtprojectielen. Dan is voor het mechanisme, dat figuurlijk erg ver verwijderd is van het machinegeweer, het gevaar om geraakt te worden door een van de projectielen niet meer zo groot. De kogelregen ver weg van het machinegeweer is niet meer zo dicht als een paar meter van zijn loop. Toch ben je nooit helemaal buiten gevaar, ook niet op grote afstand van het machinegeweer. Immers, als de beschieting lang genoeg duurt, als de belichting lang genoeg duurt, is er nog steeds een kans dat een projectiel inslaat en het mechanisme wordt geraakt door een verdwaalde kogel en in beweging komt. We zien aldus: als blijkt dat op zeer grote afstand van de lichtbron nog steeds de mogelijkheid bestaat dat het effect wordt geactiveerd, wat natuurlijk een bepaalde hoeveelheid energie vereist, dan bewijst dit dat het licht geen bolvormige golf is, maar een uitbarsting van projectielen. Ondanks alle tegenargumenten heeft het geen golfachtig, maar een corpusculair karakter.

Dit was het tweede bedrijf van het spannende drama, waarin de mens met het licht worstelde om achter zijn geheim te komen. Het corpusculaire idee had de tweede ronde gewonnen. Deze overwinning kwam tot uitdrukking in het feit dat [Max Planck](#) eerst het elementaire kwantum " h " berekende en vervolgens Einstein deze ontdekking uitbreidde: elk licht dat de frequentie " ν " heeft, bestaat uit energielichamen " $h \times \nu$ ". Deze energielichamen, die voortaan in de lichttheorie werden gebruikt, werden voor het eerst "[lichtkwantum](#)" genoemd, of [fotonen](#) in het algemeen.

Als het onderzoek naar het licht met dit resultaat tot een einde was gekomen, zou het niet tot een revolutie in het hele wereldbeeld hebben geleid. Men zou zijn teruggekeerd naar het oude idee van lichtdeeltjes, zoals Newton had. De klassieke opvatting, volgens welke licht, net als de hele materiële wereld, bestaat uit kleine korreltjes die zich een weg door de ruimte vliegen, zou in feite over de hele linie over het golfbeeld hebben gezegevierd. Maar deze gemakkelijke terugkeer naar het toneel vóór de komst van de golftheorie was niet langer mogelijk. Deze weg terug was geblokkeerd. Het proces van interferentie, dat, zoals we hierboven zagen, alleen verklaard kon worden uit het golfkarakter van licht, stond daar tegenover als een onomstotelijk feit waar niet vanaf te komen was. Het is waar dat er pogingen zijn gedaan om de interferentieverschijnselen te verklaren door te zeggen dat een massa energielichamen samen verschijnt en tegelijkertijd met elkaar in wisselwerking treedt. Maar deze corpusculaire duiding van de interferentie mislukte. Want de interferentie-lijnen zouden nog steeds op de fotografische plaat verschijnen als ze lang genoeg werden belicht, zelfs als er geen massa fotonen, maar slechts één enkel foton tegelijk in het interferentie-apparaat aanwezig zou kunnen zijn. Dan zou een interactie binnen een lichamen-massa vanaf het begin uitgesloten zijn. De fotonen konden het apparaat niet meer tegelijk bereiken, maar na elkaar.

Daarmee had het spannende drama waarin de menselijke geest worstelde met het raadsel van het licht zijn hoogtepunt bereikt. Er was een tragisch conflict ontstaan. De natuur leek zichzelf tegen te spreken. Twee onweerlegbare feiten die de natuur ons voorlegde, leken onverenigbaar. Enerzijds was er de interferentie, waarbij de golven elkaar versterkten en opheffen. Deze konden alleen worden begrepen als het licht een golf was, d.w.z. een homogene structuur die zich door de ruimte uitstrekt; aan de andere kant waren er bepaalde effecten die niet konden worden ontkend, met name het foto-elektrische effect. Deze konden niet worden veroorzaakt

door een golf, maar alleen door een deeltje, d.w.z. door een puntvormige structuur die gebonden was aan een nauwe ruimte. Is er een oplossing voor deze dramatische hoogspanning, dit tragische conflict?

Een oplossing is alleen mogelijk als we bereid zijn de hele basisaannname op te geven waarmee de mens sinds het begin van het natuuronderzoek de werkelijkheid benadert en die hij door de eeuwen heen als vanzelfsprekend heeft beschouwd, namelijk de aanname dat de wereld waarvan we het mysterie willen ontrafelen, door onze experimenten, een objectieve wereld van dingen is. Als we te maken hebben met een wereld van dingen waarin dingen buiten ons hun gang door de ruimte beschrijven, dan kan een object dat hier voor onze ogen beweegt op elk moment alleen maar ófwel een bewegende kern zijn, die een bepaalde plaats in de ruimte inneemt en met een bepaalde snelheid beweegt, ófwel een golf zijn die door de hele ruimte uitgebreid is.

De dingen zijn alleen anders als we niet te maken hebben met een "absoluut object", dat buiten ons staat, maar wanneer een observerend subject in het hele proces betrokken is. Als dit het geval is, moeten we het idee opgeven dat het lichaam (corpusculair) op elk moment ergens in de ruimte is en met een bepaalde snelheid een bepaalde baan aflegt. Het lichaam is pas ergens als het zich door een bepaald effect op een bepaalde plaats manifesteert aan een observerend of experimenterend subject. Opeens krijgen de twee begrippen lichtgolf en lichtlichaampjes een nieuwe betekenis waarin ze zijn met elkaar verenigbaar zijn. De lichtgolf is niet langer een golf die we kunnen zien als een objectief proces, zoals bijvoorbeeld de geluidsgolf, die ontstaat door het samendrukken en dunner worden van lucht, of de zeegolf, die ontstaat door de voortplanting van trillingen van het water, maar er is nu nog maar één golf, in de beschrijving waarvan we van meet af aan een waarnemend subject moeten betrekken. Dit is de golf die geen absoluut objectief proces vertegenwoordigt, dat onafhankelijk van elk observerend subject plaatsvindt, maar het is de golf die de fluctuaties in de waarschijnlijkheid uitdrukt waarmee een lichaam zich door een bepaald effect kan manifesteren aan een observerend subject op een bepaald punt in de ruimte.

Laten we een voorbeeld gebruiken om deze zogenaamde "waarschijnlijkheids-golf" te illustreren: Op een warme zomeravond staan de ramen wagenwijd open in een verlichte danszaal. Steeds weer vliegen de motten door de ramen de zaal in en dansen vooral rond de kroonluchter die in het midden hangt. De motten fladderen overal in de zaal. Je weet nooit zeker waar een mot op dat moment is, maar rond de kroonluchter is de kans het grootst dat de betreffende mot er is. Als we ons nu voorstellen dat de kroonluchter in beweging wordt gezet en rustig heen en weer zweeft in periodieke oscillaties, dan zou de waarschijnlijkheid waarmee een bepaalde mot zich op een bepaald punt kan vertonen daardoor ook heen en weer worden bewogen. En laten we ons nu even voorstellen dat de kroonluchter met zijn lichtvlammen, die het hele proces mechanisch verklaarbaar maken, omdat de vlammen de motten aantrekken, helemaal weg is. Als we alleen maar letten op de mogelijkheid waarmee het verschijnen van de mot nu eens op deze plaats, dan weer op een andere kan worden verwacht, hebben we een zeker beeld van een waarschijnlijkheidsgolf. Het is ons van meet af aan duidelijk dat we ergens een subject moeten opnemen aan wie de mot zich kenbaar kan maken door zijn verschijning, en waardoor hierna deze gebeurtenis waarschijnlijk of onwaarschijnlijk kan worden.

Nu kunnen we met De Broglie zeggen: "*Er is een lichtgolf toegewezen aan het foton.*" Deze lichtgolf bepaalt de waarschijnlijkheid dat ik, de waarnemer, die op dit punt staat, het foton op dat en dat punt in de ruimte zal opmerken door een waarneembaar effect, bijvoorbeeld door een foto-elektrisch effect. Als de golf een hoge intensiteit heeft, is de kans groot dat het foton zijn aanwezigheid zal aankondigen door een waarneembaar effect. Waar de bijbehorende golf een kleine [amplitude](#) heeft, is er weinig kans dat dit gebeurt. We zien dit vooral duidelijk als we bij zeer zwak licht foto's maken. Zelfs als het licht zo zwak is, dat de fotonen slechts één voor één en na elkaar in het interferentie-apparaat aankomen, kan men de opname van heldere randen, die voortkomen uit interferentie en worden voorzien of voorspeld als waarschijnlijk door de golftheorie, bereiken, hoewel elk afzonderlijk foton nog steeds een plaatselijk effect op de plaat heeft geproduceerd. Men kan dus zeggen: Het foton is potentieel aanwezig in de golf. We kunnen ook de uitdrukking gebruiken voor deze potentiële aanwezigheid die we in het vorige hoofdstuk gebruikten en zeggen: Het foton is nog niet geobjectiveerd, d.w.z. is nog niet objectief op een specifieke plaats verschenen. Dit maakt het begrijpelijk dat De Broglie kan zeggen (*ibid.* p. 40): "*Zodra het plaatselijke effect van het foton verschijnt, verdwijnt de potentiële aanwezigheid van het foton en de golf en dooft de golf. Het golfaspect van het foton verdwijnt wanneer het door zijn plaats zijn corpusculaire aspect onthult.*" De twee aspecten horen dus noodzakelijkerwijs bij elkaar, en toch zijn ze wederzijds afhankelijk. Al deze uitdrukkingen, die onze natuurkundigen tegenwoordig gebruiken, hebben natuurlijk alleen zin als we het observerende subject opnemen in de beschrijving van natuurlijke gebeurtenissen en ze opnemen in het proces zelf. Want een absoluut object, dat buiten elk bewustzijn bestaat, kan niet "uitdoven". Een objectief bestaan kan niet van moment tot moment in het niets wegzinken behalve door toedoen van God (Boscovich).

Hiermee is het spannende drama, waarin de mens worstelt met de raadsels van het licht, aan zijn slotakte toegekomen. In deze laatste akte is een synthese (vereniging) tussen de twee tegenstrijdige beelden ontstaan, waarin het wezen van licht afwisselend werd weergegeven in de experimenten die we ermee doen. Het of/of tussen corpusculair en golf, deeltje en gebied, discontinue toestand of continuüm, wordt in een hogere eenheid gezamenlijk bekeken en opgelost. De twee beelden hadden elkaar wederzijds uitgesloten en boden ons een onoplosbare tegenstrijdigheid zolang we de werkelijkheid benaderden met de veronderstelling van de klassieke kennisleer dat we met een aan de werkelijkheid voorbijgaand bewustzijn te maken hadden. Maar zodra deze veronderstelling werd weggenomen, veranderde de tegenspraak in een relatie van "complementariteit" tussen twee verschillende kanten, van waaruit de werkelijkheid zich laat zien, afhankelijk van of het observerende subject, waar zonder de werkelijkheid niet volledig kan worden beschreven, haar benadert met zijn waarnemingen of zijn meetinstrumenten.

Het voortdurende gepraat over een "dualisme" tussen twee "kanten" of twee "aspecten" in de hedendaagse natuurkunde, vooral in populaire voorstellingen, die het wiskundige apparaat buiten beschouwing laten, heeft de neiging ons te doen denken dat het mysterie van de complementariteit van tegenstrijdige beelden wordt verklaard door ze te illustreren door het dagelijks gegeven, waarmee we allemaal volkomen vertrouwd zijn vanuit de driedimensionale ruimte, dat een lichaam, laten we zeggen een marmeren beeld, van verschillende kanten, voorkant, profiel of achterkant, kan worden bekeken of gefotografeerd.

Deze verschillende aspecten, die elk lichaam heeft, zijn zonder enige tegenspraak met elkaar verenigbaar, zelfs niet binnen het oude relatiegerichte wereldbeeld. Het feit dat een huis of een menselijk lichaam tegelijkertijd van verschillende kanten kan worden bekeken, heeft het oude concept van objectiviteit nooit aan het wankelen gebracht, en alle fysieke structuren binnen het driedimensionale lichaam kunnen gemakkelijk van verschillende kanten worden bekeken. De resulterende afbeeldingen kunnen altijd in samenhang met elkaar worden bekeken. Maar dat is hier het onbegrijpelijke, dat de hele wereld van de klassieke objectiviteit op zijn kop zet, dat één en dezelfde werkelijkheid verschijnt in twee beelden, die elkaar, als ze gelijktijdig zijn, binnen de aanschouwelijke "lichaamsruimte" absoluut uitsluiten en nooit samen kunnen worden bekeken. Zodra dit zelfs maar op één enkel punt in de ervaringswereld mogelijk is, stort het hele bouwwerk van objectiviteit, waarin de menselijke geest zich eeuwenlang heeft gevestigd, in elkaar.

Wil men het met het verstand bevatten, dan leidt het dualisme van lichamen en golven tot een volledige omverwerping van het klassieke begrip van de werkelijkheid. Het leidt tot een omzetting van de laatste fundamenteen. Binnen het natuurkundig onderzoek blijkt dit al uit het feit dat de nieuwe kennis waartoe het lichtonderzoek heeft geleid niet beperkt kon blijven tot dit engere gebied, maar dat deze ontdekking zich direct over de grenzen van de optica heen uitstreckte.

De gedachte kwam bij me op: Wat voor de lichtkwanta geldt, zou ook kunnen gelden voor de andere elementaire deeltjes waaruit materie bestaat. Er was al aangetoond dat men ook in de mechaniek van de elementaire deeltjes binnen het atoom het Planckiaanse werkings-kwantum moest invoeren om de beweging van de elektronen te begrijpen. Ook aan de beweging van de elektronen moest een voortschrijdende golf worden toegewezen. De elementaire deeltjes van materie, waartoe het [atoommodel van Bohr](#) leidt, maken zich ook slechts van tijd tot tijd kenbaar door plaatselijke actie. In de tussentijd is het onmogelijk om ze op elk moment een plaats in de ruimte toe te kennen. De intensiteit van de golf, die aan een deeltje wordt toegekend, vertegenwoordigt ook, in het geval van het elektron en zowel in het geval van het foton, op elk punt de waarschijnlijkheid dat het deeltje zichzelf kenbaar maakt door waarneembare werking op dit punt.

Op de filosofische consequenties die hieruit voortvloeien willen we in dit kader niet verder ingaan. In eerste instantie gaat het hier alleen om de ideologische betekenis van de complementariteit van corpusculair en golven. Om dit te begrijpen is het voldoende als we eerst de resultaten van de hedendaagse fysica hebben gevolgd tot op het punt waarop het kwantummechanische denken het gebied van de optica overstijgt en zich uitstrekt van fotonen tot op de elementaire materiedeeltjes, zodat het gedurfde idee ontstaat, dat onbegrijpelijk zou zijn geweest voor de klassieke fysica, dat het elektron net zo goed opgevat kan worden als een golf of als een korrel, wat al snel experimenteel werd bevestigd.

Dat wil zeggen, in eenvoudige bewoordingen: bij het onderzoeken van licht hebben geleerden ontdekt dat het een andere dimensie bevat, die wij in aardse dingen niet kennen, d.w.z. het komt gewoon uit een andere wereld. God is Licht. Goddelijke kracht is aan het werk in het licht, en dit kan op elk moment worden geopenbaard of versluierd voor de nieuwsgierige

menselijke ogen. Bij het licht ontdekten de geleerden eerst dat hun eerdere wijsheid niets was. Dit is heel veelzeggend, want het licht onthult. Het onthult de waarheid waarin de geest invoeren wil, zodat de liefde voor de waarheid ontwaakt.

12. OPGEROLDE BOEKROLLEN

Drie passages in de Bijbel getuigen ervan dat op een dag de hemel zal worden opgerold, waarvan er twee zeggen: "als een boekrol": Hebreëën 1 : 12; Jesaja 34 : 4 en Openbaring 6 : 14. Dit zal dus zijn op het moment van het enorme kosmische schudden van het zesde zegel. De mensen zullen dan plotseling de troon van God boven zich zien en verschrikt worden door de toorn van God.

Dit oprollen van de lucht kon worden bereikt met een kleine verandering in de buiging van de lichtstraal. Plots wordt de optische horizon van mensen enorm verbreed; ze kijken in de onzichtbaarheid, die nog steeds voor hen verborgen is, d.w.z. naar het centrum van het universum waar de troon van God is. Eerder is er al op gewezen hoe vreemd het is dat de goddeloze mensen van de eindtijd meteen weten: dit is de troon van God en nu begint de toorn van het lammetje en de grote dag van zijn toorn. Zien-geloof is hier de inleiding van het oordeel.

Maar voor gelovigen en heiligen is de rol van het Woord van God al ontrold, zodat ze met de ogen van het geloof allang de troon van God hebben gezien en weten dat Christus Jezus troont aan de rechterhand van de Vader. Kort voor zijn dood zag Stephanus dit ook met zijn fysieke oog. Gelovigen echter zijn niet bang en verstoppen zich niet in grotten, maar verheugen zich steeds meer, zij het altijd op basis van sidderen en angst. (Psalm 2 : 11; Filippenzen 2 : 12) Voor veel christenen is de boekrol van de Bijbel echter maar een klein beetje, hooguit half, uitgerold en dus geopend. Ze geloven niet letterlijk alles wat Gods Woord zegt. Bovenal geloven ze niet wat Gods Woord zegt over dingen achter het hemelgordijn. Ze volgen de interpretatie van de wijze mannen van deze wereld en kunnen daarom de smalle optische horizon van de gevallen scheppingen niet doorbreken en verbreden. Maar voor degenen voor wie de boekrol volledig werd geopend, is Bijbelse astronomie ook goddelijke wijsheid (1 Korinthe 2 : 6)

We hebben al eerder gezien dat wateren zich boven of over de uitgestrektheid van de hemeluitbreiding bevinden, of deze wateren nu de fijnste gassen zijn of lichtstromen of beide tegelijk. In de aardse wereld zijn het ook aardse wateren, omdat de aarde met haar wateren de hemelen omsluit. We hebben ook gezien dat de tot nu toe niet herhaalde poging in Amerika om een raaklijn over de aardbol te trekken, ertoe leidde dat de raaklijn een snijlijn werd, want de uiteinden gingen het water in. Dit is geen Bijbels bewijs, maar een aards, menselijk bewijs. Maar aangezien dit over de middelste verdieping van de aarde gaat, kunnen we de natuur ook gebruiken om Bijbelse waarheden te ondersteunen, zoals bijvoorbeeld Paulus dit in 1 Korinthe 11 deed, waar hij vraagt: Leert de natuur jullie ook niet dat als een man lang haar op zijn hoofd heeft, dat een schande voor hem is?

En tenslotte hebben we al het Bijbelse antwoord gevonden op de vraag die altijd opkomt: Wat zou er dan buiten zijn? Het universum is in Christus en heeft zijn fundament in Hem. Hij draagt het. Hij die binnen is, die is ook buiten. Wie meer wil weten over wat buiten of buiten is, moet Christus leren kennen en in Hem groeien, dan zal hij zichtbaar weten wat buiten is, de

nieuwsgierigheid zal uitdoven en de kalme kennis van het geloof zal er meer en meer voor in de plaats komen. Maar dit veronderstelt een verandering in de mens, die Paulus als volgt beschrijft: "*Daarom leef ik niet, maar Christus leeft in mij!*" (Galaten 2 : 20) Het "ik in Christus" gaat vooraf aan de Christus in mij!

13. WETENSCHAP IS EEN RELIGIE!

Naast geld, d.w.z. de god Mammon, kent de gevallen wereld niets hogers dan de wetenschap. Alles wat de menselijke geest millennia lang ijverig heeft verzameld, is rijkdom die kan worden gerealiseerd in geld en zelfbevestiging van het ego. Geld-rijken en kennis-rijken horen dus bij elkaar. Ze zijn van elkaar afhankelijk en ondersteunen elkaar. Geld geeft eer en kennis geeft eer of aanzien. Beide bevorderen de zogenaamde vooruitgang van de mensheid. Het geld wordt gebruikt om de tempels van wetenschap en geleerdheid te bouwen en te onderhouden. In deze tempels of hogescholen worden de jongeren opgevoed tot priesterlijke nakomelingen van de religie van de wetenschap, in een geest van angst en eerbied voor de menselijke geest en zijn scherpzinnigheid. Zij die opklimmen tot hogepriester of professor mogen lange gewaden aantrekken en petten opzetten, titels dragen en eerbewijzen ontvangen, want zij dienen een zeer grote God. En alle mensen staan eromheen en verwonderen zich zodra de magische formule weerklinkt: de wetenschap heeft het gevonden! De geleerden zeggen! Er is geen tegenstrijdigheid meer, want de priesters van elke religie moeten het toch weten, de domme mensen zijn van hen afhankelijk. Verstand en kennis behoren tot het "vlees", groter verstand en veel kennis zijn gewoon veel vlees; en vlees begeert altijd de geest.

Het behoort tot de essentie van elke Christus-ervaring dat de verlossing in het scherpste contrast staat met alle voorgaande autoriteiten en zich er doorheen moet vechten. Jaren geleden schreef de uitgever in het boekje "[Das Weltbild der Bibel](#)" (*Het Wereldbeeld van de Bijbel*) onder meer over wetenschap:

"Mensen zijn zo bereid om zich te laten overtuigen, zelfs in verder nogal religieuze kringen, dat de Bijbel veel "plaatjes" bevat die een populair uitdrukkingmiddel zijn van de oosterse schrijvers. Dit "beeldschrift" moet nu geduid worden, bijvoorbeeld zoals men een prentenboek aan kinderen uitlegt. En dan zorg je er natuurlijk voor dat die interpretatie niet in tegenspraak is met de heersende wetenschappelijke kennis, zodat theologie door collega's van de andere faculteiten niet wordt uitgelachen, maar erkend. Omgekeerd is het waar: ons bestaan in de tijd is "beeld", schaduw, de woorden van de Bijbel zijn zonder uitzondering wezens. Het is dus altijd een kwestie van houding ten opzichte van de Schrift. Als ik een volledig gebroken, half gebroken, enigszins gebroken of volledig ongebroken houding heb ten opzichte van de Schrift, d.w.z. ten opzichte van het Woord van God, dan zal mijn houding ten opzichte van de wereld de overeenkomstige tegenhanger zijn. En mijn positie ten opzichte van de Schrift wordt altijd onthuld door de mate van smaad en spot die ik bereid ben te verdragen vanwege de Schrift. In de mate waarin de wereld voor mij gekruisigd is, wordt de Schrift waarheid voor mij en omgekeerd! Als je dit eenmaal hebt erkend, breek je radicaal met alle verering van de wetenschap, die zelfs in gelovige kringen nog gebruikelijk is. De geleerde Paulus was hier volkomen duidelijk: *"De wijsheid van deze wereld (alle faculteiten, zonder uitzondering!) is dwaasheid bij God!"* (1 Korinthe 3 : 19) Of Romeinen 1 : 22: *"Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden;"*

De wijze van deze wereld probeert de waarheid te vinden, niet door te geloven in bovennatuurlijke goddelijke openbaring, waarbij het geweten niet kan worden afgewend, maar zonder rekening te houden met het geweten, door uitsluitend zijn vijf zintuigen en zijn intellect

te gebruiken. Wat hij zo vindt, vat hij vervolgens samen in systemen en dogma's, die hij verkondigt als wetenschappelijk onderbouwde kennis van de natuur en waarheid, omdat het door de rede is bewezen. Iedereen die deze resultaten met zijn verstand onderzoekt, erkent en volgens deze methode verder werkt aan de uitbreiding ervan, wordt wetenschappelijk erkend en dienovereenkomstig geëerd. Daartoe heeft de mensheid (onder invloed van Satan, die in de lucht over hen heerst) een zorgvuldig ontwikkeld systeem van eerverdeling gecreëerd in universiteiten en scholen van allerlei aard. Dat systeem kent allerlei titels en waardigheden toe en bindt daardoor de mensen steeds sterker aan hun intellectuele fouten. Ze nemen zo graag eer van elkaar aan en geven zo het vermogen op om te geloven, volgens Johannes 5 : 44: "*Hoe kunt gij geloven, gij, die eer van elkander neemt, en de eer, die van God alleen is, niet zoekt?*" Past dit woord van Jezus niet perfect bij onze wetenschap en geleerdheid?

Wat ik met het verstand begrijp, hoef ik niet te geloven. Wat ik van een ander geloof, eert hem. Maar wat ik met mijn verstand begrijp, dat eert mijn ego. Het Woord van God zegt echter uitdrukkelijk (Spreuken 3 : 5) dat de mens niet op zijn verstand moet vertrouwen. (Omdat het menselijk verstand sinds de zondeval verduisterd is en afhankelijk is van openbarend licht als het iets wil zien!) Maar dat is wat de wetenschap doet. Daarom is alles wat zij met het verstand vindt een misvatting, tenzij het overeenkomt met de Bijbel. Daarom is het ook helemaal verkeerd om te zeggen dat de Bijbel geen wetenschappelijke kennis wil leren. Ja, dat doet de Bijbel wel, al is het maar terloops. Wat er in staat is de volledige waarheid en wat de mens vindt, moet hij toetsen aan de Bijbel. Wat niet overeenkomt met de Bijbel als de formulering van de waarheid, is de verwoording van een leugen."

14. HET GEVAARLIJKE GETUIGENIS!

De wetenschap beschrijft tegenwoordig de Copernicaanse kijk op het universum en de structuur van ons zonnestelsel als een werkhypothese, d.w.z. als een aanname die niet waar hoeft te zijn om ermee verder te kunnen rekenen. Maar de Copernicaanse "aanname" is diep in het geloof van het volk doorgedrongen als wetenschappelijk vaststaande en bewezen kennis, zodat iedereen die niet gelooft dat de aarde een bol is die rond de zon draait, zonder meer als een dwaas wordt beschouwd.

Daarom is het getuigenis zo gevaarlijk dat zegt dat ook de uitspraken van de Bijbel over de processen van de natuur en over de aarde, de hemel, de zon, de maan en de sterren absolute waarheid zijn. Probeer dit eens en je zult snel merken hoe de duivel en zijn machten dit getuigenis met alle middelen bestrijden. Niets kan iemand zo snel tot een "dwaas in Christus" maken als het niet geloven - en dit openlijk te verklaren - van de algemeen bewonderde en altijd gemakkelijk aanvaardde resultaten en tussentijdse bevindingen van wetenschappelijk onderzoek. Want wie wil er nu een dwaas zijn, iedereen is liever een geëerd en gerespecteerd volgeling van de wereldopinie en haar wetenschap.

De alom bekende theoloog en schrijver van geestelijke liederen [Gustav Knak](#),¹¹ moest in de vorige eeuw (19e eeuw) bitter ervaren hoe de satanische machten gealarmeerd zijn door de bekentenis van de astronomische verklaring van de Bijbel. Pastor Knak in Berlijn was een zeer gezegende getuige van Jezus Christus in een verduisterde, verzadigde, liberale en progressieve wereld. Hij is de auteur van de bekende liederen: "[Lasst mich gehn, lasst mich gehn, dass ich Jesum möge sehen](#)", "*Wenn Gottes Winde wehen vom Thron der Herrlichkeit*"; "*Gott der Vater kröne dich mit dem allerreichsten Segen*" en vele anderen.

Gustav Knak toonde zijn grootste moed als getuige toen hij in 1868, toen de verering van de opwaarts strevende natuurwetenschappen en de glorieuze geest van de mens bijna de hele christenheid in zijn greep had en betoverde en er nog geen wereldoorlog of atoombom deze Baäl-cultus aan het wankelen had gebracht, openlijk durfde te bekennen op de districtssynode, d.w.z. ten overstaan van vele predikanten, dat hij **in de héle Bijbel geloofde**. Er ontstond een enorme storm van protest en spot. Het is uiterst belangrijk om het getuigenis van deze man van God vandaag in herinnering te brengen. Het wordt gedetailleerd beschreven in de biografie van Gustav Knak door Dr. Wangemann, gepubliceerd in 1895.

Een liberale dominee vroeg op de synode aan Knak dat hij toch, om maar  en ding te noemen, bezwaarlijk met de Bijbel zou kunnen geloven dat de aarde stilstaat en dat de zon eromheen beweegt. Knak aarzelde niet om te antwoorden: "*Ja, ik denk het wel, ik ken geen ander wereldbeeld dan dat van de Heilige Schrift.*"

¹¹ Opmerkelijk is dat op de Wikipedia-pagina over Gustav Knak helemaal niets over deze geschiedenis geschreven staat. Het ziet eruit alsof men zich nu nog schaamt over deze episode in het leven en de dienst van deze gelovige.

In de geciteerde biografie staat het gedetailleerde verslag van deze ervaring onder het kopje "De Copernicus-zwendel", waarmee de grote opwinding wordt bedoeld die werd opgeroepen door Knaks eenvoudige bekenteniswoorden: "Ja, ik geloof het!" Het boek zegt dan verder:

"Het was nog geen 24 uur geleden sinds de verklaring van Knak, toen zijn naam als een lopend vuurtje door alle openbare kranten ging. De simpele bekentenis van een eenvoudige dominee inzake het Bijbelse wereldbeeld werd uitgeroepen tot het non-plus-ultra van bekrompenheid, provocatie, priesterlijke arrogantie, als het grootste gevaar voor het volksonderwijs. Knak werd beschreven als een "omgekeerde of verkeerde Luther", als de "Tamboer die de hele wetenschappelijke wereld alarmeerde". Hij had echt trots kunnen zijn dat hij met vier woorden zoveel stof kon doen opwaaien. Bij de bespreking van de vier woorden in kwestie ging een districtsvergadering in Hamburg zelfs zo ver dat ze uitriep: "Liever Turk dan priester."

Dat Berlijn, deze stad van de hoogste intelligentie, zoiets moest meemaken bij een van zijn medeburgers - die ook een geboren Berlijner was en les had gehad van de hoogste autoriteiten in de wetenschap - leek andere hoogopgeleide wereldsteden zo'n gebeurtenis dat ze zelfs de bijnaam "Knakopolis" voor Berlijn gebruikten. In de vervolgv verhalen van gerenommeerde kranten, kon men in plaats van: "ach, onzin!" de uitspraak: "Ach, Knak!" lezen. De moppenbladen verwelkomden wekenlang materiaal. Knak speelde bij hen een rol als zonnenschuiver, broeder Solis, als "nieuwe afgod", en ze overtroffen elkaar in pogingen hem belachelijk te maken.

De openbare spot werd vergezeld door privé-correspondentie, enkele brieven, enkele telegrammen. De brieven, niet zelden afgeleverd door expreskoeriers, hadden als kop: "Aan de praktische zonnenschuiver en Over-zonnenschuiver-meester, pastor en zielenbroeder Knak." Ze bevatten groeten van Galileo en Copernicus, verzoeken om de zon op te houden, omdat men graag een paar uur langer bij elkaar zou willen zijn voor een bruiloft, verzoeken om weersveranderingen, een passe-partout voor het observeren van de passage van Venus door de zonnenschijf, of dankzegging voor het succesvol instappen in het zonnemechanisme, aangezien het weer plotseling was omgeslagen. Verschillende brieven waren qua inhoud zo smerig gemeen dat men ze niet weergeven kan. Voor een deel waren ze helemaal niet ondertekend, een nieuwjaarswens met de naam Mephistopheles (*naam van een demon*).

De publieke opinie werd niet gehinderd door het feit dat sommige kameraden van Knak publiekelijk de overeenstemming met zijn astronomische opvattingen afzwoeren. Gezet op het conto van Knak ontsproten uit elke hoek verklaringen, toespraken, vulgariteiten en grappen tegen de Orthodoxen. Zelfs de opmerking van de Protestantse Kerkkrant dat Knak's astronomische opvattingen slechts een irrelevante bijzaak waren in de strijd hield de wagen niet tegen, de beweging rolde door. Het kreeg ook vat op de academische jeugd. Knak ontving een brief met de strekking: "Enkele studenten hebben een groot oproer ("[eine grossartige Katzenmusic](#)") voor je gepland. Het zal waarschijnlijk plaatsvinden op dinsdagavond. Ben op uw hoede. Het is mogelijk dat uw ramen worden ingegooid. Hopelijk krijgt u hulp van de politie." Of dit gewoon een slechte grap van een grappenmaker was, valt nog te bezien. Feit is dat de opwinding onder de studenten zo groot was dat een professor vond dat hij het

publiekelijk moest bestrijden met de woorden: "*Je kunt een vroom theoloog zijn zonder bekrompen te zijn.*"

Maar de beweging ging door en bereikte serieuzere kringen. Het hoofd van de gemeenteraad, Kochhann, belegde een vergadering van notabelen van de gemeenteraad en van de wetenschap om te bespreken welke stappen genomen moesten worden om het gruwelijke gevaar van algemene domheid tegen te gaan, dat door de uitspraken van Knak in de Friedrich-Werner-synode zo duidelijk ontstaan was. De fine fleur van de Berlijnse intelligentsia kwam samen.

De verbale toespraken in de bijeenkomst van Kochhann liepen natuurlijk sterk uiteen. Terwijl de één aanraade om Knak gewoon uit te lachen, legde de ander uit dat er niets om te lachen was, achter Knak stonden honderdduizenden, die ijverig orthodoxe propaganda voerden, men schijnt nu de dagen van het pausdom te willen overtreffen. Ten slotte verenigden zich 119 prominente namen, waaronder leden van geheime raden, professoren en gemeenteraadsleden, om een resolutie aan te nemen, waarvan de hoogste paragraaf luidde: "*De Heilige Schrift, het boek van het religieuze leven, is niet maatgevend met betrekking tot de wetten van de natuurwetenschap. De aarde draait om de zon!*" Welnu, wie nu niet wilde geloven dat de aarde om de zon draait, nadat 119 vertegenwoordigers van de Berlijnse intelligentsia het in een gezamenlijke resolutie hadden vastgesteld, was echt dubbel dom!

Maar Berlijn was te klein om de gistende most te bevatten. Een beweging verspreidde zich over alle steden van Duitsland, waarvan zelfs de industrie profiteerde.

Zo verspreidde het licht zich vanuit de hoofdstad van de intelligentsia door heel Duitsland, zelfs door alle landen van Europa, zelfs over de grenzen van de wereldzeeën heen, tot in de verre uithoeken van de wereld werd de naam Knak's genoemd. Uiteindelijk bereikte het licht zelfs Neutrebbin! Het daar gevestigde parochiebestuur deed een beroep op de Koninklijke Consistorie (*vergadering paus en kardinalen*) om hen te vragen het onderwijs te beschermen tegen verduistering!

Maar het waren niet alleen woorden. Ook aan actie ontbrak het niet. In Berlijn riepen de zwervers elke predikant de naam Knak toe en daarbij de woorden: "*Ze beweegt zich toch!*", waarschijnlijk ook: "*Vervloekte bende!*" Een schoenmakersjongen danste rond de echte Knak, vrolijk met zijn voeten draaiend en zeggend: Ze beweegt zich toch! ...

En waarom al die opwinding van hoog en laag, oud en jong, schoenmakersjongen en professor? Omdat een dominee, die ze beschouwen als een absurde duistere en onwetende, toen hem onder vier ogen werd gevraagd naar zijn persoonlijke mening met betrekking tot de stilstaande aarde, de enige woorden zei: "*Ja, ik geloof het! Ik ken geen ander wereldbeeld dan dat van de Heilige Schrift!*" Ter wille van deze eenvoudige privé-verklaring, die niemand werd opgedrongen, waarbij van niemand werd verwacht deze te delen, maar eenvoudigweg een antwoord was op een simpele vraag, raakte heel Berlijn en de halve wereld in een duizelingwekkende opwinding! Welnu, als u niet ziet dat hier meer dan alleen menselijke

krachten aan het werk zijn en andere dan wetenschappelijke belangen de overhand hebben, moet u niet alleen blind zijn, maar dubbel en driedubbel blind.

Trots en zelfverzekerd had de liberale dominee de reus uitgedaagd die zijn standpunt kon veranderen, niet vermoedend dat de wetenschap die hij vertegenwoordigde zelf de Goliath was die de getuige Israël minachtte en tegen wie de "jongen met de katapult" de fatale worp deed met de simpele bekentenis: *"Ja, ik geloof het! Ik ken geen ander wereldbeeld dan dat van de Heilige Schrift."* Dit was niet zomaar het uitspreken van een persoonlijke mening over een astronomisch probleem, maar in deze context was het een bekentenis, een openlijke, vrije, onbeschaamde toewijding aan de Heilige Schrift als de openbaring van de levende God, en dus aan het vasthouden aan het oude Bijbelse geloof, een bekentenis die zei: *"Alle resultaten van uw geprezen wetenschap zijn wankel en volkomen machteloos om zelfs maar een enkel woord van de geopenbaarde Schrift omver te werpen. Hier sta ik als een dienaar van God, geen duimbreed wijkend voor de grond van de Schrift!"*

Deze bekentenis was een ongehoorde brutaliteit in de ogen van hen die de wetenschap tot hun afgod hadden gemaakt, een brutaliteit die het verdiende om te worden blootgesteld aan minachting, spot en zelfs vervolging, want: *"Groot is de Diana van de Efeziërs"*, de onfeilbare wetenschap die het Bijbelse geloof allang heeft overwonnen. Daarom kon professor Virchow niet zomaar de trotse woorden spreken: *"De oude hemel is er niet meer, de wetenschap heeft hem voorgoed afgeschaft, en ze zullen hem niet herstellen, ze mogen doen wat ze willen!"*, maar dezelfde Virchow, voor wie de kansel een alreeds lang overwonnen standpunt is, kon ook verklaren dat een man met de schaamteloosheid en onwetendheid en heiligschennis van Knak *"nooit meer de kansel zou mogen bestijgen."* Het ontkennen van de levende God, het bespotten van de menswording van Zijn Zoon, is inderdaad de eis van de vrije wetenschap; maar het schofferen van de "Diana van de Efeziërs", dat is verraad en godslastering.

"En hoe heeft de gelovige partij in de kerk van deze gelegenheid gebruik gemaakt om de Bijbel te belijden?" Bij het beantwoorden van deze vraag zou ik het liefst mijn hoofd bedekken en zwijgen ... We hebben al gemeld dat het eerste woord uit de mond van de eigen partijgenoot en collega was: *"Knak, je bent dom!"* Een ander zei: *"Knak heeft ons allemaal te schande gemaakt."* Weer een ander: *"Knak heeft zeer ondoordacht gesproken."* En een ander zei: *"Knak heeft ons oneindig veel kwaad gedaan."* Een bekende theoloog schreef Farizeïsch: *"Wie het ook aan geen enkel woord ontbreekt, is een volmaakt mens."* De *"Evangelische Kirchenzeitung"* haastte zich om het bewijs te leveren dat de bekende passage in Jozua 10 geen historisch verslag is, maar slechts een citaat uit een heldendicht, dus als poëtische rede moet worden opgevat. Het Koninklijk Consistorie onderschreef in een decreet, waarin het de terechtwijzing van de gebeurtenissen op de synode eerlijk verdeelde tussen Knak en de liberalen, deze visie op Jozua 10, evenals de verklaring dat *"de Heilige Schrift niet beschouwd en behandeld mag worden als de bron en norm van wetenschappelijke kennis en overtuigingen, terwijl dezelfde, volgens de algemeen erkende principes van de Evangelische Kerk, alleen de bron en norm van de christelijke waarheid van het heil is en moet zijn"*. *De Evangelische Kerk zal altijd de rijpe en onbetwiste resultaten van wetenschappelijk onderzoek op een gepaste manier weten te erkennen ..."*

In Detmold, waar Knak dat jaar was uitgenodigd om te preken op een missiefest (mensen stroomden van heinde en verre toe om deze gezegende prediker te horen), meende het Consistorie de kansel te moeten ontzeggen aan een persoonlijkheid die zo onfatsoenlijk was geworden. Knak, zonder ook maar iets van dit verbod te vermoeden, hield toch zijn preek, want dominee Vorberg in Lemgo kon het niet opbrengen de uitgenodigde man dit leed te berokkenen en gaf er daarom de voorkeur aan een boete van 10 taler te betalen ... Maar dat is ook het trieste met de kerkelijke conservatieven, dat waar ze zien dat tegenstanders uithalen, ze eventueel dubbel uithalen, om de schijn maar van zich af te schuiven, alsof ze tot dezelfde domheid in staat zouden zijn. Dan was die officier van dienst, wiens antwoord destijds alle kranten haalde, duidelijker en onafhankelijker: "*Totdat ik het getoetst heb, draait de aarde om de zon; daarna mag ze doen wat ze wil omwille van mij.*"

Helaas bleef Knak bijna volledig kwetsbaar voor de aanvallen van zijn tegenstanders. Slechts af en toe riep een verlegen stem in christelijke en andere openbare kranten om gerechtigheid voor Knak... Een zeer grote hoeveelheid correspondentie bracht af en toe wat balsem tegen de beledigende brieven. Bovenal gaf de "Kreuzzeitung" ruimte aan een brief waarin Pastor Knak's onverbloemde getuigenis werd bevestigd en benadrukte dat een rijke zegen hem zou volgen. Knak had nauwe banden met de heiden-missie, vooral in China. Toen ontving hij op een dag de volgende brief van een blinde vondeling in Hong Kong, het Chinese meisje Mädden:

Beste Vader Knak!

Ik heb van onze dierbare voorganger gehoord dat u het verwijt van ongelovige mensen moet dragen omwille van de naam van de Here Jezus, zoals de Schrift zegt: "Maar om Uwentwil worden wij den gansen dag gedood; wij worden geacht als slachtschapen", en zoals de heilige Psalm zegt: "Als ik alleen U heb, vraag ik niets van hemel en aarde, al kwijnen mijn lichaam en ziel, U, God, bent de troost van mijn hart en mijn deel". Hoe gaat het met jou? Ik hoop dat de Heer je zegent en je helpt! Ik groet u hartelijk.

De uwe,

Mädden

Knak ontving hier een bedankje voor de liefde die hij de arme heidenen betoonde, een verfrissing in benauwde tijden. Hij gaf de brief, die hij met vrienden deelde, de titel: "*Kinderlijke eenvoud zingt een lied in het hogere koor.*"

En hoe droeg Knak zelf deze moeilijke tijd, waarin hij vaak door zijn vrienden in de steek werd gelaten en overstelpt werd met verwijten en als offer aan zijn vijanden werd gegeven en door hen werd gelasterd, bespot en belachelijk gemaakt? ... Ik bewonderde hoe hij zijn zware kruis droeg als een christen, die niet schold als hij werd uitgescholden, die niet dreigde als hij leed, die bad voor zijn vijanden en zelfs zijn vrienden niet verontwaardigde. Het moeilijkste wat hij

tegen zijn vijanden zei, was een telegram dat hij aan een spotter schreef en dat alleen de woorden bevatte: Galaten 6 : 7, 8. ¹²

Aan zijn beste vriend schreef hij in die tijd van vervolging: *"Wat ben ik blij dat we samen strijden en dat we de smaad van Christus als een grotere rijkdom beschouwen dan de schatten van Egypte. De vreugde in de Heer is mijn kracht. Onze zaak moet Satan wel verbijsteren, dat hij altijd maar blaft en tandenknarst. Welk een machtige invloed de godin wetenschap uitoefent, kan heel duidelijk worden gezien wanneer men samenkomt met broeders, die letterlijk terugdeinzen om deze Diana tegemoet te treden. O, dat de slingersteen van David deze opschepperige reus spoedig ter aarde zal werpen."*

Daarom ging Satan zo tekeer, omdat Knak van de waarheid had getuigd: De aarde staat stil, onbeweeglijk, de zon draait, zij loopt. Wie het kan bevatten, laat hij het bevatten! Zelfs na een jaar komen er nog steeds scheldkaarten en brieven naar de "zonnenschuiver", een teken dat men de angel er niet uit krijgt. *"Mijn Heer verbergt me heimelijk in zijn tent,"* schreef Knak eens.

Uiteindelijk schreef Gustav Knak een lied over deze ervaringen, waarvan het eerste couplet luidt:

*Niemand zal beschaamd worden die op God wacht;
Zal ik de eerste zijn die beschaamd wordt?
Nee, dat is onmogelijk, gij trouwe Toevlucht!
De hemel zal vallen voordat uw woord mij bedriegt.*

De liederen van Gustav Knak worden vandaag de dag in het hele christendom dankbaar gezongen, terwijl de botten en namen van Knak's spotters en vijanden allang in het stof zijn afgebrokkeld. Een Silezische gravin stuurde echter het volgende gedicht naar de uitgever van Knak's biografie:

De Zonne-Knak

*De Zonne-Knak, ik hoor hem hier vaak genoemd worden,
De duisteren, schijnheiligen, piëtisten,
Ze dachten dat spot en schaamte en schande
De Zonne-Knak van zijn zon zouden scheiden.*

*Maar hij droeg hun hoon zo rustig en zachtjes
En denkt: Als ze wisten van **mijn** zon,
Werden ze allemaal christenen zoals ik.
En predikt hen de verzoening van zijn Heer.*

¹² Redactie 2023: "Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien. Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaien."

*Hij is naar huis gegaan, naar zijn zon,
En die staat stil, zal nooit ondergaan
Hij zal voor eeuwig in haar helderheid blinken!
En alle spot van de wereld, hun bedreigingen, hun beschimpingen
Zullen aan zijn mooie kroon van de hemel hangen
Nu als juwelen, kostbaar om te zien.*

BIJLAGE 1 - FRIEDRICH RÜCKERT

*De grote astronoom zei: Ik heb de hele hemel doorzocht
en geen spoor van God ontdekt.*

*Zei hij het niet terecht? Bij de maan- en zonnevlekken,
In de sterrennevel daar, is God niet te ontdekken.*

*Het scherpe oog van de periscoop ziet de Onzichtbare niet,
Wie getal, grootte, maat, gewicht niet kan berekenen.*

*Wie God daar wil vinden, moet Hem meebrengen,
Alleen als Hij in je is, zie je Hem in de dingen.*

*De mug, wanneer hij denkt en spreekt, O mens, zoals jij,
Naar de Allerhoogste wil hij zijn vleugels uitslaan:*

*Hoe zal Zijn beeld niet aan mijn Schepper gelijk zijn?
Hij zal niet nalaten te vervolmaken wat hij heeft geschapen.*

*Daarom gelijk een mug, maar volmaakter zal hij zijn,
Hoe zou hij God zijn, als hij geen vleugeltjes had?*

(Wijsheid van de [Brahmaan](#))

God is niet begrensd door enige ruimte, door geen enkele tijd,

Want God is daar en dan, waar Hij werkt en wanneer Hij werkt.

En God werkt overal, en God werkt voortdurend;

Altijd is zijn tijd, en overal zijn plaats.

Hij is het centrum, de omtrek is hij ook,

Het einde en het begin van de wereld is het wisselen van Zijn adem.

(Wijsheid van de Brahmaan)

BIJLAGE 2 - UNIVERSUM LIED

Melodie: "[Tut mir auf die schöne Pforte](#)" (*Evangelisches Gesangbuch nr. 166*)

Of: "[Amen, Amen, lauter Amen](#)"

1. Volgens de duidelijke woorden van de bijbel
is het universum verdeeld in drie delen.
Beneden zijn de poorten van de hemel,
Boven ons het hemelgewaad.
En daartussen
leven wij hier op aarde.
2. Maar het leven is niet daarbuiten,
Zoals ons eerder is geleerd.
Elk ei en elke cel
Prediken het andersom,
Overal in de natuur
Het leven is alleen binnen.
3. In het midden van de aarde zweven,
Zoals de kern in het atoom,
Boven ons het firmament van de hemel,
Alleen zichtbaar als een sterrenkoepel;
Daarin het geloof, weet de stad,
Die de gouden straten heeft.
4. Zon, maan en de planeten
Als lichten trekken zij hun baan
Door de vele hemelsferen,
Die het geloof pakken kan,
Waarheen Henoeh werd vervoerd
En ook Paulus werd verrukt.
5. Onder op de aardeschaal
Leeft de mens - en hier gebeurde
Verlossing van de zondeval
Door het kruis van Golgotha.
Hier lag Jezus eens in het graf
En daalde nog verder af.

6. Daar, waar in de diepste oorden
Zielen nog gevangen zijn,
In de uiterste Godverlatenheid
in de kerker, doof en blind,
Waar de rook van de vuurzee
In vulkanen opstijgt naar de hoogten.

7. De Heer heeft geleden in de dood
Eens het hele universum,
Toen er doorheen omhoog gegaan
In triomf naar de hemelzaal.
Christus, onze Heer en Hoofd,
Trekt achter hem aan die gelooft.

8. Eens zal niet alleen buigen
Elke knie in het hemelse leger;
Geen tong zal meer zwijgen
Op aarde tot God's eer.
Ja, vanuit de diepten van het koor
steigt dan Gods lof omhoog.